

Studiju dienasgrāmata

„Ja zināšanas tiek rūpīgi pierakstītas, tās ir pieejamas tad, kad tās ir vajadzīgas. Garīgi sensitīva informācija ir jātur svētā vietā, kas Tam Kungam parāda, ka jūs to glabājat kā dārgumu. Šāda rīcība palielina varbūtību, ka jūs arī turpmāk saņemsiet gaismu un zināšanas.”

Ričards G. Skots, „Acquiring Spiritual Knowledge”, *Ensign*, 1993. g. nov., 88. lpp.

DZĪVAIS KRISTUS

APUSTUĻU LIECĪBA
PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCA

Pieņēminot Jēzus Kristus nākšanu pasaulē pirms diviem gadiem tūkstošiem, mēs sniedzam savu liecību par Viņa ne ar ko nesalīdzināmās dzīves patiesumu un Viņa veikto Grēku Izpirkšanas upura bezgalīgo vērtību. Neviens cits nav atstājis tik dziļu iespaidu uz visiem, kas jebkad ir dzīvojuši un vēl dzīvos uz zemes.

Viņš bija Vecās Derības Dievs Jēhova un Jaunās Derības Mesija. Sava Tēva vadībā Viņš kļuva par Zemes radītāju. „Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir” (Jāņa ev. 1:3). Kaut arī Viņš bija bez grēka, Viņš tapa kristīts, lai piepildītu visu taisnību. Viņš gāja „apkārt, labu darīdams” (Ap. d. 10:38), tomēr par to saņēma nicinājumu. Viņa evaņģēlijs bija miera un labas gribas vēsts. Viņš lūdza visus sekot Viņa piemēram. Viņš staigāja pa Palestīnu, dziedinādams slimos, darīdams aklos redzīgus un atmodinādams mirušos. Viņš mācīja mūžības patiesības, par mūsu pirmstīgās esamības realitāti, par mūsu zemes dzīves mērķi un par Dieva dēlu un meitu iespējām nākamajā dzīvē.

Viņš iedibināja Svēto Vakarēdienu kā atgādinājumu par dieženo, Viņa veikto Grēku Izpirkšanas upuri. Viņš tika apcietināts un nepatīsi apsūdzēts, tiesāts, lai izdabātu pūlim, un nolēms nāvei pie krusta Golgātā. Viņš atdeva Savu dzīvību, lai izpirktu visas cilvēces grēkus. Viņš ziedoja visu to cilvēku vārdā, kas jebkad dzīvojuši uz zemes.

Mēs svinīgi liecinām, ka Viņa dzīve, kas bija centrālais notikums visā cilvēces vēsturē, nedz sākās Betlēmē, nedz beidzās Golgātā. Viņš bija Tēva pirmdzimtais, Vienpiedzimušais Dēls miesā, un pasaules Grēku Izpircējs.

Viņš uzcēlās no mirušajiem „kā pirmais no mirušajiem” (1. korintiešiem 15:20). Kā Augšāmceltais Kungs Viņš apciemoja tos, ko bija milējis Savas dzīves laikā. Viņš kalpoja arī starp „citām avīm” (skat. Jāņa ev. 10:16) senajā Amerikā. Mūsdienu pasaulē Viņš un Viņa Tēvs parādījās zēnam Džozefam Smitam, pasludinot sen apsolīto laiku pilnības atklāšanu (skat. Efeziešiem 1:10).

Par dzīvo Kristu pravietis Džozefs Smits rakstīja: „Viņa acis bija kā uguns liesma; mati uz Viņa galvas bija balti kā tīrs sniegs; Viņa vaigs spīdēja spožāk par sauli; un Viņa balss bija kā lielu bangojošu ūdeņu skaņa, patiesi Jehovas balss, sakot:

Es esmu pirmais un pēdējais; Es esmu Tas, kurš dzīvo, Es esmu Tas, kurš tika nokauts; Es esmu jūsu aizstāvis Tēva priekšā” (M&D 110:3–4).

Vēl pravietis pavēstīja: „Un tagad, pēc daudzām liecībām, kas ir dotas par Viņu, šī ir liecība, pēdējā no visām, ko mēs dodam par Viņu, — ka Viņš dzīvo!

Jo mēs redzējām Viņu, patiesi pie Dieva labās rokas; un mēs dzirdējām balsi liecinām, ka Viņš ir Tēva Vienpiedzimušais Dēls, —

ka ar Viņu un caur Viņu, un no Viņa pasaules ir un tika radītas, un to iedzīvotāji ir dzimuši par Dieva dēliem un meitām (M&D 76:22–24).

Mēs svinīgi paziņojam, ka Viņa priesterība un Viņa Baznīca ir atjaunota uz zemes — „uzceltas uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus” (Efeziešiem 2:20).

Mēs apliecinām, ka kādu dienu Viņš atgriezīsies uz zemes. „Lai parādītos Tā Kunga godība un lai visa cilvēce kopā to redzētu” (Jesajas gr. 40:5). Viņš valdīs kā ķēniņu Ķēniņš un pārvaldīs kā kungu Kungs, un Viņa priekšā lieksies visi ceļi, un visas mēles Viņu godinās. Ikviens no mums stāsies Viņa priekšā, lai tiktu tiesāts pēc saviem darbiem un savas sirds vēlmēm.

Kā Viņa pienācīgi ordinētie apustuļi, mēs apliecinām, ka Jēzus ir dzīvais Kristus, nemirstīgais Dieva Dēls. Viņš ir varenais Ķēniņš Imanuēls, kurš šodien stāv pie Sava Tēva labās rokas. Viņš ir pasaules gaisma, dzīvība un cerība. Viņa ceļš ir ceļš, kas ved uz laimi šajā dzīvē un mūžīgo dzīvību nākamajā dzīvē. Mēs pateicamies Dievam par šo neatkarīgo dāvanu — Viņa dievišķo Dēlu.

AUGSTĀKAIS PREZIDIJS

Thomas M. Monson
James E. Faust

2000. gada 1. janvārī

DIVPADSMITO KVORUMS

Boyd K. Packer
John A. Wight
Donna W. Stewart
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin
Richard S. Scott
Robert D. Hales
Jeffrey R. Holland
Henry B. Eyring

Galveno prasmīgi pārzināmo mācību apkopojums

Levads prasmīgi pārzināmajās mācībās

Mormona Grāmatā pravietis Helamans saviem dēliem mācīja: „Tas ir uz mūsu Pestītāja klints, kurš ir Kristus, Dieva Dēls, kur jums jāceļ savs pamats” (Helamana 5:12). Ja mēs celsim savu pamatu uz Jēzus Kristus, kas nozīmē — saprast, ticēt un dzīvot saskaņā ar Viņa mācību, mēs padziļināsim mūsu, Kristus mācekļu, pievēršanos un nodošanos Viņam, būsīm pasargāti no ienaidnieka ietekmes un svētīsim citu cilvēku dzīves.

Viens no veidiem, kā mēs to varam izdarīt, ir kopīgi studēt Svētos Rakstus — mācību pēc mācības. Vēl viens veids, kā mēs varam celt mūsu pamatu uz Jēzus Kristus un Viņa mācības, ir pielikt pūles, lai apgūtu tā sauktās prasmīgi pārzināmās mācības.

Apgūstot prasmīgi pārzināmās mācības, uzmanība tiek vērsta uz divu mērķu sasniegšanu:

1. Mācīties un pielietot dievišķos principus, lai iegūtu garīgās zināšanas.

Debesu Tēvs ir atklājis garīgu zināšanu apguves principus. Tie ir: rīkošanās saskaņā ar ticību, priekšstatu un jautājumu izvērtēšana no mūžīgās perspektīvas un tiekšanās pēc papildus zināšanām, izmantojot dievišķi noteiktus avotus. Mēs apgūstam prasmīgi pārzināmās mācības, īstenojot šos principus un mācoties meklēt atbildes uz

doktrināriem un vēsturiskiem jautājumiem, ieaicinot Svēto Garu un tādējādi stiprinot mūsu ticību Jēzum Kristus un Viņa mācībai.

2. Apgūt Jēzus Kristus evaņģēlija mācības un Svēto Rakstu rakstvietas, kurās tiek mācītas šīs mācības.

Prasmīgi pārzināmās mācības tiek apgūtas:

a) Attīstot dziļāku izpratni par katru no tālāk sniegtajām tēmām un apgūstot mācību atslēgfrāzes, kas ir dotas pie katras tēmas:

- Dievība
- Pestīšanas iecere
- Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana
- Atjaunošana
- Pravieši un atklāsme
- Priesterība un priesterības atslēgas
- Priekšraksti un derības
- Laulība un ģimene
- Baušļi

b) Pārzinot, kurās prasmīgi pārzināmajās rakstvietās tiek mācītas konkrētas mācības, spēt tās atcerēties un noteikt to atrašanās vietu.

c) Spējot skaidri paskaidrot katru mācības apgalvojumu, izmantojot ar to saistītās prasmīgi pārzināmo mācību rakstvietas.

d) Pielietot apgūto, veicot savas ikdienas izvēles un atbildot uz doktrināriem, sociāliem un vēsturiskiem jautājumiem.

Garīgo zināšanu iegūšana

Tāpēc, ka Debesu Tēvs mūs mīl un vēlas, lai mēs kļūstam līdzīgi Viņam, Viņš mūs ir mudinājis „[meklēt] zināšanas, patiesi studējot, un arī ar ticību” (M&D 88:118). Meklējot patiesību, mēs varam Viņam pilnībā uzticēties, ļaļaujoties uz Viņa gudrību, mīlestību un spēku mūs mācīt un svētīt. Dievs zina visas lietas un ir visas patiesības avots (skat. Mosijas 4:9). Viņš ir apsolijs, ka tad, ja mēs Viņu uzcītīgi meklēsim, Viņš atklās patiesību mūsu prātā un sirdi caur Svēto Garu (skat. M&D 8:2–3).

Lai mums palīdzētu, Debesu Tēvs mums ir atklājis, kā mēs varam iegūt garīgas zināšanas. Viņš ir iedibinājis priekšnoteikumus, kuriem mums ir jāseko, lai mēs varētu iegūt šīs zināšanas. Viņa dievišķi noteiktā kārtība pieprasa, lai mums ir patiesa vēlme uzzināt patiesību (skat. Moronija 10:4–5) un lai mēs vēlētos dzīvot saskaņā ar to, ko Dievs ir atklājis (skat. Jāņa 7:17). Mūsu patiesā vēlme mums liks meklēt patiesību caur lūgšanu (skat. Jēkaba v. 1:5–6; 2. Nefija 32:8–9) un nopietni studēt Dieva vārdu (skat. 2. Timotejam 3:15–17; 2. Nefija 32:3).

Dažkārt mēs atklāsim jaunu informāciju vai mums radīsies jautājumi par kādu Baznīcas mācību, paradumu vai vēsturi, ko mums būs grūti saprast. Lai uzzinātu patiesību, jautājumu uzdošana un atbilžu meklēšana ir svarīga mūsu centienu daļa. Daži jautājumi, kas mums ienāk prātā, var būt Svētā Gara iedvesmoti. Iedvesmoti jautājumi ir jāuztver kā Dieva dāvanas, kas sniedz iespējas padziļināt mūsu izpratni un stiprināt pārliecību, ka Tas Kungs mūs vēlas mācīt. Lai arī no kurienes nāktu mūsu jautājumi, mēs esam svētīti ar spēju domāt, spriest un, pateicoties Tā Kunga ietekmei, attīstīt prātu un padziļināt izpratni. Attieksme un nolūks, ar kādu mēs uzdodam jautājumus un meklējam atbildes, ļoti iespaidos mūsu spēju mācīties caur Svēto Garu.

Tālāk sniegtie trīs principi mums var palīdzēt, cenšoties uzzināt un saprast mūžīgās patiesības un atrisināt tādus jautājumus kā rīkošanās saskaņā ar ticību, priekšstatu un jautājumu izvērtēšana no mūžīgās perspektīvas un tiekšanās pēc papildus zināšanām, izmantojot dievišķi atklātus avotus.

1. Rīkošanās saskaņā ar ticību

Mēs rīkojamies saskaņā ar ticību, kad izvēlamies uzticēties Dievam un vērsties pie Viņa caur patiesu lūgšanu, studējot Viņa mācības un paklausot Viņa baušļiem.

Cenšoties attīstīt mūsu izpratni un atrisināt neskaideros jautājumus, ir svarīgi ļaļauties uz liecību, kas mums jau ir par Jēzu Kristu, Viņa evaņģēlija Atjaunošanu un Viņa iecelto praviešu mācībām. Elders Džefrijs R. Holands mācīja: „Kad šie brīži pienāk un parādās grūtības, kuru atrisinājums nenāk uzreiz, stingri turieties pie tā, ko jūs jau zināt, un esiet stipri, līdz saņemsiet papildu zināšanas” („Kungs, es ticu” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2013. g. maijs, 94. lpp.). Tas Kungs ir aicinājis mūs „[griezties pie Viņa katrā domā, nešaubit, nebaidieties]” (M&D 6:36).

Brīžos, kad mēs nespējam saņemt atbildes uz mūsu jautājumiem uzreiz, ir svarīgi atcerēties: lai gan Debesu Tēvs ir atklājis visu, kas ir nepieciešams mūsu glābšanai, Viņš vēl nav atklājis visu patiesību. Turpinot meklēt atbildes, mums ir jādzīvo saskaņā ar ticību, ļaļaujoties, ka galu galā mēs saņemsim meklētās atbildes (skat. Salamana pamācības 3:5–6; Etera 12:6). Ja mēs būsim uzticīgi tai patiesībai un gaismai, ko jau esam saņēmuši, mēs saņemsim vēl vairāk. Atbildes uz mūsu jautājumiem un lūgšanām bieži vien nāk „rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta” (2. Nefija 28:30).

2. Priekšstatu un jautājumu izvērtēšana no mūžīgās perspektīvas

Lai izvērtētu doktrināros konceptus, tematus un sociālos jautājumus no mūžīgās perspektīvas, mums tie ir jāapdomā pestīšanas ieceres un Glābēja mācību kontekstā. Mums ir jālūdz Svētā Gara vadība, lai mēs saskatītu lietas tā, kā tās redz Tas Kungs. Tas mums palīdz pārfrazēt jautājumu (paskatīties uz to no citas puses) un apsvērt idejas, pamatojoties uz Tā Kunga patiesības standartu, nevis pieņemot pasaules noteikumus vai pieņēmumus (skat. 1. korintiešiem 2:5, 9–11). Mēs to varam panākt, uzdodot tādus jautājumus: „Ko es jau zinu par Debesu Tēvu, Viņa ieceri un to, kā Viņš veido attiecības ar Saviem

bērniem?” un „Kuras evaņģēlija mācības ir saistītas vai izskaidro šo konceptu jeb jautājumu?”

Pat jautājumus, kas ir saistīti ar vēsturiskiem notikumiem, būtu nepieciešams aplūkot no mūžīgās perspektīvas. Ja mēs stingri ļaunajam uz Debesu Tēvu un Viņa pestīšanas ieceri, mēs šos jautājumus varam saprast daudz labāk. Tas var palīdzēt arī aplūkot vēsturiskus jautājumus atbilstošā vēsturiskajā kontekstā, ņemot vērā tā laika kultūru un uzvedības normas, nevis uz tiem raudzīties no mūsdienu skatupunkta un nostājas.

Ir svarīgi atcerēties, ka vēsturiskas detaļas neietver priekšrakstu, derību un mācību glābošo spēku. Pievēršanās nenozīmīgām detaļām, palaižot garām atklāto Atjaunošanas brīnumu, līdzinās laika tērēšanai, pētot dāvanu kasti, ignorējot pašu dāvanu un to, cik tā ir brīnišķīga.

3. Tiekšanās pēc papildus zināšanām, izmantojot dievišķus avotus

Kā daļu no garīgo zināšanu iegūšanas procesa, Tas Kungs ir devis avotus, caur kuriem Viņš atklāj patiesību un sniedz vadību Saviem bērniem. Šie avoti ir Kristus gaisma, Svētais Gars, Svētie Raksti, vecāki un Baznīcas vadītāji. Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums — Tā Kunga pravieši uz Zemes mūsdienās — ir ārkārtīgi svarīgs patiesības avots. Tas Kungs ir izraudzījis un iecēlis šos cilvēkus, lai tie runātu Viņa vārdā.

Mēs varam uzzināt patiesību arī no citiem uzticamiem avotiem. Tomēr sirsnīgiem patiesības meklētājiem vajadzētu uzmanīties no neuzticamiem informācijas avotiem. Mēs dzīvojam laikā, kad daudzi „ļauņu sauc par labu un labu par ļaunu” (Jesajas 5:20). Sātans ir melu tēvs un cenšas izkropļot patiesību un pārlicināt mūs novērsties no Tā Kunga un Viņa ieceltajiem kalpiem. Pievēršoties Tā Kunga dievišķi noteiktajiem avotiem, lai gūtu atbildes un norādījumus, mēs tiksim svētīti, lai spētu atšķirt patiesību no maldiem. Mācoties atpazīt un izvairīties no neuzticamiem

avotiem, mēs varam tikt pasargāti no nepatiesas informācijas un tiem, kuri cenšas iznīcināt ticību.

Palīdzēt citiem iegūt garīgas zināšanas

Kā mēs vislabāk varam palīdzēt tiem, kuri, lai noskaidrotu patiesību, uzdod jautājumus, pēta Baznīcas doktrīnu, paradumus un vēsturi? Tālāk ir sniegti daži padomi, kā mēs varam viņiem palīdzēt:

Rūpīgi ieklausieties un lūdziet Dievu: pirms atbildēt, uzmanīgi ieklausieties cilvēkā, cenšoties noskaidrot un saprast viņu uzdotu jautājumu būtību. Apdomīgi centieties saprast jautājumu patieso nolūku, kā arī viņu jūtas un uzskatus.

Māciet un lieciniet, ka evaņģēlijs ir paties: dalieties ar piemērotām mācībām no Svētajiem Rakstiem un mūsdienu praviešu teiktā, kā arī lieciniet, kā tas ir mainījis jūsu dzīvi. Palīdziet tiem, ar kuriem jūs runājat, izvērtēt jeb pārfrāzēt viņu jautājumus evaņģēlija un pestīšanas ieceres kontekstā.

Aiciniet viņus rīkoties saskaņā ar ticību: atcerieties, ka Tas Kungs aicina, lai mēs paši tiektos pēc garīgām zināšanām. Tādēļ arī mums pašiem ir jāaicina citi rīkoties saskaņā ar ticību — lūgt, paklausīt baušļiem un uzcītīgi studēt Dieva vārdu, izmantojot dievišķi dotus avotus, jo īpaši, Mormona Grāmatu. Ja iespējams, aiciniet viņus atcerēties brīžus, kad viņi ir sajutuši Svēto Garu, un stingri turēties pie patiesības, ko ir uzzinājuši, līdz viņi saņems papildus zināšanas.

Saglabājiet savstarpējo kontaktu: Piedāvājiet sameklēt atbildes un pēc tam dalieties tajā, ko esat uzzinājis. Jūs varat meklēt atbildes arī kopā. Paudiet pārlicību par Tā Kunga solījumu — sniegt personīgu atklāsmi.

Saistītās norādes: Jeremijas 1:4–5; Amosa 3:7; Mateja 5:14–16; Mateja 16:15–19; Jāņa 15:16; Jāņa 17:3; Efeziešiem 2:19–20; Efeziešiem 4:11–14; 2. Nefija 2:27; Mosijas 18:8–10; 3. Nefija 18:15, 20–21; M&D 1:37–38; M&D 18:15–16; M&D 21:4–6

Saistītās mācību tēmas: Dievība; Svētais Gars; Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana; ticība Jēzum Kristum; Pravieši un atklāsmes; Baušļi

Mācību tēmas

1. Dievība

Dievībā ir trīs atsevišķas personas: Dievs, Mūžīgais Tēvs, Viņa Dēls, Jēzus Kristus un Svētais Gars. Tēvam un Dēlam ir taustāmi un godības pilni ķermeņi no miesas un kauliem, savukārt Svētais Gars ir garīga būtne (skat. M&D 130:22–23). Viņiem ir viens mērķis, un viņi ir pilnīgi vienoti Debesu Tēva pestīšanas ieceres īstenošanā.

Saistītās norādes: 1. Mozus 1:26–27; Lūkas 24:36–39; Džozefs Smits — Vēsture 1:15–20

Dievs Tēvs

Dievs Tēvs ir Augstākā Būtne, kuru mēs pielūdzam. Viņš ir mūsu garu Tēvs (skat. Ebrejiem 12:9). Viņš ir pilnīgs, visvarens un viszinošs. Viņš ir arī tainīgs, žēlsirdīgs un laipns. Dievs mīl katru Savu bērnu ar pilnīgu mīlestību un viņi visi līdzinās Viņam (skat. 2. Nefija 26:33). Viņa darbs un godība ir īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi.

Saistītās norādes: Jāņa 17:3; Mosijas 4:9; Mozus 1:39

Jēzus Kristus

Jēzus Kristus ir Tēva pirmdzimtais Dēls garā un Tēva Vienpiedzimušais Dēls miesā. Tēva vadībā Jēzus Kristus radīja debesis un zemi. Viņš ir Vecās Derības Jehova un Jaunās Derības Mesija.

Jēzus Kristus visās lietās izpilda Tēva gribu. Viņš nodzīvoja dzīvi bez grēkiem un izpirka visas cilvēces grēkus (skat. 3. Nefija 11:10–11). Viņa dzīve ir pilnīgs piemērs tam, kā mums vajadzētu dzīvot (skat. 3. Nefija 12:48). Viņš bija pirmais Debesu Tēva Bērns, kurš tika augšāmcelts. Tāpat kā sendienās, Viņš vada Savu Baznīcu arī mūsdienās. Viņš atgriezies spēkā un slavā un valdīs uz Zemes Tūkstošgades laikā (skat. M&D 29:10–11). Jēzus Kristus tiesās visu cilvēci.

Tā kā Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un Starpnieks Tēva priekšā, visas lūgšanas, svētības un priesterības priekšraksti ir jāveic Viņa Vārdā (skat. 3. Nefija 18:15, 20–21).

Saistītās norādes: Jesajas 53:3–5; Lūkas 24:36–39; 1. korintiešiem 15:20–22; Jāņa atkl. 20:12; Almas 7:11–13; Almas 34:9–10; Helamana 5:12; Moronija 7:45, 47–48; M&D 1:30; M&D 6:36; M&D 18:10–11; M&D 19:16–19; M&D 76:22–24

Saistītā tēma: Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana

Svētais Gars

Svētais Gars ir Dievības trešais loceklis. Viņš ir gars, un Viņam nav ķermeņa no miesas un kauliem. Viņš bieži tiek saukts par Garu, Svēto Garu, Dieva Garu, Tā Kunga Garu un Mierinātāju.

Svētais Gars liecina par Tēvu un Dēlu, atklāj patiesību par visu un iesvēta tos, kuri nožēlo grēkus un top kristīti. Caur Svētā Gara spēku mēs varam saņemt garīgas dāvanas, kas ir svētības vai spējas, ko Tas Kungs dod mūsu labumam, lai mums palīdzētu kalpot un svētīt citus.

Saistītās norādes: Jāņa 3:5; 1. korintiešiem 2:5, 9–11; 2. Nefija 32:3; 2. Nefija 32:8–9; Mosijas 3:19; Mosijas 18:8–10; 3. Nefija 27:20; Moronija 7:45, 47–48; Moronija 10:4–5; M&D 8:2–3; M&D 130:22–23

Saistītās tēmas: Garīgo zināšanu iegūšana; Priekšraksti un derības

2. Pestīšanas iecere

Pirmszemes dzīvē Debesu Tēvs mums atklāja ieceri, kas mums dotu iespēju kļūt tādiem kā Viņš un iegūt nemirstību un mūžīgo dzīvi (skat. Mozus 1:39). Lai piepildītu šo ieceri un mēs varētu kļūtu tādi, kā mūsu Tēvs Debesis, mums ir jāiepaizist Viņš un Viņa Dēls Jēzus Kristus un jāiegūst pareiza izpratne par Viņu raksturu un īpašībām (skat. Jāņa 17:3).

Svētajos Rakstos Debesu Tēva iecere tiek saukta par glābšanas ieceri, diženo laimes ieceri, pestīšanas ieceri un žēlastības ieceri. Šī iecere ietver Radišanu, Krišanu, Jēzus Kristus īstenoto Izpirkšanu un visus evaņģēlija likumus, priekšrakstus un doktrīnas. Morālā rīcības brīvība — spēja izvēlēties un rīkoties pašiem — arī ir būtiska Debesu Tēva iecerē. Mūsu mūžīgā pilnveidošanās ir atkarīga no tā, kā mēs izmantojam šo dāvanu (skat. Jozuas 24:15; 2. Nefija 2:27).

Jēzus Kristus ir centrālā persona Debesu Tēva pestīšanas iecerē. Pateicoties tai, mēs varam kļūt pilnīgi, saņemt prieka pilnību, baudīt mūsu ģimenes attiecības mūžībā un mūžīgi dzīvot Dieva klātbūtnē.

Saistītās norādes: Malehija 3:23–24; 3. Nefija 12:48; M&D 131:1–4

Pirmszemes dzīve

Pirms mēs piedzimām šajā pasaulē, mēs dzīvojam kopā ar savu Debesu Tēvu kā Viņa gara bērni (skat. Ābrahāma 3:22–23). Šajā pirmslaicīgajā esamībā mēs piedalījāmies sapulcē kopā ar citiem Debesu Tēva gara bērniem. Tajā Debesu Tēvs atklāja Savu ieceri un pirmszemes Jēzus Kristus piekrita kļūt par Glābēju.

Mācību tēmas

1. Dievība

Dievībā ir trīs atsevišķas personas: Dievs, Mūžīgais Tēvs, Viņa Dēls, Jēzus Kristus un Svētais Gars. Tēvam un Dēlam ir taustāmi un godības pilni ķermeņi no miesas un kauliem, savukārt Svētais Gars ir garīga būtne (skat. M&D 130:22–23). Viņiem ir viens mērķis, un viņi ir pilnīgi vienoti Debesu Tēva pestīšanas ieceres īstenošanā.

Saistītās norādes: 1. Mozus 1:26–27; Lūkas 24:36–39; Džozefs Smits — Vēsture 1:15–20

Dievs Tēvs

Dievs Tēvs ir Augstākā Būtne, kuru mēs pielūdzam. Viņš ir mūsu garu Tēvs (skat. Ebrejiem 12:9). Viņš ir pilnīgs, visvarens un viszinošs. Viņš ir arī tainīgs, želsirdīgs un laipns. Dievs mīl katru Savu bērnu ar pilnīgu mīlestību un viņi visi līdzinās Viņam (skat. 2. Nefija 26:33). Viņa darbs un godība ir īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi.

Saistītās norādes: Jāņa 17:3; Mosijas 4:9; Mozus 1:39

Jēzus Kristus

Jēzus Kristus ir Tēva pirmdzimtais Dēls garā un Tēva Vienpiedzimušais Dēls miesā. Tēva vadībā Jēzus Kristus radīja debesis un zemi. Viņš ir Vecās Derības Jehova un Jaunās Derības Mesija.

Jēzus Kristus visās lietās izpilda Tēva gribu. Viņš nodzīvoja dzīvi bez grēkiem un izpirka visas cilvēces grēkus (skat. 3. Nefija 11:10–11). Viņa dzīve ir pilnīgs piemērs tam, kā mums vajadzētu dzīvot (skat. 3. Nefija 12:48). Viņš bija pirmais Debesu Tēva Bērns, kurš tika augšāmcelts. Tāpat kā sendienās, Viņš vada Savu Baznīcu arī mūsdienās. Viņš atgriezies spēkā un slavā un valdīs uz Zemes Tūkstošgades laikā (skat. M&D 29:10–11). Jēzus Kristus tiesās visu cilvēci.

Tā kā Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un Starpnieks Tēva priekšā, visas lūgšanas, svētības un priesterības priekšraksti ir jāveic Viņa Vārdā (skat. 3. Nefija 18:15, 20–21).

Saistītās norādes: Jesajas 53:3–5; Lūkas 24:36–39; 1. korintiešiem 15:20–22; Jāņa atkl. 20:12; Almas 7:11–13; Almas 34:9–10; Helamana 5:12; Moronija 7:45, 47–48; M&D 1:30; M&D 6:36; M&D 18:10–11; M&D 19:16–19; M&D 76:22–24

Saistītā tēma: Jēzus Kristus īstenošana Izpirkšana

Svētais Gars

Svētais Gars ir Dievības trešais loceklis. Viņš ir gars, un Viņam nav ķermeņa no miesas un kauliem. Viņš bieži tiek saukts par Garu, Svēto Garu, Dieva Garu, Tā Kunga Garu un Mierinātāju.

Svētais Gars liecina par Tēvu un Dēlu, atklāj patiesību par visu un iesvēta tos, kuri nožēlo grēkus un top kristīti. Caur Svētā Gara spēku mēs varam saņemt garīgas dāvanas, kas ir svētības vai spējas, ko Tas Kungs dod mūsu labumam, lai mums palīdzētu kalpot un svētīt citus.

Saistītās norādes: Jāņa 3:5; 1. korintiešiem 2:5, 9–11; 2. Nefija 32:3; 2. Nefija 32:8–9; Mosijas 3:19; Mosijas 18:8–10; 3. Nefija 27:20; Moronija 7:45, 47–48; Moronija 10:4–5; M&D 8:2–3; M&D 130:22–23

Saistītās tēmas: Garīgo zināšanu iegūšana; Priekšraksti un derības

2. Pestīšanas iecere

Pirmszemes dzīvē Debesu Tēvs mums atklāja ieceri, kas mums dotu iespēju kļūt tādiem kā Viņš un iegūt nemirstību un mūžīgo dzīvi (skat. Mozus 1:39). Lai piepildītu šo ieceri un mēs varētu kļūtu tādi, kā mūsu Tēvs Debesis, mums ir jāiepaizīst Viņš un Viņa Dēls Jēzus Kristus un jāiegūst pareiza izpratne par Viņu raksturu un īpašībām (skat. Jāņa 17:3).

Svētajos Rakstos Debesu Tēva iecere tiek saukta par glābšanas ieceri, diženo laimes ieceri, pestīšanas ieceri un žēlastības ieceri. Šī iecere ietver Radīšanu, Krišanu, Jēzus Kristus īstenoto Izpirkšanu un visus evaņģēlija likumus, priekšrakstus un doktrīnas. Morālā rīcības brīvība — spēja izvēlēties un rīkoties pašiem — arī ir būtiska Debesu Tēva iecerē. Mūsu mūžīgā pilnveidošanās ir atkarīga no tā, kā mēs izmantojam šo dāvanu (skat. Jozuas 24:15; 2. Nefija 2:27).

Jēzus Kristus ir centrālā persona Debesu Tēva pestīšanas iecerē. Pateicoties tai, mēs varam kļūt pilnīgi, saņemt prieka pilnību, baudīt mūsu ģimenes attiecības mūžībā un mūžīgi dzīvot Dieva klātbūtnē.

Saistītās norādes: Malehija 3:23–24; 3. Nefija 12:48; M&D 131:1–4

Pirmszemes dzīve

Pirms mēs piedzimām šajā pasaulē, mēs dzīvojam kopā ar savu Debesu Tēvu kā Viņa gara bērni (skat. Ābrahāma 3:22–23). Šajā pirmslaicīgajā esamībā mēs piedalījāmies sapulcē kopā ar citiem Debesu Tēva gara bērniem. Tajā Debesu Tēvs atklāja Savu ieceri un pirmszemes Jēzus Kristus piekrita kļūt par Glābēju.

Mēs izmantojam savu rīcības brīvību, lai sekotu Debesu Tēva iecerei. Tiem, kuri sekoja Debesu Tēvam un Jēzum Kristum, tika atļauts ierasties uz Zemes, izdzīvot zemes dzīvi un pilnveidoties, virzoties pretī mūžīgajai dzīvei. Lucifers, vēl viens Dieva gara dēls, sacēlās pret šo ieceri. Viņš kļuva par Sātānu, un viņš ar saviem sekotājiem tika padzīts no debesīm, un viņiem tika liegta privilēģija saņemt fizisku ķermeni un izdzīvot mirstīgo dzīvi.

Saisītās norādes: Jeremijas 1:4–5; Ebrejiem 12:9; 2. Nefija 2:27; 3. Nefija 11:10–11

Radišana

Jēzus Kristus Tēva vadībā radīja debesis un Zemi (skat. M&D 76:22–24). Zemes radišana bija nepieciešama Dieva iecerē. Tā nodrošināja vietu, kur mēs varētu iegūt fizisku ķermeni, tikt pārbaudīti un attīstīt dievišķas īpašības.

Ādams bija pirmais uz Zemes radītais cilvēks. Dievs radīja Ādamu un Ievu pēc Savas līdzības. Visi cilvēki — vīrieši un sievietes — ir radīti pēc Dieva līdzības (skat. 1. Mozus 1:26–27). Dzimums ir katra cilvēka būtiska pirmlaicīgās, laicīgās un mūžīgās identitātes pazīme.

Krišana

Ēdenes dārzā Dievs salaulāja Ādamu ar Ievu. Dzīvojot Ēdenes dārzā, Ādams un Ieva arvien vēl atradās Dieva klātbūtnē un varēja tā dzīvot mūžīgi. Viņi bija bez grēka, un Dievs gādāja par viņu vajadzībām.

Kamēr Ādams un Ieva atradās Ēdenes dārzā, Dievs viņiem deva rīcības brīvību. Viņš aizliedza tiem ēst aizliegto augli — augli no laba un ļauna atziņas koka. Paklausība šim baušlim nozīmēja, ka viņi varēja palikt dārzā. Taču, Ādams un Ieva vēl nesaprata, ka, paliekot dārzā, viņi nevarēs pilnveidoties, piedzīvojot laicīgās dzīves grūtības. Viņi nevarēja iepazīt prieku, jo nezināja, kas ir bēdas un sāpes. Turklāt, viņiem nevarēja būt bērnu.

Sātāns kārdināja Ādamu un Ievu, lai viņi nobaudītu aizliegto augli, un viņi izvēlējās to darīt. Šīs izvēles dēļ viņi tika izraidīti no Dieva klātbūtnes un kļuva krituši un mirstīgi. Ādama un Ievas pārkāpums un no tā izrietošās pārmaiņas, ko viņi piedzīvoja, tai skaitā, garīgā un fiziskā nāve, tiek sauktas par Krišanu. Garīgā nāve ir atšķirtība no Dieva. Fiziskā nāve ir gara un mirstīgā ķermeņa nošķiršana.

Krišana ir neatņemama Debesu Tēva pestīšanas ieceres daļa. Pateicoties krišanai, Ādamam un Ievai varēja būt bērni. Viņi un viņu pēcnācēji varēja pieredzēt prieku un bēdas, iepazīt labu un ļaunu un pilnveidoties (skat. 2. Nefija 2:22–25). Kā Ādama un Ievas pēcnācēji — mēs laicīgās dzīves laikā pārmantojam kritušo stāvokli. Mēs esam atšķirti no Dieva klātbūtnes un esam pakļauti fiziskai nāvei. Mēs tiekam arī pārbaudīti, saskaroties ar dzīves grūtībām un pretinieka kārdinājumiem. Lai gan mēs neesam atbildīgi par Ādama un Ievas pārkāpumu, mēs esam atbildīgi par saviem grēkiem. Pateicoties Jēzus Kristus Izpirkšanai, mēs varam pārvarēt Krišanas negatīvo ietekmi, saņemot grēku piedošanu un galu galā piedzīvot prieka pilnību.

Saisītās norādes: 1. Mozus 1:28; Mosijas 3:19; Almas 34:9–10

Saisītā tēma: Jēzus Kristus veikta Izpirkšana

Laicīgā dzīve

Laicīgā dzīve ir laiks, kurā mēs varam pierādīt, ka izmantosim rīcības brīvību, lai darītu visu, ko Tas Kungs ir pavēlējis, kā arī lai sagatavotos mūžīgajai dzīvei, attīstot dievišķas īpašības. Mēs to darām, izrādot ticību Jēzum Kristum un Viņa veiktajai Izpirkšanai, nožēlojot grēkus, saņemot glābšanas priekšrakstus un derības, tādas kā kristīšanos un iesvētīšanu, un paliekot uzticīgi līdz mūsu laicīgās dzīves beigām, sekojot Jēzus Kristus piemēram.

Laicīgajā dzīvē mūsu gari ir apvienoti ar fiziskajiem ķermeņiem, sniedzot mums iespēju augt un attīstīties tā, kā tas nebija iespējams pirmszemes dzīvē. Tā kā mūsu Debesu Tēvam ir taustāms ķermenis no miesas un kauliem, arī mums ir nepieciešami ķermeņi, lai pilnveidotos un kļūtu tādi, kā Viņš. Mūsu ķermeņi ir svēti un pret tiem būtu jāizturas ar cieņu — kā pret dāvanu no mūsu Debesu Tēva (skat. 1. korintiešiem 6:19–20).

Saisītās norādes: Jozuas 24:15; Mateja 22:36–39; Jāņa 14:15; 2. Nefija 2:27; 3. Nefija 12:48; Moronija 7:45, 47–48; M&D 130:22–23

Saisītās tēmas: Dievība; Jēzus Kristus istenotā Izpirkšana; Priekšraksti un derības; Baušļi

Dzīve pēc nāves

Kad mēs nomirstam, mūsu gari nokļūst garu pasaulē un gaida augšāmcelšanos. Taisnīgo cilvēku gari tiek uzņemti laimes stāvoklī, ko sauc par paradīzi. Tie, kuri nomirst, nezinot patiesību, un tie, kuri laicīgās dzīves

laikā ir bijuši nepaklausīgi, pēc nāves nonāk pagaidu vietā, ko sauc par garu cietumu.

Katram cilvēkam galu galā būs iespēja uzziņāt evaņģēlija principus un saņemt tā priekšrakstus un derības. Daudzi taisnīgo cilvēku gari sludinās evaņģēliju gariem garu cietumā. Tie, kuri izvēlēsies pieņemt evaņģēliju, nožēlot grēkus un saņemt glābšanas priekšrakstus, kas par viņiem tiek izpildīti tempļos, dzīvos garu paradīzē, līdz tiks augšāmcelti (skat. 1. Pētera 4:6).

Augšāmcelšanās ir mūsu gara ķermeņu apvienošana ar mūsu pilnveidotajiem fiziskajiem ķermeņiem no miesas un kauliem. Pēc augšāmcelšanās mēs būsim nemirstīgi — mūsu gars un ķermenis vairs nekad netiks atdalīti. Pateicoties tam, ka Jēzus Kristus pārvarēja fizisko nāvi, ikviens, kas dzimis šajā pasaulē, tiks augšāmcelts (skat. 1. korintiešiem 15:20–22). Taisnīgie tiks augšāmcelti pirms Jaunajiem un celsies augšā pirmajā augšāmcelšanās reizē.

Pedējā tiesa notiks pēc Augšāmcelšanās. Jēzus Kristus tiesās katru cilvēku, lai noteiktu, kura mūžīgā godība viņam ir jāsaņem. Šis spriedums tiks paziņots, pamatojoties uz katra cilvēka vēlmēm un paklausību Dieva baušļiem (skat. Jāņa atkl. 20:12).

Pastāv trīs godības valstības: celestiālā, terestiālā un telestiālā valstība (skat. 1. korintiešiem 15:40–42). Tie, kuri ir drosmīgi liecībā par Jēzu un paklausīgi evaņģēlija principiem, dzīvos celestiālajā valstībā Dieva Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, klātbūtnē kopā ar saviem taisnīgajiem ģimenes locekļiem.

Saistītās norādes: Lūkas 24:36–39; Jāņa 17:3; M&D 131:1–4

Saistītās tēmas: Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana; Priekšraksti un derības

3. Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana

Pirmszemes dzīvē tika organizēta sapulce, kurā Jēzus Kristus tika izraudzīts par mūsu Glābēju un Pestītāju. Viņš nāca uz Zemes un labprātīgi cieta, un mira, lai atpestītu cilvēci no negatīvajām Krišanas sekām un samaksātu sodu par mūsu grēkiem. Šo Jēzus Kristus uzvaru pār garīgo un fizisko nāvi, ko Viņš pārvarēja ciešot, mirstot un augšāmcēloties, sauc par Izpirkšanu. Viņa upuris dod labumu katram no mums un parāda katra Debesu Tēva bērna bezgalīgo vērtību (skat. M&D 18:10–11).

Mēs varam tikt glābti vienīgi caur Jēzu Kristu, jo Viņš bija vienīgais, kurš spēja paveikt bezgalīgo un mūžīgo Izpirkšanu visas cilvēces labā (skat. Almas 34:9–10). Viņš bija vienīgais, kuram bija vara pārvarēt fizisko nāvi. No savas mirstīgās mātes Marijas Viņš mantoja mirstību. No Dieva, sava nemirstīgā Tēva, Viņš mantoja varu dzīvot mūžīgi jeb atdot Savu dzīvību, lai to atkal atgūtu. Vienīgi Viņš mūs varēja izpirkt no mūsu grēkiem. Pateicoties tam, ka Viņš nodzīvoja perfektu, bezgrēcīgu dzīvi, Viņš nebija pakļauts taisnības prasībām un varēja samaksāt parādu par tiem, kuri nožēlo grēkus.

Jēzus Kristus Izpirkšana ietvēra Viņa ciešanas Ķetzemanes dārzā par cilvēces grēkiem, Viņa asiņu izliešanu, Viņa ciešanas un nāvi pie krusta un Viņa augšāmcelšanos. Viņš bija pirmais, kurš tika augšāmcelts. Viņš augšāmcēlās no kapa ar slavas pilnu, nemirstīgu ķermeni no miesas un kauliem (skat. Lūkas 24:36–39). Pateicoties Viņa veiktajai Izpirkšanai, visi cilvēki tiks augšāmcelti un iegūs pilnīgus, nemirstīgus ķermeņus un atkal tiks atvesti Dieva priekšā, lai tiktu tiesāti. Jēzus Kristus izpērkošais upuris nodrošināja vienīgo ceļu, lai mēs varētu tikt attīrīti un saņemt piedošanu par mūsu grēkiem, lai mēs varētu dzīvot Dieva klātbūtnē mūžīgi (skat. Jesajas 1:18; M&D 19:16–19).

Veicot Izpirkšanu, Jēzus Kristus ne tikai cieta par mūsu grēkiem, bet arī uzņēmas uz sevi visas cilvēces sāpes, kārdinājumus, slimības un vajības (skat. Jesajas 53:3–5; Almas 7:11–13). Viņš saprot mūsu ciešanas, jo ir tās pieredzējis. Vēršoties ticībā pie Viņa, Glābējs mūs stiprinās, lai mēs spētu panest mums uzliktos slogus un paveikt darbus, ko nevaram paveikt saviem spēkiem (skat. Mateja 11:28–30; Etera 12:27).

Lai gan Jēzus samaksāja par mūsu grēkiem, Viņš saglabāja mūsu personīgo atbildību. Lai mēs varētu pieņemt Viņa upuri, tikt attīrīti no grēkiem un iemantotu mūžīgo dzīvi, mums Viņam ir jāizrāda ticība, jānožēlo grēki, jātiek kristītiem, jāsaņem Svētais Gars un jāpaliek uzticīgiem līdz mūža galam.

Saistītās norādes: Jāņa 3:5; 1. korintiešiem 15:20–22; Mosijas 3:19; 3. Nefija 11:10–11; 3. Nefija 27:20; M&D 76:22–24

Saistītās tēmas: Dievība; Jēzus Kristus; Pestīšanas iecere; Krišana; Priekšraksti un derības

Ticība Jēzum Kristum

Pirmais evaņģēlija princips ir ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum. Mūsu ticība var mūs aizvest pie glābšanas vienīgi tad, ja tā ir vērstā uz Jēzu Kristu (skat. Helamana 5:12).

Ticība Kristum ietver nešaubīgu pārliecību, ka Viņš ir Vienpiedzimušais Dieva Dēls un pasaules Glābējs. Mēs atzīstam, ka vienīgais ceļš, pa kuru mēs varam atgriezties un dzīvot ar Debesu Tēvu, — paļauties uz Viņa Dēla mūžīgo Izpirkšanu un uzticēties Jēzum Kristum, un sekot Viņa mācībām. Patiesa ticība Jēzum Kristum ir kas vairāk par pasīvu pārliecību, jo tā mums liek rīkoties un tiek parādīta caur mūsu dzīvesveidu (skat. Jēkaba v. 2:17–18). Ticība var pieaugt, lūdzot, studējot Svētos Rakstus un paklausot Dieva baušļiem.

Saisītās norādes: Salamana pamācības 3:5–6; Etera 12:6; M&D 6:36

Saisītā tēma: Garīgo zināšanu iegūšana

Grēku nožēlošana

Ticība Jēzum Kristum un mūsu mīlestība pret Viņu un Debesu Tēvu mums liek nožēlot grēkus. Grēku nožēlošana ir daļa no Debesu Tēva ieceres visiem Viņa bērniem, kuri ir atbildīgi par savām izvēlēm. Šo dāvanu ir iespējams saņemt vienīgi caur Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu. Grēku nožēlošana ir prāta un sirds pārmaiņas. Tā liek novērsties no grēka un pievērst mūsu domas, darbus un vēlmes Dievam, pieskaņojot mūsu gribu Viņa gribai (skat. Mosijas 3:19).

Grēku nožēlošana nozīmē — saskatīt savus grēkus; izjust nožēlu jeb dievišķas skumjas par izdarīto; atzīt savus grēkus Debesu Tēvam un, ja nepieciešams, arī citiem; atmest grēku; cik iespējams, censties atjaunot visu, kas ticis samaitāts mūsu grēka dēļ; dzīvot, paklausot Dieva baušļiem (skat. M&D 58:42–43). Kad mēs kristāmieši, Tas Kungs mums apsola piedot grēkus, un mēs atjaunojam šo derību katru reizi, kad patiesi pieņemam Svēto Vakarēdienu ar nolūku — atcerēties Glābēju un turēt Viņa baušļus.

Patiecoties grēku nožēlošanai un Jēzus Kristus Izpirkšanas dāvātājai žēlastībai, mēs varam saņemt Dieva piedošanu un sajūst mieru. Mēs daudz labāk sajūtam Gara ietekmi un esam daudz gatavāki, lai mūžīgi dzīvotu kopā ar Debesu Tēvu un Viņa Dēlu.

Saisītās norādes: Jesajas 1:18; Jāņa 14:15; 3. Nefija 27:20; M&D 19:16–19

Saisītā tēma: Priekšraksti un derības

4. Atjaunošana

Dievs ir atjaunojis Savu evaņģēliju šajās pēdējās dienās, atjaunojot Savus patiesos principus, priesterības pilnvaras un Baznīcu. Sendienu pravieši pareģoja evaņģēlija Atjaunošanu pēdējās dienās (skat. Jesajas 29:13–14; Apustuļu darbi 3:19–21).

Atjaunošana aizsākās 1820. gadā. Atbildot uz Džozefa Smita lūgšanu, Dievs Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, viņam parādījās un Viņi to aicināja par Atjaunošanas pravieti (skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:15–20). Dievs aicināja Džozefu Smitu kļūt par dzīvā Kristus pēdējo dienu liecinieku. Kļūstot par Atjaunošanas pravieti, Džozefs Smits pārtulkoja Mormona Grāmatu ar Dieva dāvanu un spēku (skat. M&D 135:3). Bībele un Mormona Grāmata liecina par Jēzu Kristu un ietver evaņģēlija pilnību (skat. Ecēhiēla 37:15–17). Mormona Grāmata liecina arī par Džozefa Smita pravietisko aicinājumu un Atjaunošanas patiesumu.

Uzsākot Atjaunošanu, Dievs sūtīja eņģeļus atjaunot Ārona un Melhisedeka priesterību. Pēc tam Viņš pavēlēja, lai 1830. gada 6. aprīlī Viņa Baznīca uz Zemes tiku organizēta no jauna. Tāpēc, ka to nodibināja pats Dievs, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir „vienīgā patiesā un dzīvā baznīca uz visas zemes virsmas” (M&D 1:30).

Saisītās norādes: Amosa 3:7; Efeziešiem 2:19–20; Efeziešiem 4:11–14; M&D 13:1; M&D 76:22–24; M&D 107:8

Saisītās tēmas: Dievība; Pravieši un atklāsmes

Atkrišana

Dieva patieso principu, priesterības pilnvaru un Baznīcas Atjaunošana bija nepieciešama atkrišanas dēļ. Atkrišana nozīmē to, ka viens vai vairāki cilvēki novēršas no evaņģēlija patiesajiem principiem.

Pēc Glābēja krustā sišanas un Viņa apustuļu nāves daudzi cilvēki novēršās no Glābēja iedibinātajiem, patiesajiem principiem (skat. 2. tesalonikiešiem 2:1–3). Evaņģēlija principi un Svēto Rakstu daļas tika izmainītas vai pazaudētas. Baznīcā un priesterības priekšrakstos tika veiktas neatļautas izmaiņas. Izplatītā Jaunuma dēļ Tas Kungs no Zemes paņēma prom priesterības pilnvaras un atslēgas. Lai gan bija daudzi labi un godīgi cilvēki, kuri pielūdza Dievu, saskaņā ar gaismu, kas viņiem bija, un saņēma atbildes uz lūgšanām, pasaule tika atstāta bez dievišķas atklāsmes,

kas tika dota caur praviešiem. Šis laika periods tiek dēvēts par Lielo atkrišanu.

Visā pasaules vēsturē ir notikuši arī citi atkrišanas periodi.

Saisītās tēmas: Pravieši un atklāsmes; Priesterība un priesterības atslēgas; Priekšraksti un derības

Atklāšanas laikmets

Kad Dieva bērni nonāk atkrišanas stāvoklī, Viņš pie tiem mīloši vērsas, aicinot praviešus un no jauna nododot evaņģēlija svētības cilvēkiem caur Saviem praviešiem. Laiks, kad Tas Kungs atklāj Savu patiesību, priesterības pilnvaras un priekšrakstus, tiek saukts par Atklāšanas laikmetu. Tas ir laika posms, kurā Tam Kungam ir vismaz viens pilnvarots kalps uz Zemes, kuram ir svētā priesterība un kuram ir uzticēts dievišķs pienākums — sludināt evaņģēliju un pildīt tā priekšrakstus.

Iepriekšējie Atklāšanas laikmeti tiek saistīti ar Ādamu, Ēnohu, Nou, Ābrahāmu, Mozu un Jēzu Kristu, un citiem. Pēdējo dienu evaņģēlija atjaunošana, ko Tas Kungs uzsāka caur pravieti Džozefu Smitu, līdzinās iepriekšējiem atklāšanas laikmetiem.

Katrā Atklāšanas laikmetā Tas Kungs un Viņa pravieši ir centušies celt Ciānu. Ciāna ir Tā Kunga derības ļaudis, kuri ir sirdsšķīsti, vienoti taisnīgumā un rūpējas cits par citu (skat. Mozus 7:18). Par Ciānu sauc arī vietu, kur dzīvo sirdsšķīstie.

Tagad mēs piedzīvojam pēdējo Atklāšanas laikmetu — evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetu. Tas ir vienīgais Atklāšanas laikmets, kas nebeigsies ar atkrišanu. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca galu galā piepildīs visu zemi un pastāvēs mūžīgi (skat. Daniēla 2:44).

Saisītās tēmas: Pravieši un atklāsmes; Priesterība un priesterības atslēgas; Priekšraksti un derības

5. Pravieši un atklāsmes

Pravietis ir cilvēks, kuru Dievs ir aicinājis runāt Viņa vārdā (skat. Jeremijas 1:4–5; Amosa 3:7; Jaņa 15:16; M&D 1:37–38). Pravieši liecina par Jēzu Kristu un māca Viņa evaņģēliju. Viņi dara zināmu Dieva gribu un patieso būtību. Viņi atmasko grēku, brīdina par tā sekām un palīdz mums izvairīties no maldiem (skat. Ecēhiēla 3:16–17; Efeziešiem 4:11–14). Dažreiz viņi pravieto par nākotnes notikumiem. Pravieši spēj veikt šos pienākumus, jo ir saņēmuši pilnvaras un atklāsmi no Dieva.

Atklāsmes ir veids, kādā Dievs sazinās ar Saviem bērniem. Lielākā daļa atklāsmju tiek saņemtas caur Svētā Gara dotu iedvesmu, domām un sajūtām. Atklāsmes var tikt saņemtas arī caur vīzijām, sapņiem un eņģeļu apmeklējumiem.

Savas laicīgās kalpošanas laikā un mūsdienās Tas Kungs organizēja Savu Baznīcu, balstoties uz praviešiem un apustuļiem (skat. Efeziešiem 2:19–20). Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidents ir Dieva pravietis visiem cilvēkiem uz Zemes. Mēs atbalstām Baznīcas prezidentu kā pravieti, gaišrēģi un atklājēju, un vienīgo cilvēku uz Zemes, kurš saņem atklāsmes, lai vadītu visu Baznīcu. Ja mēs uzticīgi pieņemsim un paklausīsim Baznīcas prezidenta mācībām, Dievs mūs svētīs, palīdzot pārvarēt maldus un ļaunumu (skat. M&D 21:4–6). Mēs atbalstām arī Augstākā prezidija padomniekus un Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļus kā praviešus, gaišrēģus un atklājējus.

Svētie Raksti — Bībele, Mormona Grāmata, Mācība un Derības un Dārgā Perle — satur pravietojumus, kas doti caur sendienu un pēdējo dienu praviešiem. Studējot praviešu vārdus, mēs varam uzzināt patiesību un saņemt vadību.

Lai gan Dievs sniedz atklāsmi caur praviešiem, lai vadītu visus Savus bērnus, arī cilvēki paši var saņemt atklāsmi, kas viņiem var palīdzēt viņu konkrētajās vajadzībās, pienākumos un jautājumos un palīdzēt stiprināt viņu liecības. Tomēr personīgā iedvesma no Tā Kunga nekad nebūs pretrunā ar atklāsmi, ko Dievs ir devis caur Saviem praviešiem.

Saisītās norādes: Ābrahāma 3:22–23; Mateja 16:15–19; 2. Timotejam 3:15–17; 2. Nefija 32:3; M&D 8:2–3; M&D 76:22–24

Saisītās tēmas: Garīgo zināšanu iegūšana; Priesterība un priesterības atslēgas

6. Priesterība un priesterības atslēgas

Priesterība ir Dieva mūžīgais spēks un pilnvaras. Caur priesterību Dievs radīja un pārvalda debesis un zemi. Ar šo spēku Viņš atpestī un paaugstina Savus bērnus.

Dievs dod priesterības pilnvaras cienīgiem Baznīcas viriešiem, lai viņi varētu darboties Viņa vārdā Viņa bērnu glābšanai un pamācīšanai (skat. M&D 121:36, 41–42).

Priesterības atslēgas ir tiesības prezidēt jeb spēks, ko Dievs devis cilvēkam, lai viņš pārvaldītu un vadītu

Dieva valstību uz Zemes (skat. Mateja 16:15–19). Priesterības atslēgas ir nepieciešamas, lai vadītu evaņģēlija sludināšanu un glābšanas priekšrakstu izpildišanu.

Jēzum Kristum ir visas Viņa Baznīcas priesterības atslēgas. Katram Savam apustulim Viņš ir piešķīris visas atslēgas, kas attiecas uz Dieva valstību uz Zemes. Baznīcas prezidents ir vienīgā persona uz Zemes, kura ir pilnvarota pielietot visas priesterības atslēgas. Tempļa, misijas un stabu prezidentiem, biskapiem un kvorumu prezidentiem arī ir atslēgas, kas viņiem ļauj prezidēt un vadīt darbu, ko viņi ir tikuši aicināti darīt.

Visi, kuri kalpo Baznīcā, — gan vīrieši, gan sievietes — ir aicināti tā cilvēka vadībā, kuram ir priesterības atslēgas. Tādējādi viņiem ir dots nepieciešamais spēks, lai kalpotu un izpildītu savu aicinājumu pienākumus (skat. M&D 42:11).

Brāļi, kuriem tiek piešķirta Ārona un Melhisedeka priesterība, dod priesterības zvērestu un noslēdz priesterības derību. Ja viņi godās savu aicinājumu un uzticīgi pieņems To Kungu un Viņa kalpus, viņi iegūs paaugstināšanas svētības. Arī sievietēm ir apsolutas paaugstināšanas svētības, ja viņas būs uzticīgas derībām, ko ir noslēgušas ar To Kungu.

Saistītās norādes: Jāņa 15:16; Efeziešiem 2:19–20

Saistītās tēmas: Atjaunošana; Praviēši un atklāsmē; Priekšraksti un derības

Ārona priesterība

Ārona priesterība bieži tiek saukta par sagatavošanās priesterību. Ārona priesterībai ir „eņģeļu kalpošanas un grēku nožēlošanas evaņģēlija, un kristīšanas . . . atslēgas” (M&D 13:1). Izmantojot šo priesterību, tiek sagatavots, svētīts un pienests Svētais Vakarēdiens. Ārona priesterībā ir šādi amati: diakons, skolotājs, priesteris un biskaps.

Melhisedeka priesterība

Melhisedeka priesterība ir augstāka jeb dzižāka priesterība un „tai ir vara un pilnvaras pār visiem amatiem baznīcā visos pasaules laikos, lai vadītu garīgās lietas” (M&D 107:8). Visas svētības, priekšraksti, derības un Baznīcas draudzes tiek vadītas ar pilnvarām, kas ir Baznīcas prezidentam, kurš ir Melhisedeka priesterības prezidents. Šī priesterība tika dota Ādamam un ir bijusi uz Zemes, kad vien Tas Kungs ir atklājis Savu evaņģēliju. Melhisedeka

priesterībā ir šādi amati: elders, augstais priesteris, patriarhs, Septiņdesmitais un apustulis.

Saistītā norāde: Efeziešiem 4:11–14

7. Priekšraksti un derības

Priekšraksti

Priekšraksts ir svēta, oficiāla darbība, ko veic ar priesterības pilnvarām. Katru priekšrakstu radīja Dievs, lai mācītu garīgas patiesības, kas bieži vien ir simboliskas.

Daži priekšraksti ir būtiski paaugstināšanai un tiek saukti par glābšanas priekšrakstiem. Vienīgi saņemot glābšanas priekšrakstus un turot ar tiem saistītās derības, mēs varam iegūt visas svētības, kas ir pieejamas, pateicoties Jēzum Kristus veiktajai Izpirkšanai. Bez šiem glābjošajiem priekšrakstiem mēs nevaram kļūt tādi, kā mūsu Debesu Tēvs, vai atgriezties, lai mūžīgi dzīvotu Viņa tuvumā (skat. M&D 84:20–22). Glābšanas priekšraksti tiek izpildīti to vadībā, kuriem ir priesterības atslēgas.

Pirmais evaņģēlija glābšanas priekšraksts ir kristīšana ar iegremdēšanu ūdenī, ko izpilda kāds, kuram ir pilnvaras. Kristības ir nepieciešamas, lai cilvēks varētu kļūt par Jēzus Kristus Baznīcas locekli un ieiet celestiālajā valstībā (skat. Jāņa 3:5).

Pēc tam, kad cilvēks ir kristīts, viens vai vairāki Melhisedeka priesterības nesēji konfirmē viņu par Baznīcas locekli un dod Svētā Gara dāvanu (skat. 3. Nefija 27:20). Svētā Gara dāvana atšķiras no Svētā Gara ietekmes. Pirms kristībām cilvēks var sajust Svētā Gara ietekmi un saņemt liecību par patiesību. Pēc tam, kad cilvēks ir saņēmis Svētā Gara dāvanu, viņam, ja vien viņš tur derības, ir tiesības uz nepārtrauktu Svētā Gara sadraudzību.

Citi glābšanas priekšraksti ietver ordināciju Melhisedeka priesterībā (vīriešiem), tempļa endaumentu un laulības saistīšanu. Tempļi šos glābšanas priekšrakstus var izpildīt arī mirušo labā. Aizstājošie priekšraksti stājas spēkā vienīgi tad, kad mirušās personas pieņem tos garu pasaulē un godā ar tiem saistītās derības.

Citi priekšraksti, piemēram, kalpošana slimajiem un vārda došana bērniem un viņu svētīšana, arī ir svarīgi mūsu garīgajai attīstībai.

Saistītās norādes: Maleahija 3:23–24; Mateja 16:15–19; 1. Pētera 4:6; M&D 131:1–4

Saistītās tēmas: Dievība; Svētais Gars; Pestišanas iecere; dzīve pēc nāves; Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana; Priesterība un priesterības atslēgas

Derības

Derība ir svēta vienošanās starp Dievu un cilvēku. Dievs dod derības nosacījumus, un mēs piekrītam darīt to, ko Viņš lūdz; savukārt Dievs mums apsola noteiktas svētības par mūsu paklausību (skat. 2. Mozus 19:5–6; M&D 82:10). Ja mēs neievērojam mūsu derības, mēs nesasnēsim apsolītās svētības.

Visi priesterības glābšanas priekšraksti ir saistīti ar derību slēgšanu. Piemēram, mēs slēdzam derību ar Tā Kungu kristoties (skat. Mosijas 18:8–10), un vīrieši, kuri saņem Melhisedeka priesterību, noslēdz priesterības zvērestu un derību. Mēs atjaunojam mūsu kristību derības, pieņemot Svēto Vakarēdienu.

Mēs slēdzam nākamās derības, saņemot tempļa glābšanas priekšrakstus — endaumentu un laulības saistīšanu. Mēs sagatavojamies piedalīties priekšrakstos un slēgt tempļa derības, dzīvojot saskaņā ar cienīguma standartiem, ko ir noteicis Tas Kungs (skat. Psalmi 24:3–4). Ir svarīgi, lai mēs būtu cienīgi ieiet templī, jo templis vārda tiešajā nozīmē ir Tā Kunga nams. Templis ir vissvētākā pielūgsmes vieta uz Zemes.

8. Laulība un ģimene

Laulība starp vīrieti un sievieti ir Dieva noteikta, un ģimenei ir centrālā nozīme Viņa pestīšanas iecerē un mūsu laimes apjaušmē (skat. 1. Mozus 2:24; M&D 49:15–17). Vienīgi slēdzot un esot uzticīgi celestiālās laulības derībai, vīrietis un sieviete var piepildīt savu dievišķo, mūžīgo potenciālu (skat. 1. korintiešiem 11:11; M&D 131:1–4).

Dievs ir pavēlējis Saviem bērniem vairoties un piepildīt zemi (skat. 1. Mozus 1:28). Svētajam radīšanas spēkam ir jātiek izmantotam vienīgi starp vīrieti un sievieti, kuri ir likumīgi salaulāti kā vīrs un sieva (skat. 1. Mozus 39:9; Almas 39:9). Vīram un sievietei ir svēts pienākums mīlēt un rūpēties vienam par otru un par saviem bērniem. Vecākiem ir jāaudzina savi bērni mīlestībā un taisnīgumā un jānodrošina viņu fiziskās un garīgās vajadzības.

Laime ģimenes dzīvē vislabāk ir sasniedzama, ja tā balstās uz Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācībām. Saskaņā

ar dievišķo paraugu, tēviem ir jāprezidē savās ģimenēs mīlestībā un taisnīgumā un jānodrošina ģimenes dzīves vajadzības. Mātes galvenokārt ir atbildīgas par savu bērnu audzināšanu. Pildot šos svētos pienākumus, tēviem un mātēm kā līdzvērtīgiem partneriem ir jāpalīdz viens otram.

Dievišķā laimes iecere ļauj ģimenes attiecībām turpināties aizkapa dzīvē. Zeme tika radīta un evaņģēlijs tika atklāts, lai ģimenes varētu tikt nodibinātas, saistītas un paaugstinātas mūžībā. Caur ģimenes vēstures darbu un tempļa kalpošanu mēs varam palīdzēt mūsu senčiem saņemt evaņģēlija priekšrakstus un derības (skat. Malehija 3:23–24).

(Teksts pielāgots, balstoties uz „Ģimene — vēstījums pasaulei”, *Ensign* vai *Liahona*, 2010. g. nov., 129. lpp.)

Saistītās norādes: Mozus 1:39; 1. Mozus 1:26–27; 2. Mozus 20:3–17; Mateja 16:15–19; Jāņa 17:3; 1. korintiešiem 6:19–20; 2. Nefija 2:22–25; Mosijas 2:41; Almas 41:10; M&D 84:20–22

Saistītās tēmas: Pestišanas iecere; Baušļi

9. Baušļi

Baušļi ir likumi un prasības, ko Dievs mums dod, lai palīdzētu pilnveidoties un kļūt tādiem, kā Viņš. Baušļi ir Dieva mīlestības izpausme pret mums. Ja mēs ievērojam baušļus, mēs Viņam izrādām savu mīlestību (skat. Jāņa 14:15). Baušļu ievērošana vienmēr nesīs laimi un Tā Kunga svētības (skat. Mosijas 2:41; Almas 41:10). Tas Kungs mums nekad nedos baušļus, neparādīdams veidu, kā tos izpildīt (skat. 1. Nefija 3:7).

Divi paši galvenie baušļi — „tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. . . . Un . . . tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu” (skat. Mateja 22:36–39). Mēs varam mīlēt un kalpot Dievam, mīlot un kalpojot citiem (skat. Mosijas 2:17; Moronija 7:45, 47–48).

Viens no agrākajiem baušļiem, kas tika dots cilvēkiem, bija sabata dienas ievērošana. Dievs pavēl Saviem bērniem godāt Viņu, pildot sabata dienā Viņa gribu, nevis savējo, un apsola lielas svētības tiem, kuri tur Viņa dienu svētu (skat. Jesajas 58:13–14).

Desmit baušļi ir ļoti svarīga evaņģēlija daļa un ir mūžīgi principi, kas ir nepieciešami mūsu paaugstināšanai (skat. 2. Mozus 20:3–17). Tas Kungs

tos atklāja Mozum sendienās, un Viņš tos ir atkārtoti paziņojis pēdējo dienu atklāsmēs.

Dieva baušļi ietver ikdienas lūgšanu, Dieva vārda studēšanu, grēku nožēlošanu, paklausību Šķīstības likumam, pilnas desmitās tiesas maksāšanu (skat. Maleahija 3:8–10), gavēšanu (skat. Jesajas 58:6–7), piedošanu citiem (skat. M&D 64:9–11), Gudrības vārda ievērošanu (skat. M&D 89:18–21) un evaņģēlija mācīšanu citiem (skat. Mateja 5:14–16; M&D 18:15–16).

Saisītās norādes: 1. Mozus 39:9; 2. Timotejam 3:15–17; Jēkaba v. 1:5–6; 2. Nefija 32:3; 2. Nefija 32:8–9; Mosijas 18:8–10; Almas 39:9; 3. Nefija 18:15, 20–21; M&D 58:42–43; M&D 82:10

Saisītās tēmas: Garīgo zināšanu iegūšana; Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana: grēku nožēlošana; Priekšraksti un derības

Vairāk informācijas par šīm tēmām meklējiet gospeltopics.lds.org vai skatiet *Uz ticīgi ticībai: evaņģēlija norādes* (2005. g.).

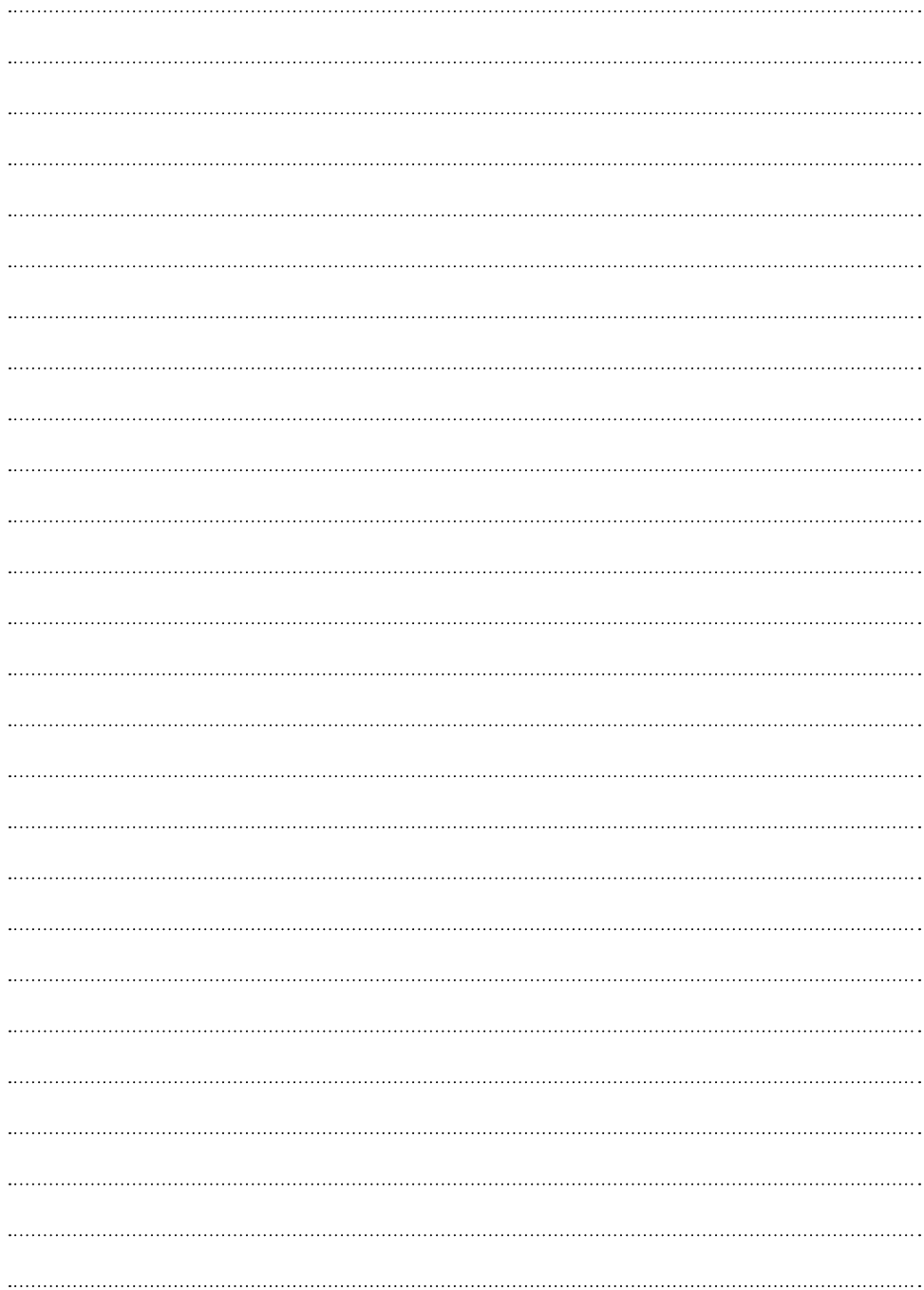
Prasmīgi pārzināmās rakstvietas

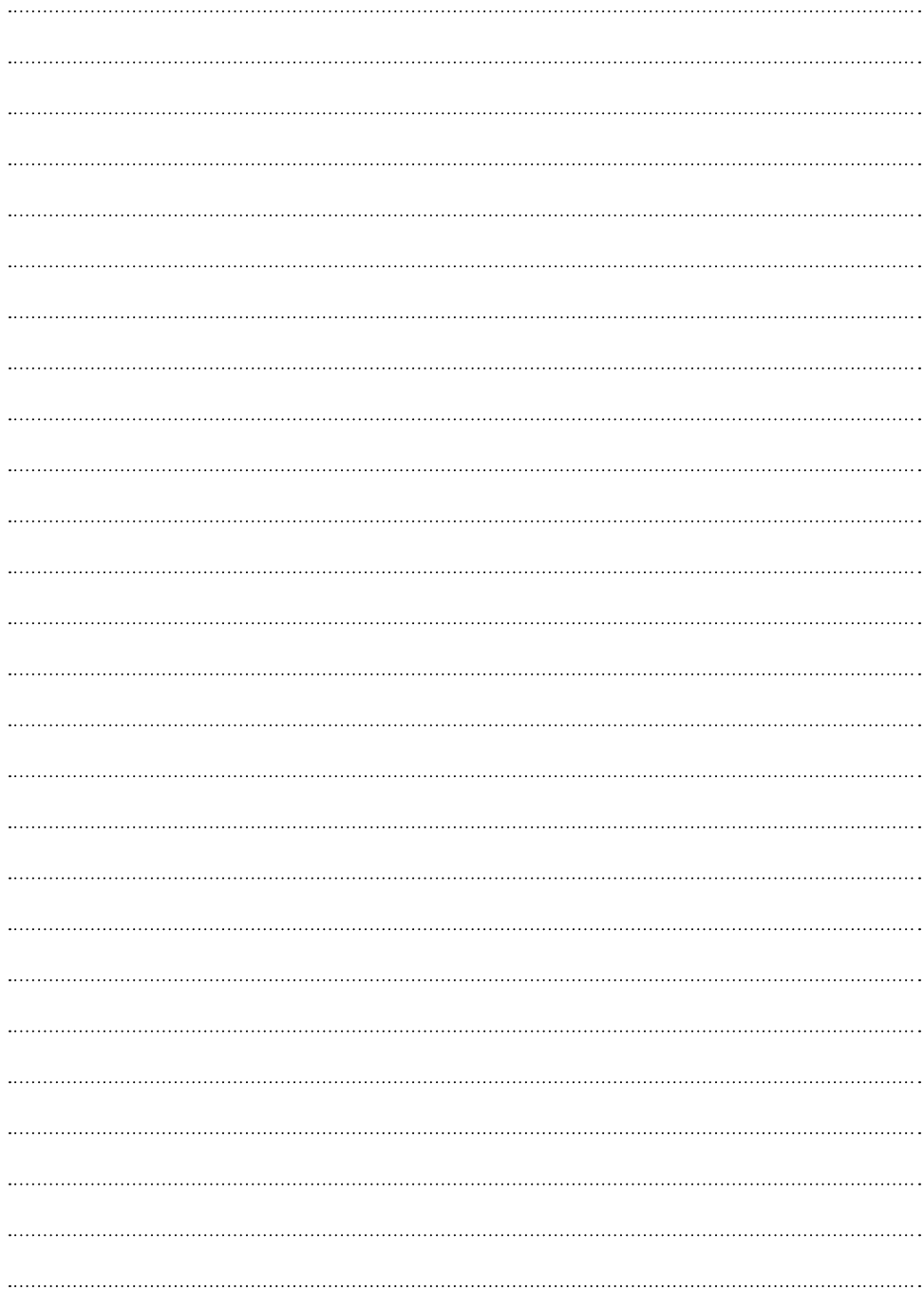
Tālāk ir dots saraksts ar visām 100 prasmīgi pārzināmajām rakstvietām:

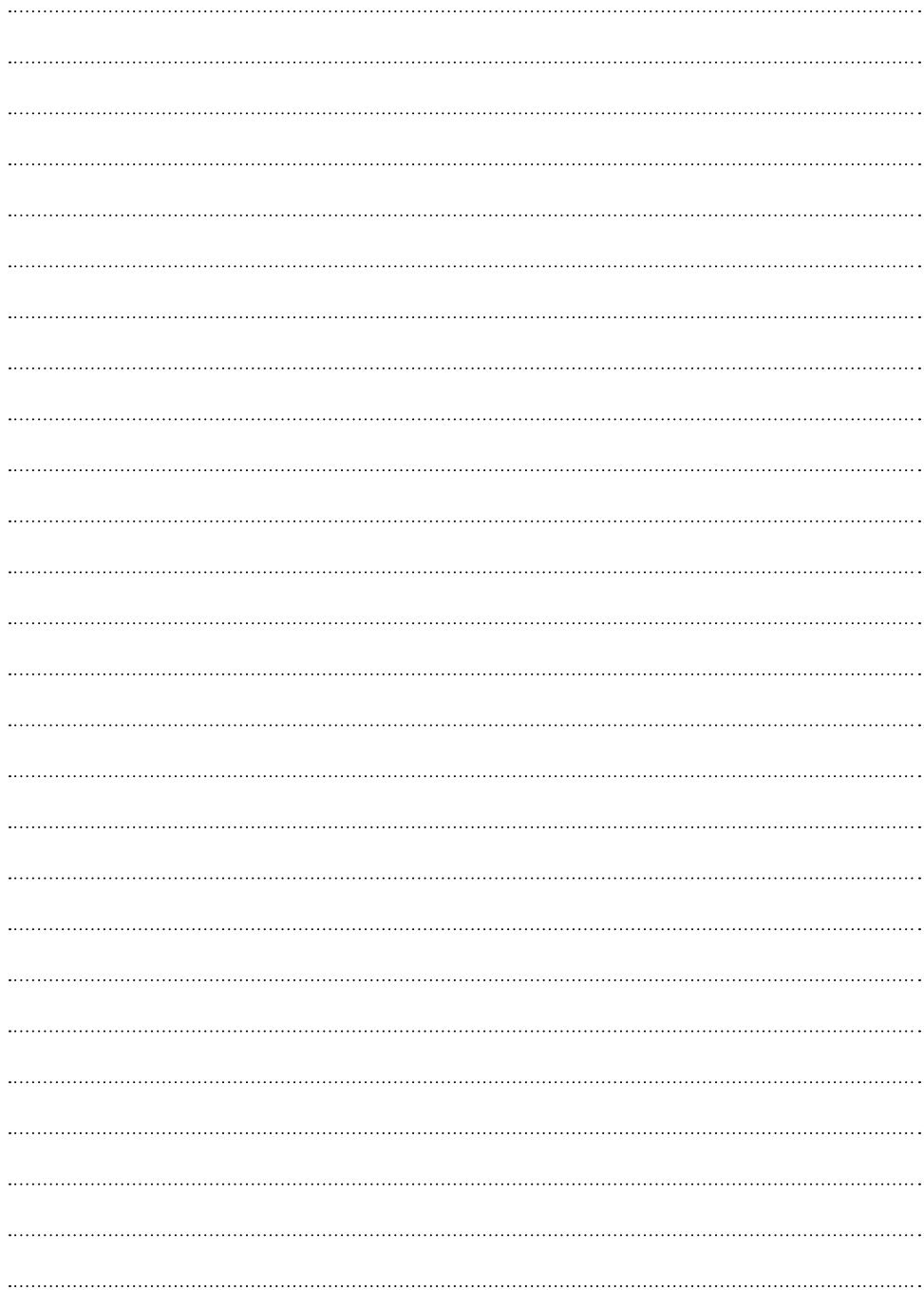
Vecā Derība	Jaunā Derība	Mormona Grāmata	Mācība un Derības un Baznīcas vēsture
Mozus 1:39	Mateja 5:14–16	1. Nefija 3:7	DŽS — V 1:15–20
Mozus 7:18	Mateja 11:28–30	2. Nefija 2:22–25	M&D 1:30
Ābrahāma 3:22–23	Mateja 16:15–19	2. Nefija 2:27	M&D 1:37–38
1. Mozus 1:26–27	Mateja 22:36–39	2. Nefija 26:33	M&D 6:36
1. Mozus 1:28	Lūkas 24:36–39	2. Nefija 28:30	M&D 8:2–3
1. Mozus 2:24	Jāņa 3:5	2. Nefija 32:3	M&D 13:1
1. Mozus 39:9	Jāņa 7:17	2. Nefija 32:8–9	M&D 18:10–11
2. Mozus 19:5–6	Jāņa 14:15	Mosijas 2:17	M&D 18:15–16
2. Mozus 20:3–17	Jāņa 15:16	Mosijas 2:41	M&D 19:16–19
Jozuas 24:15	Jāņa 17:3	Mosijas 3:19	M&D 21:4–6
Psalmi 24:3–4	Apustuļu darbi 3:19–21	Mosijas 4:9	M&D 29:10–11
Salamana pamācības 3:5–6	1. korintiešiem 2:45, 9–11	Mosijas 18:8–10	M&D 42:11
Jesajas 1:18	1. korintiešiem 6:19–20	Almas 7:11–13	M&D 49:15–17
Jesajas 5:20	1. korintiešiem 11:11	Almas 34:9–10	M&D 58:42–43
Jesajas 29:13–14	1. korintiešiem 15:20–22	Almas 39:9	M&D 64:9–11
Jesajas 53:3–5	1. korintiešiem 15:40–42	Almas 41:10	M&D 76:22–24
Jesajas 58:6–7	Efeziešiem 2:19–20	Helamana 5:12	M&D 82:10
Jesajas 58:13–14	Efeziešiem 4:11–14	3. Nefija 11:10–11	M&D 84:20–22
Jeremijas 1:4–5	2. tesalonīkiešiem 2:1–3	3. Nefija 12:48	M&D 88:118
Almas 3:16–17	2. Timotejam 3:15–17	3. Nefija 18:15, 20–21	M&D 89:18–21
Ecehiēla 37:15–17	Ebrejiem 12:9	3. Nefija 27:20	M&D 107:8
Daniēla 2:44.	Jēkaba v. 1:5–6	Etera 12:6	M&D 121:36, 41–42
Amosa 3:7	Jēkaba v. 2:17–18	Etera 12:27	M&D 130:22–23
Maleahija 3:8–10	1. Pētera 4:6	Moronija 7:45, 47–48	M&D 131:1–4
Maleahija 3:23–24	Jāņa atkl. 20:12	Moronija 10:4–5	M&D 135:3

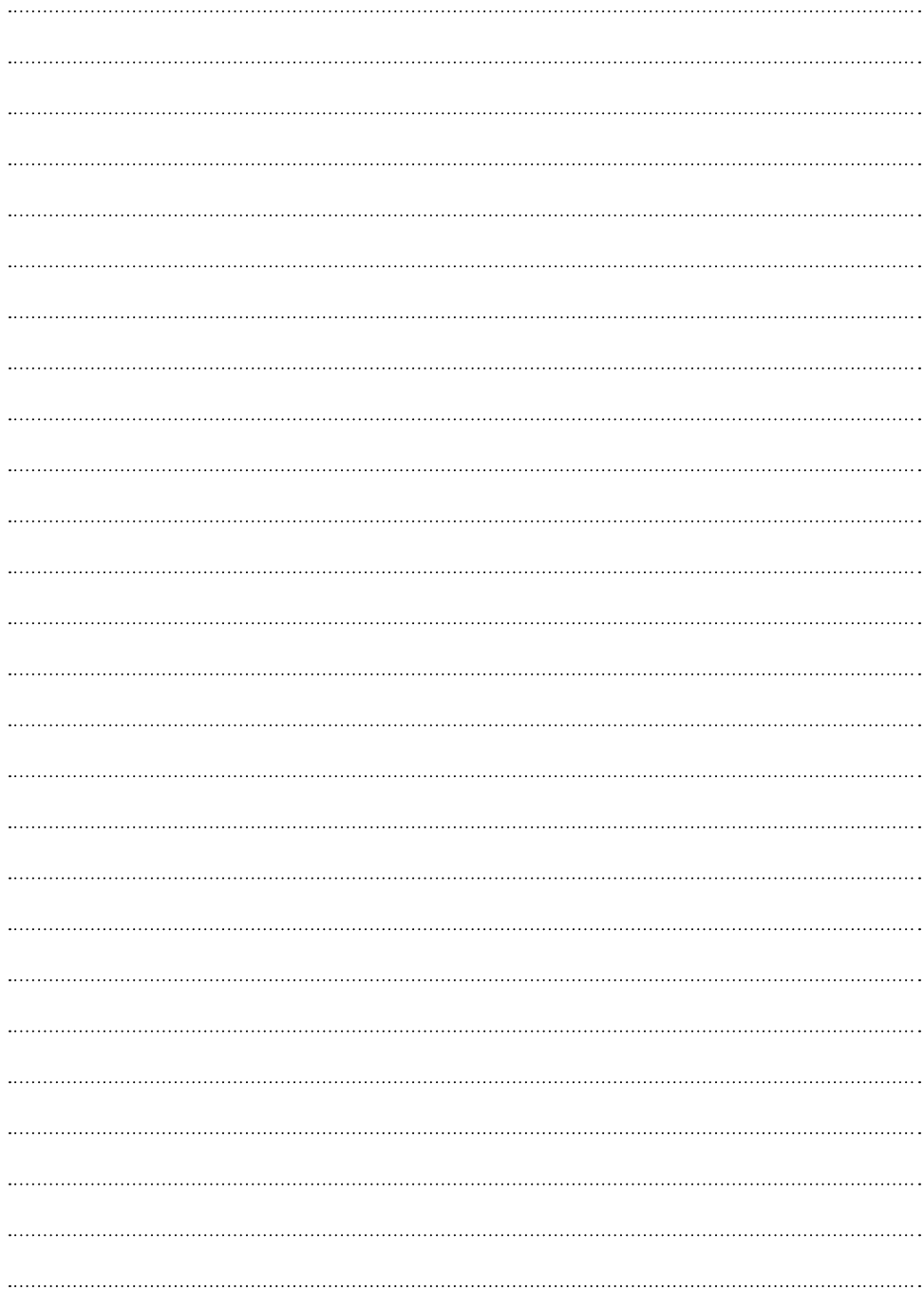
Svēto Rakstu ikdienas lasīšanas tabula

Janv.	Febr.	Marts	Apr.	Maijs	Jūn.	Jūl.	Aug.	Sep.	Okt.	Nov.	Dec.
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3
4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4
5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6
7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7	7
8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8	8
9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9
10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10
11	11	11	11	11	11	11	11	11	11	11	11
12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12
13	13	13	13	13	13	13	13	13	13	13	13
14	14	14	14	14	14	14	14	14	14	14	14
15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15	15
16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16	16
17	17	17	17	17	17	17	17	17	17	17	17
18	18	18	18	18	18	18	18	18	18	18	18
19	19	19	19	19	19	19	19	19	19	19	19
20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20	20
21	21	21	21	21	21	21	21	21	21	21	21
22	22	22	22	22	22	22	22	22	22	22	22
23	23	23	23	23	23	23	23	23	23	23	23
24	24	24	24	24	24	24	24	24	24	24	24
25	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25
26	26	26	26	26	26	26	26	26	26	26	26
27	27	27	27	27	27	27	27	27	27	27	27
28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28	28
29	(29)	29	29	29	29	29	29	29	29	29	29
30		30	30	30	30	30	30	30	30	30	30
31		31		31		31	31		31		31

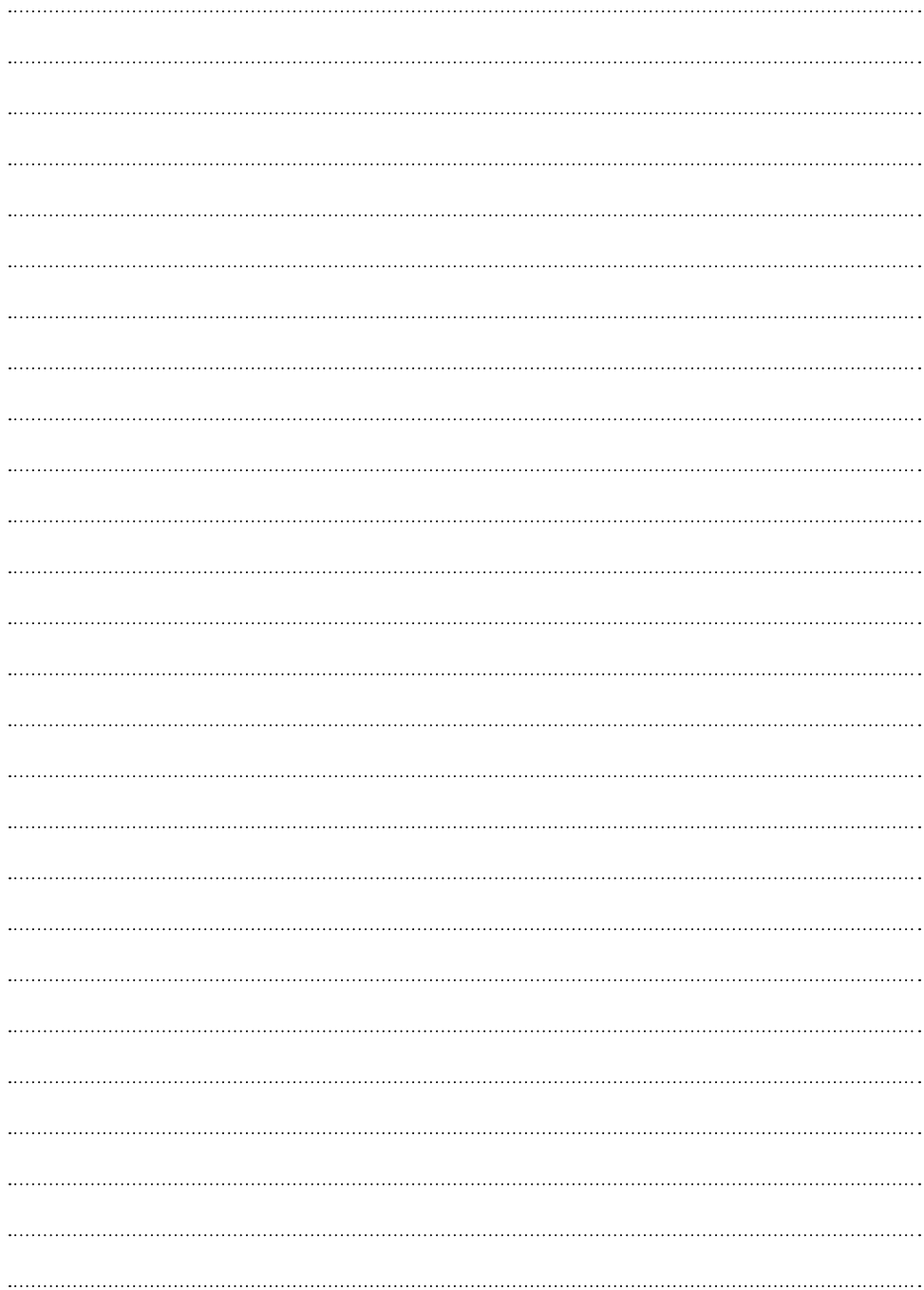

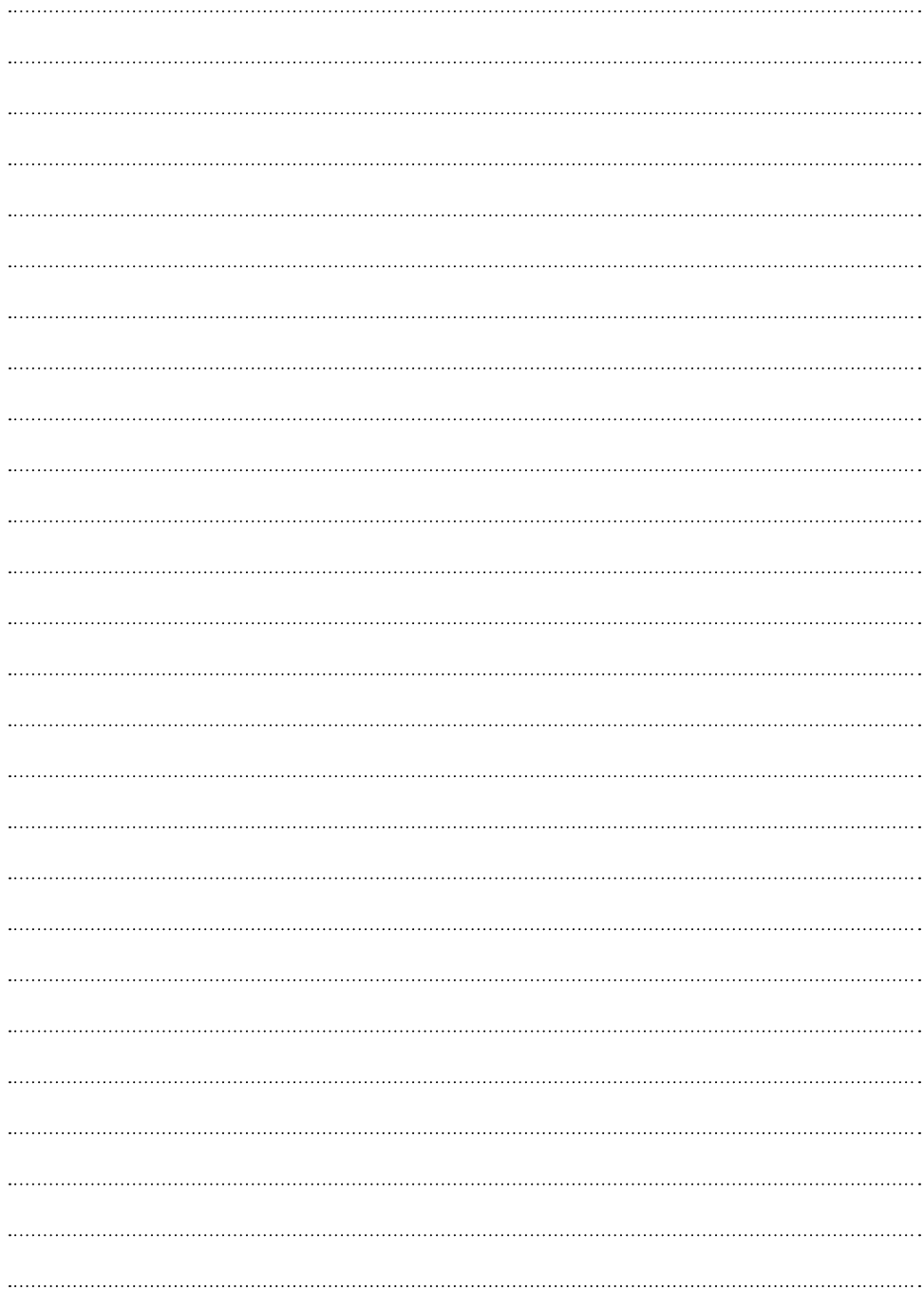

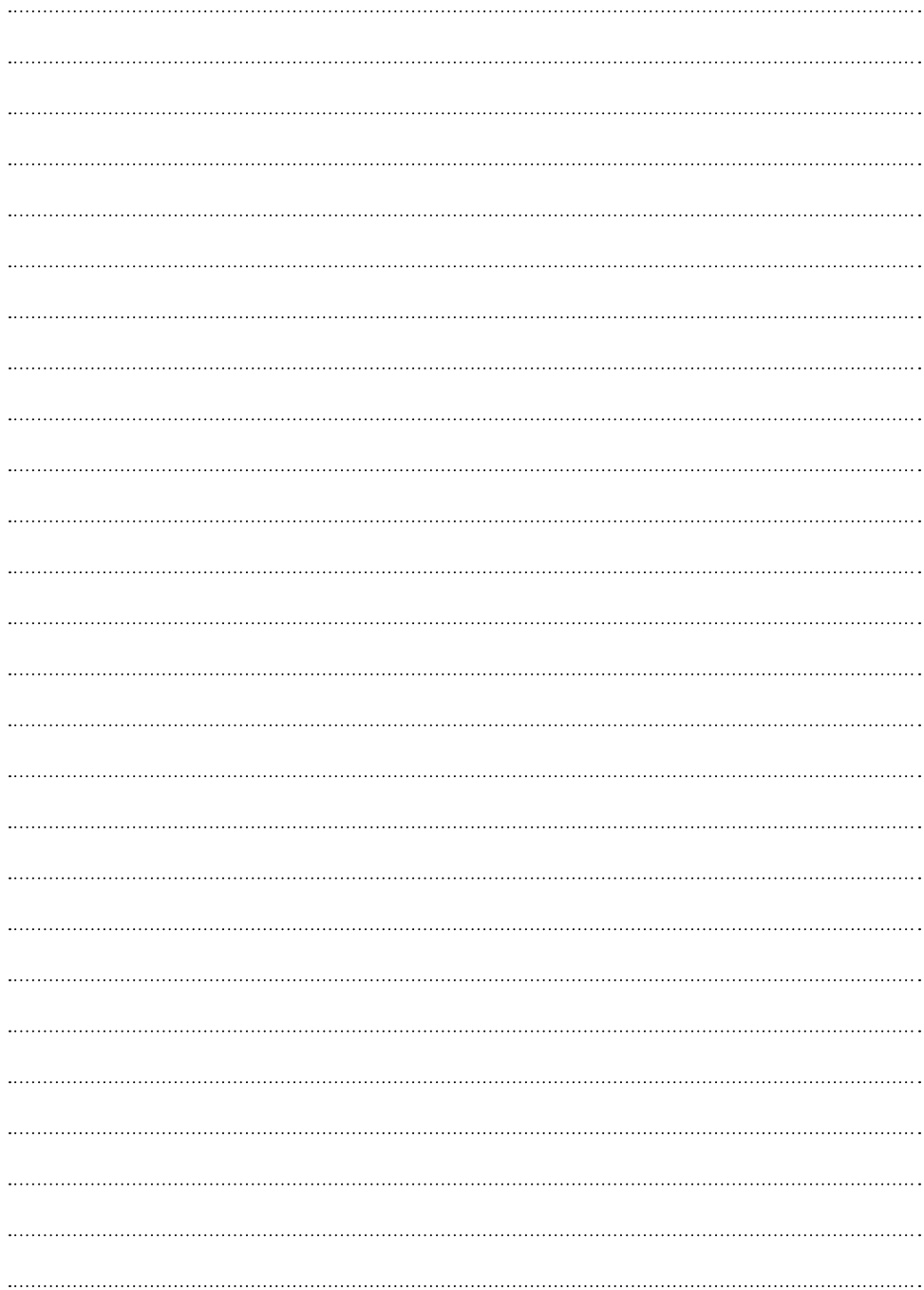

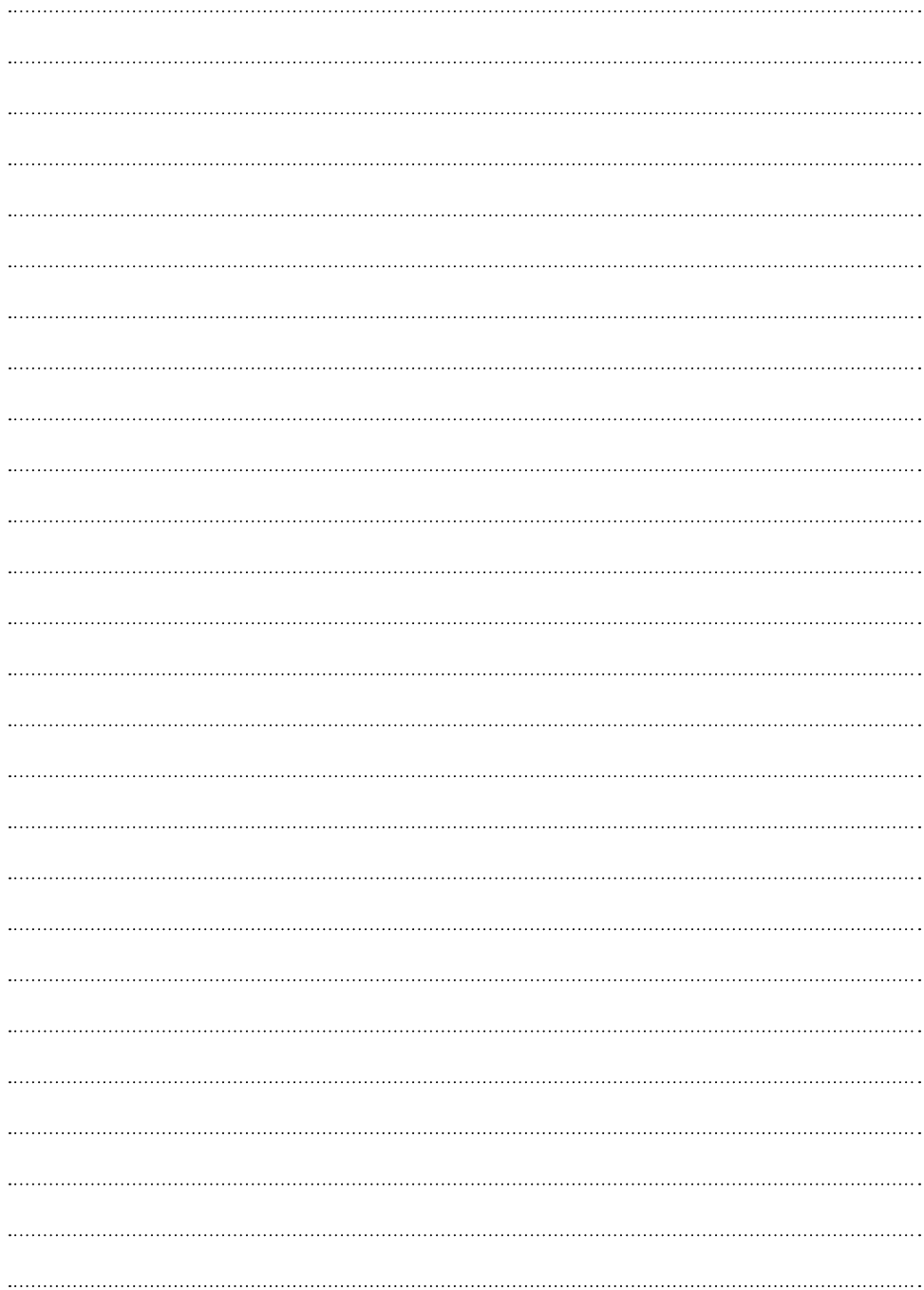

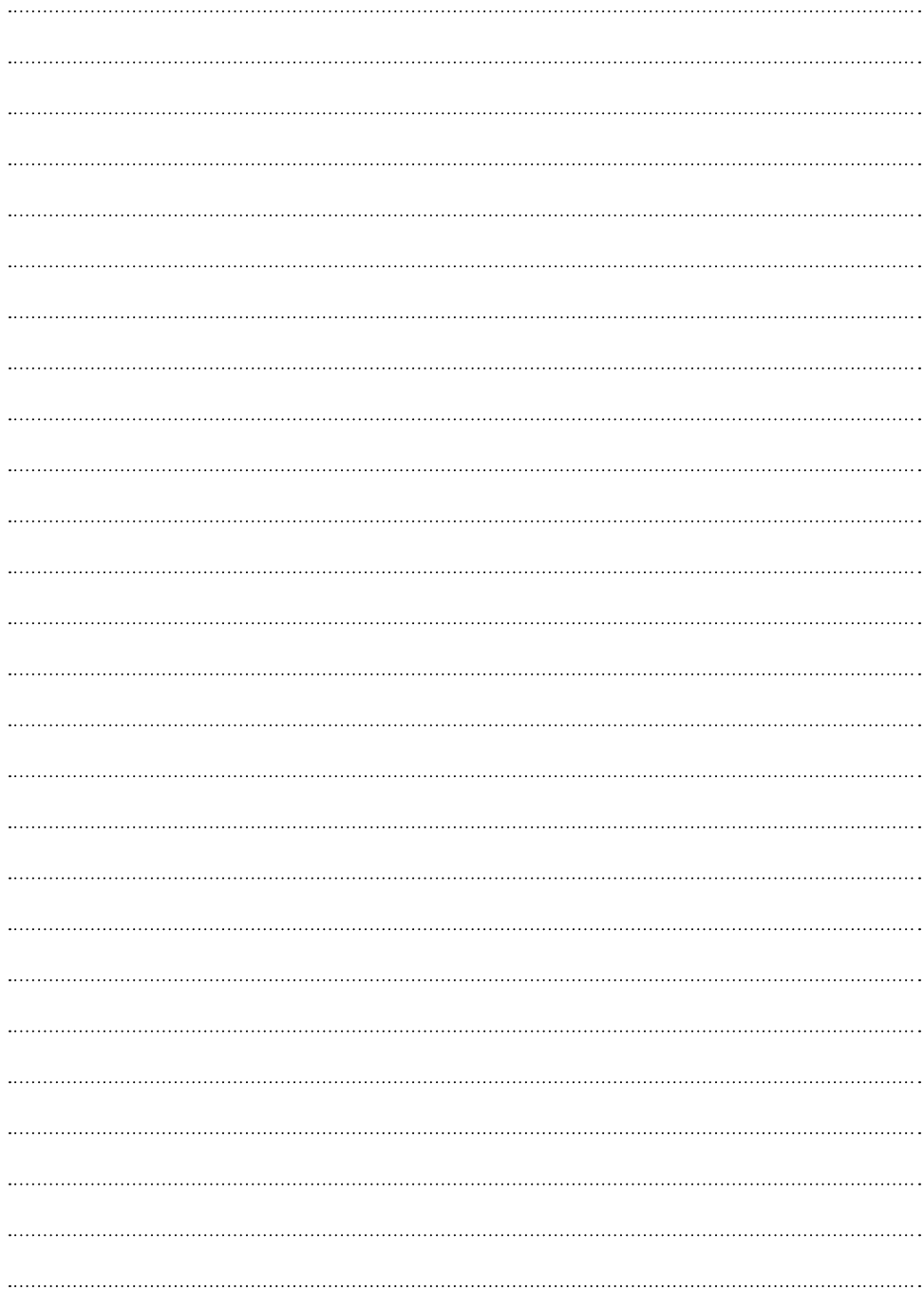

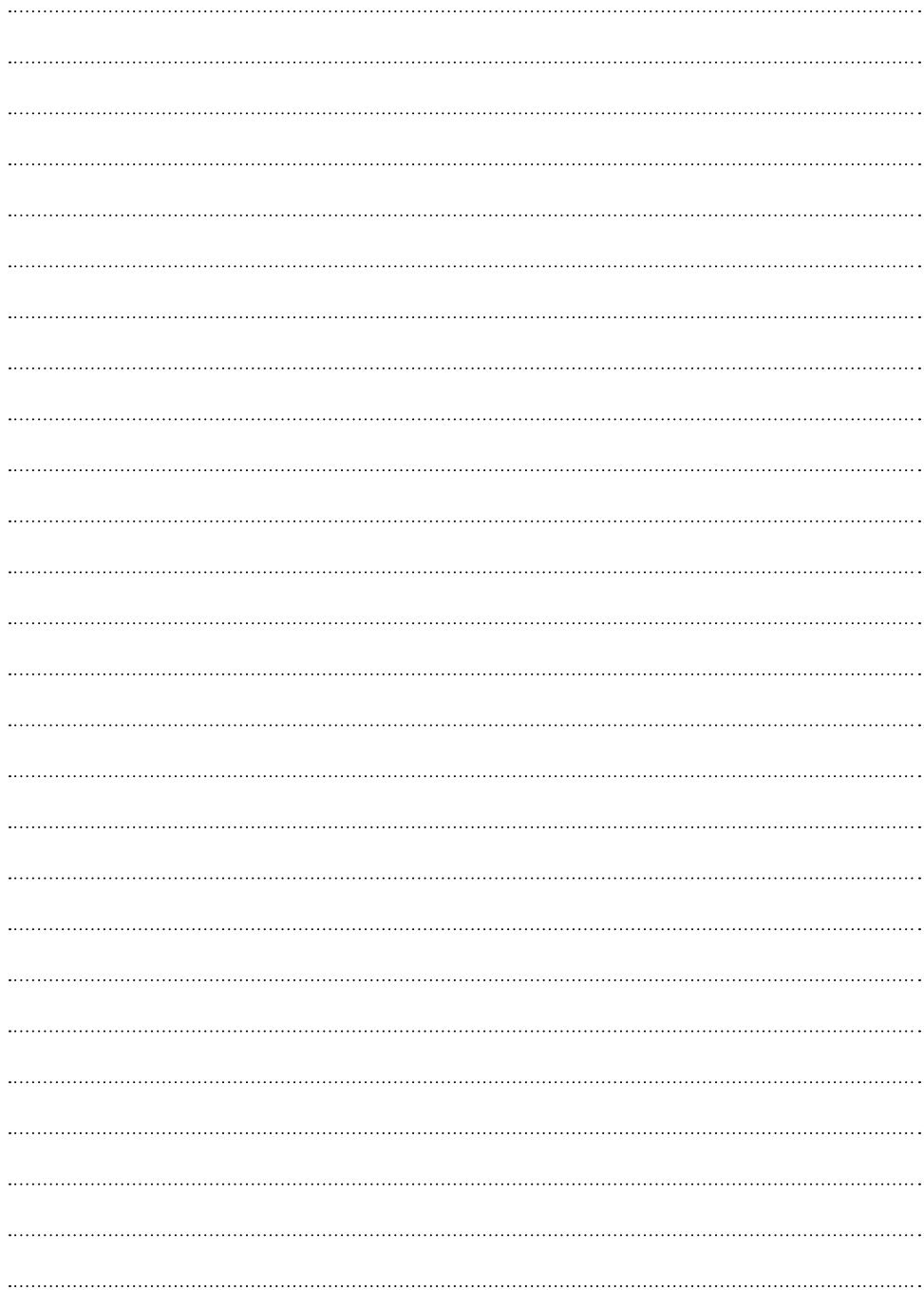

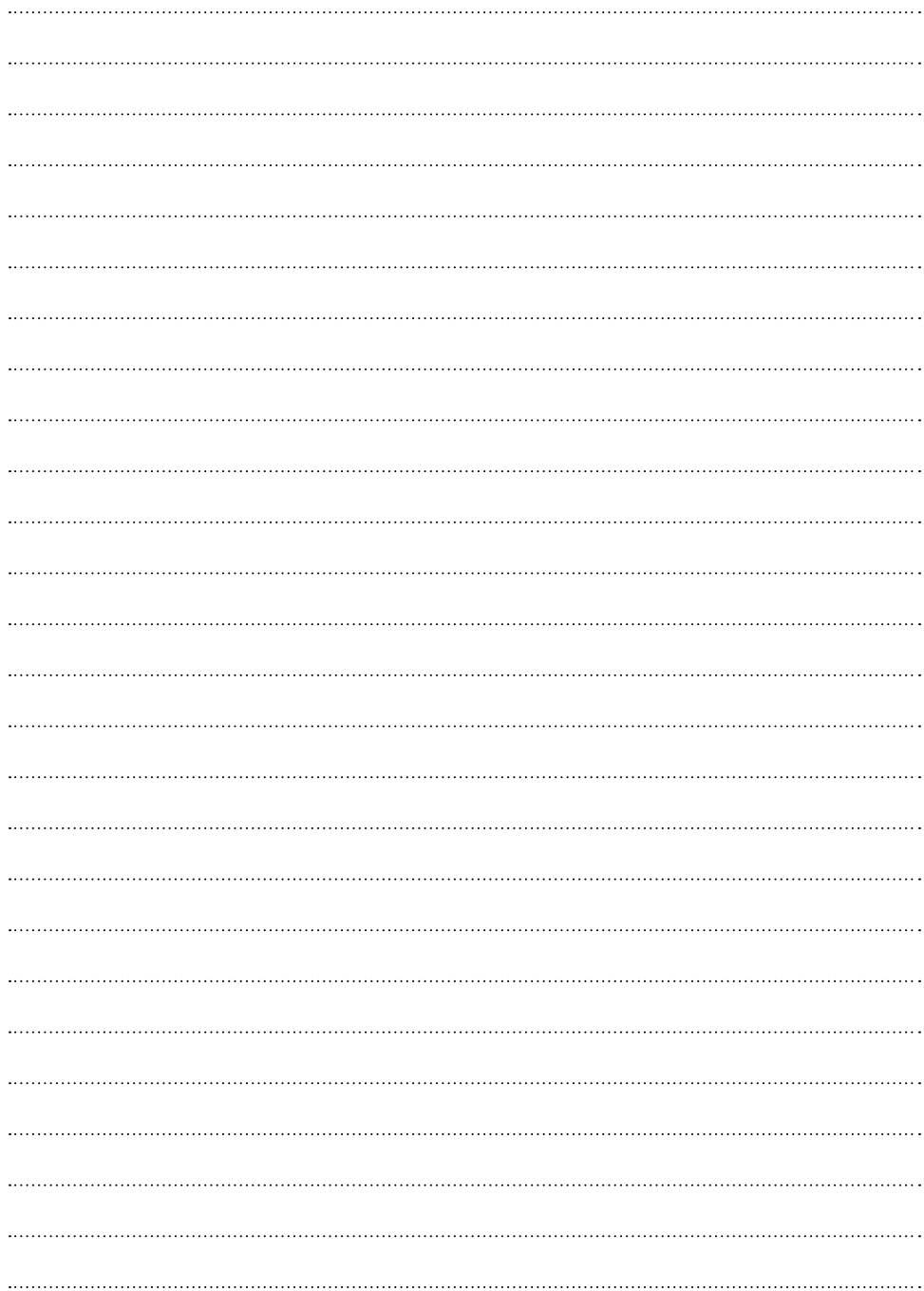

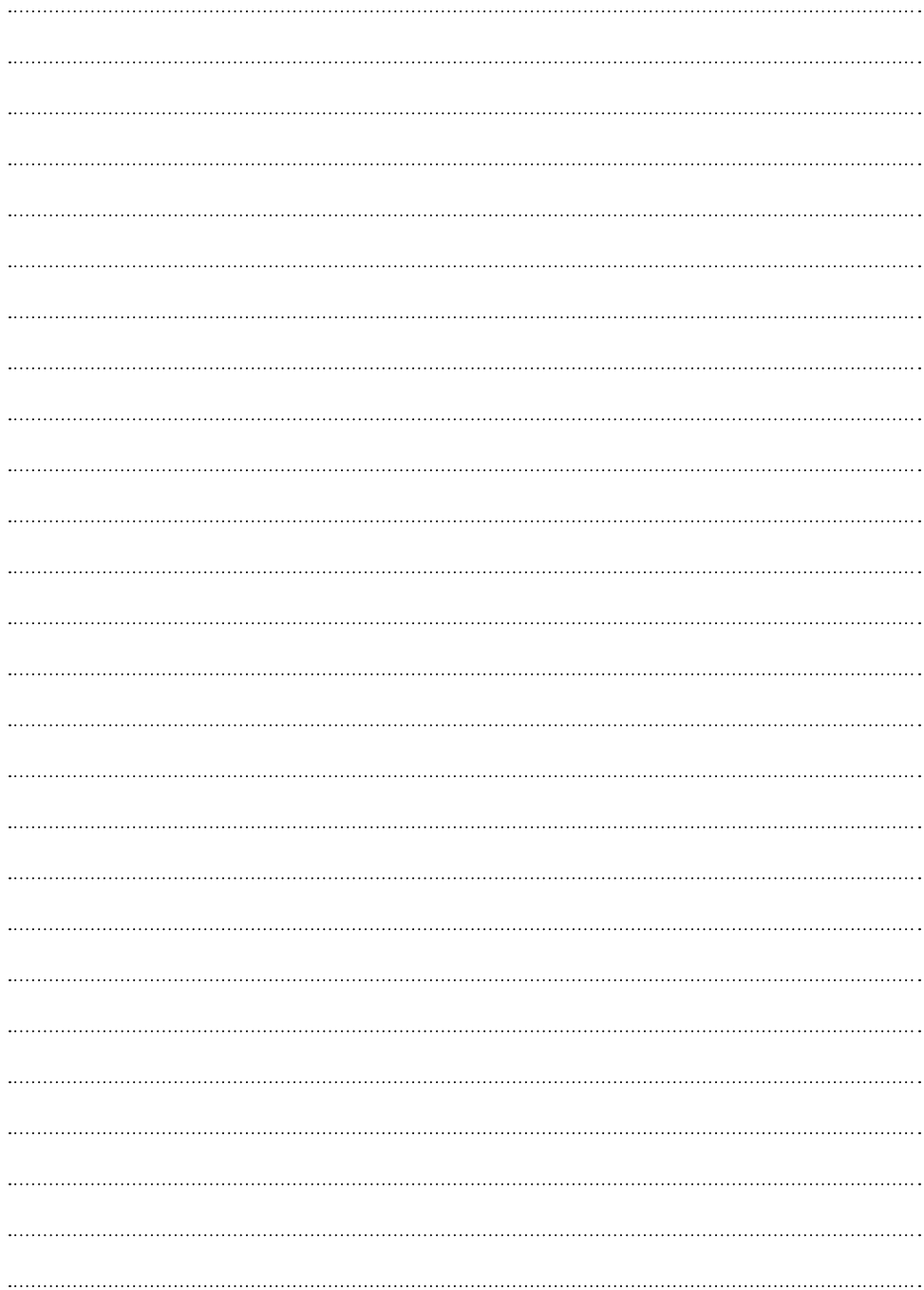

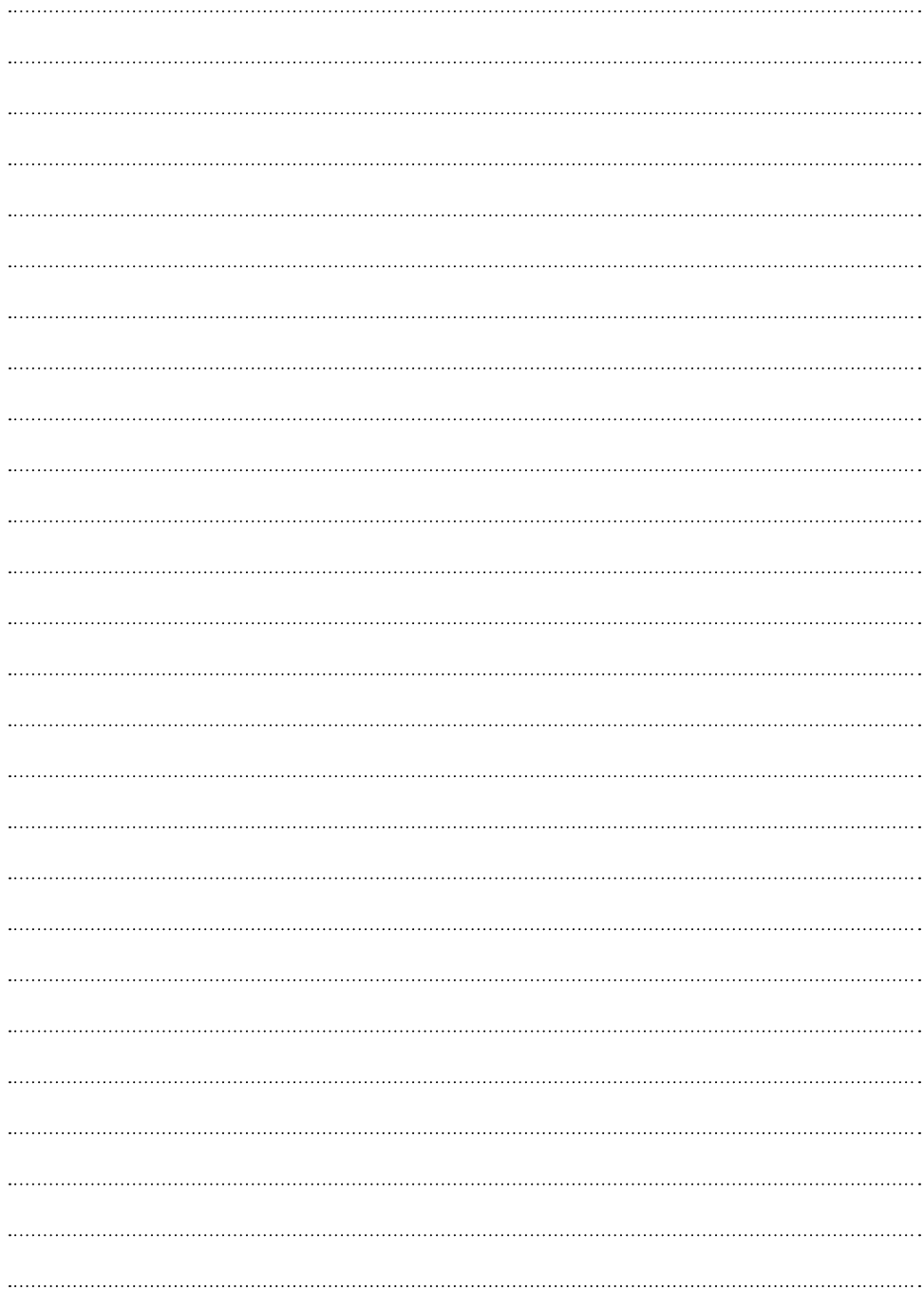

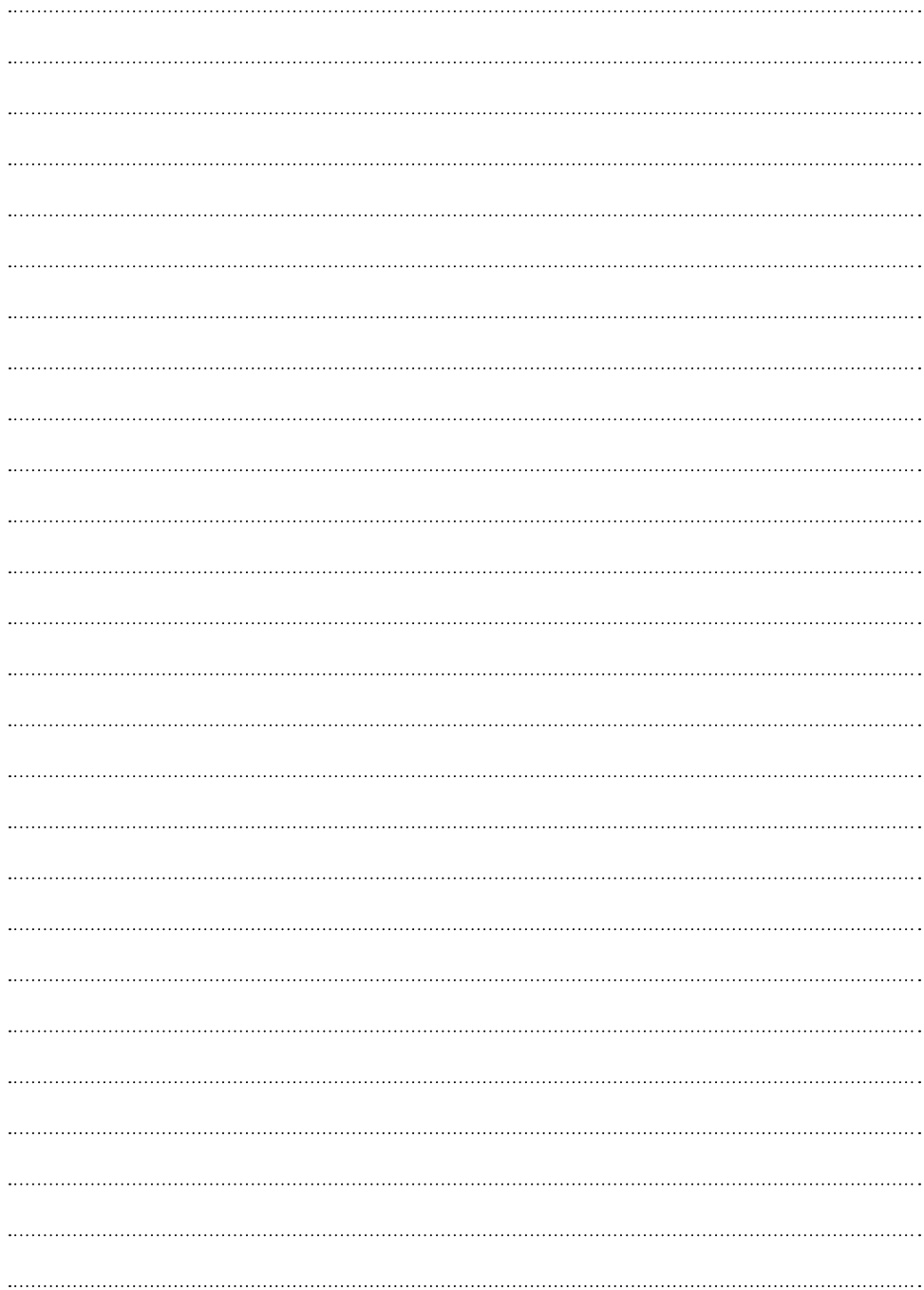

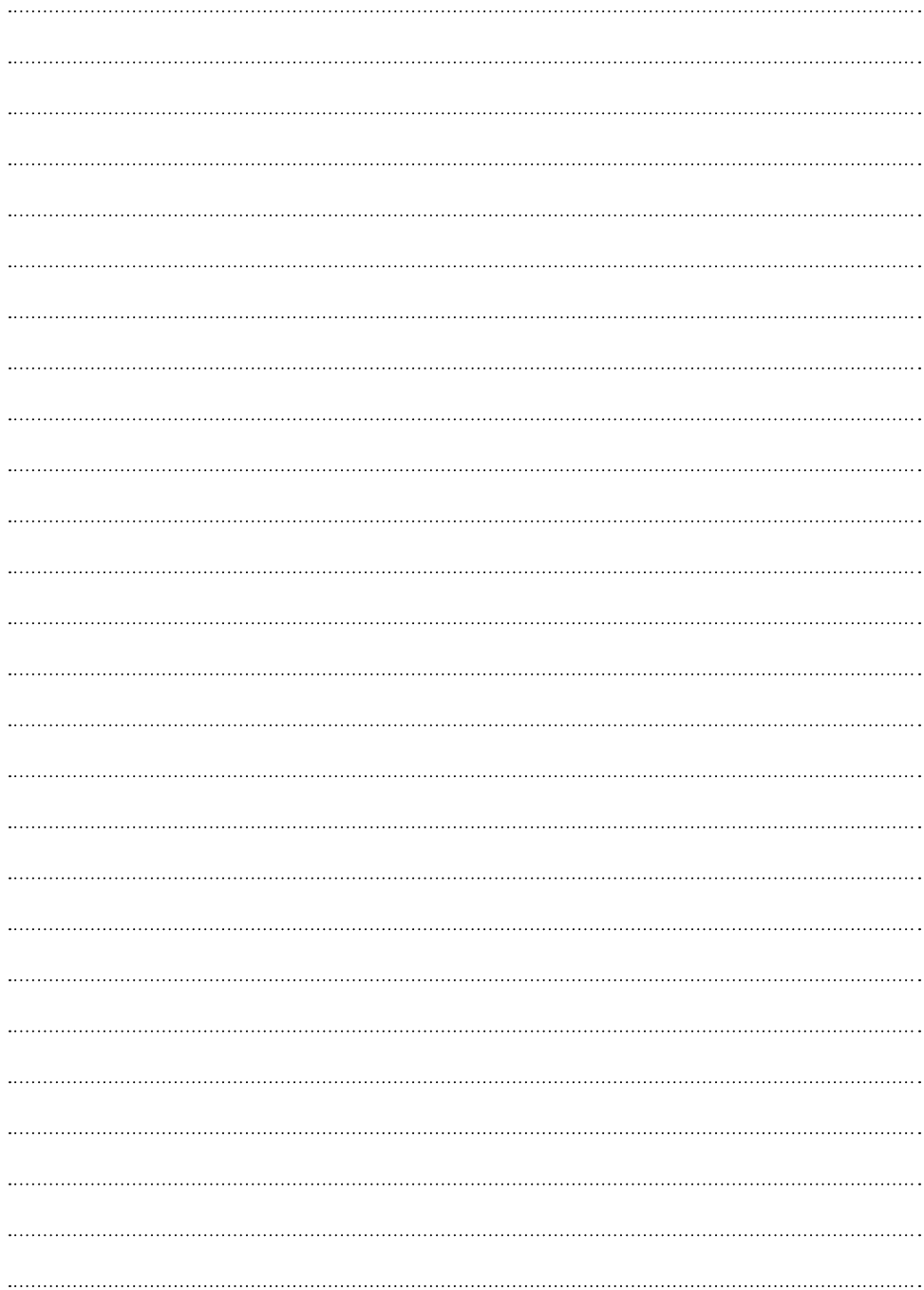

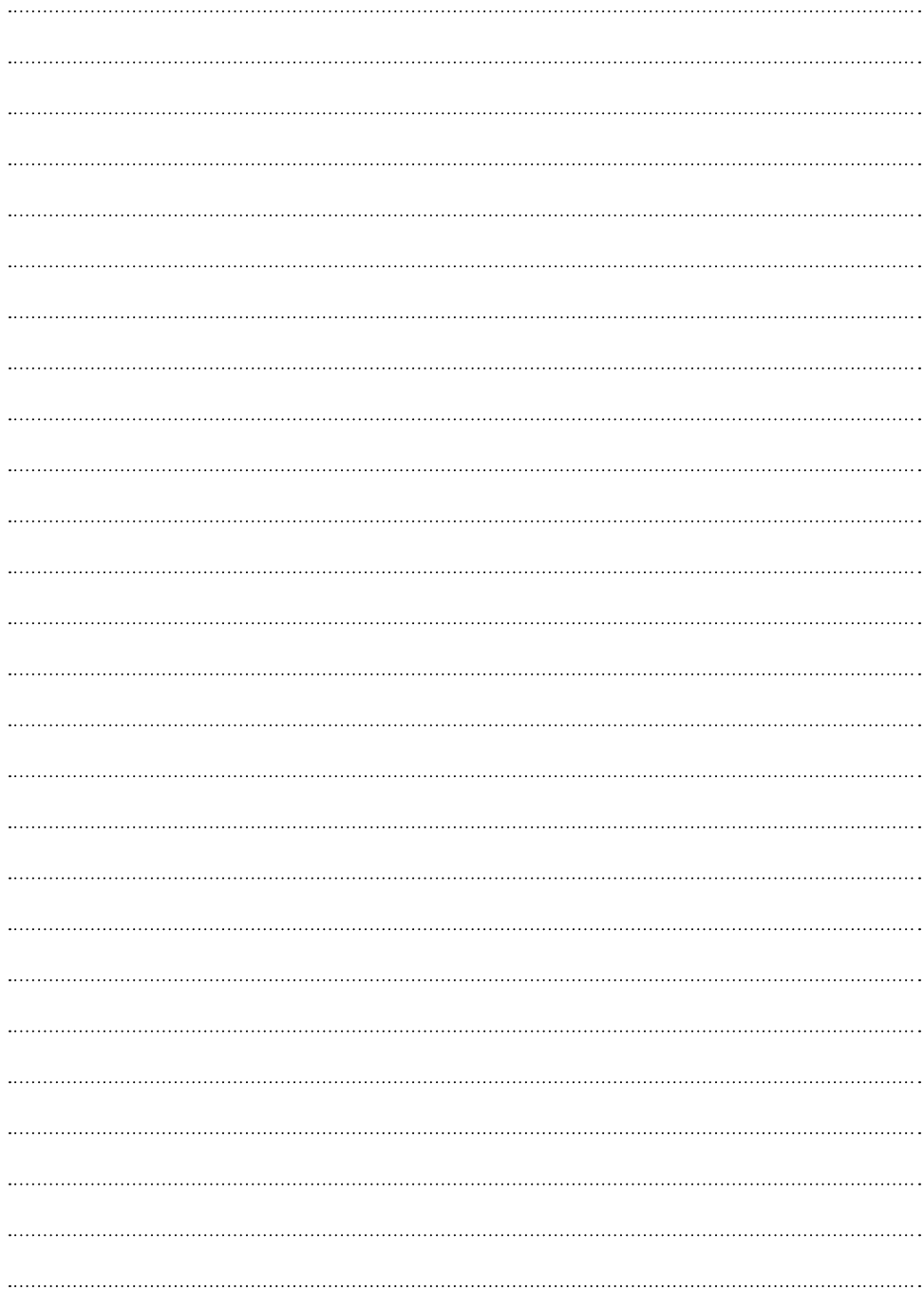

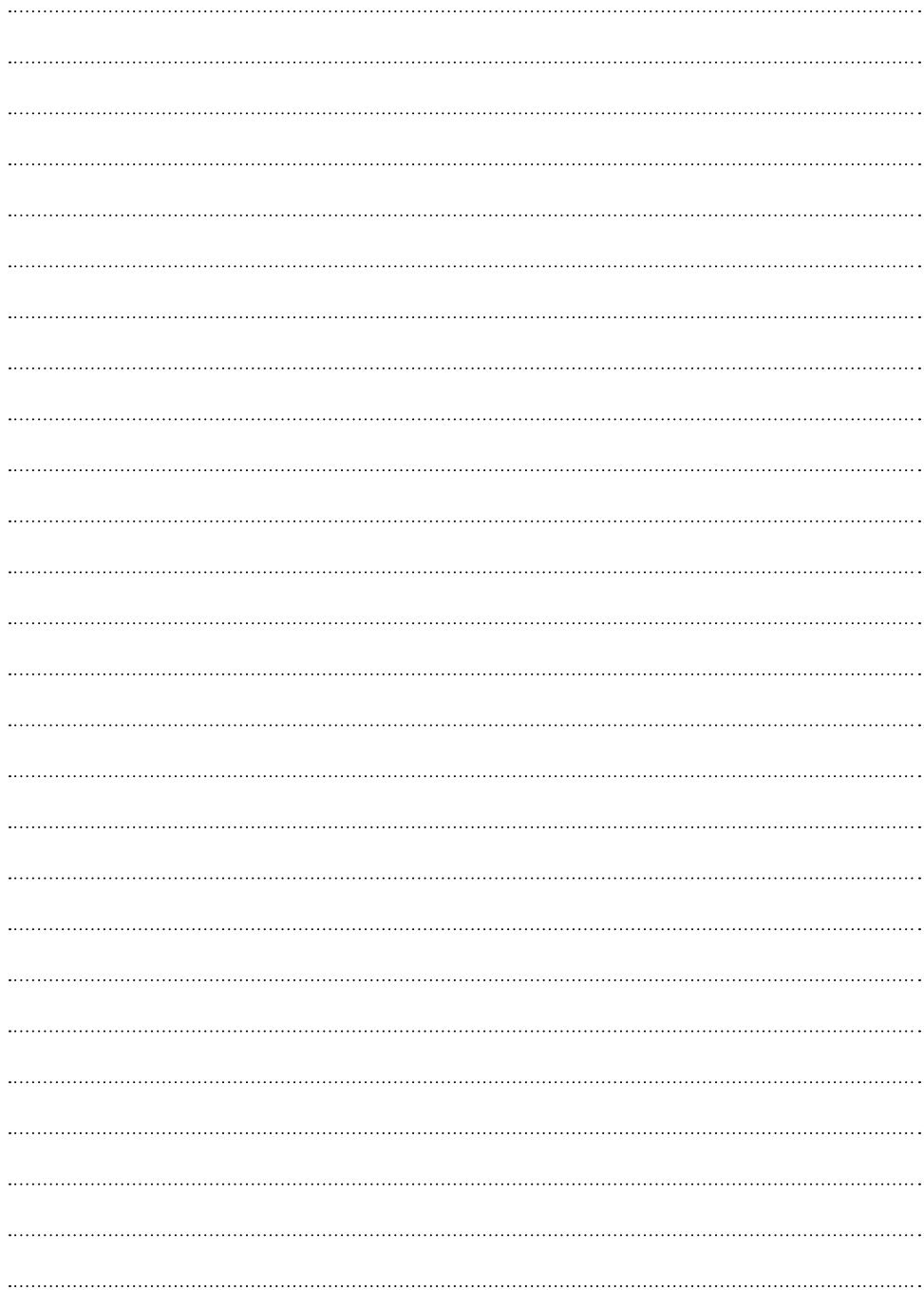

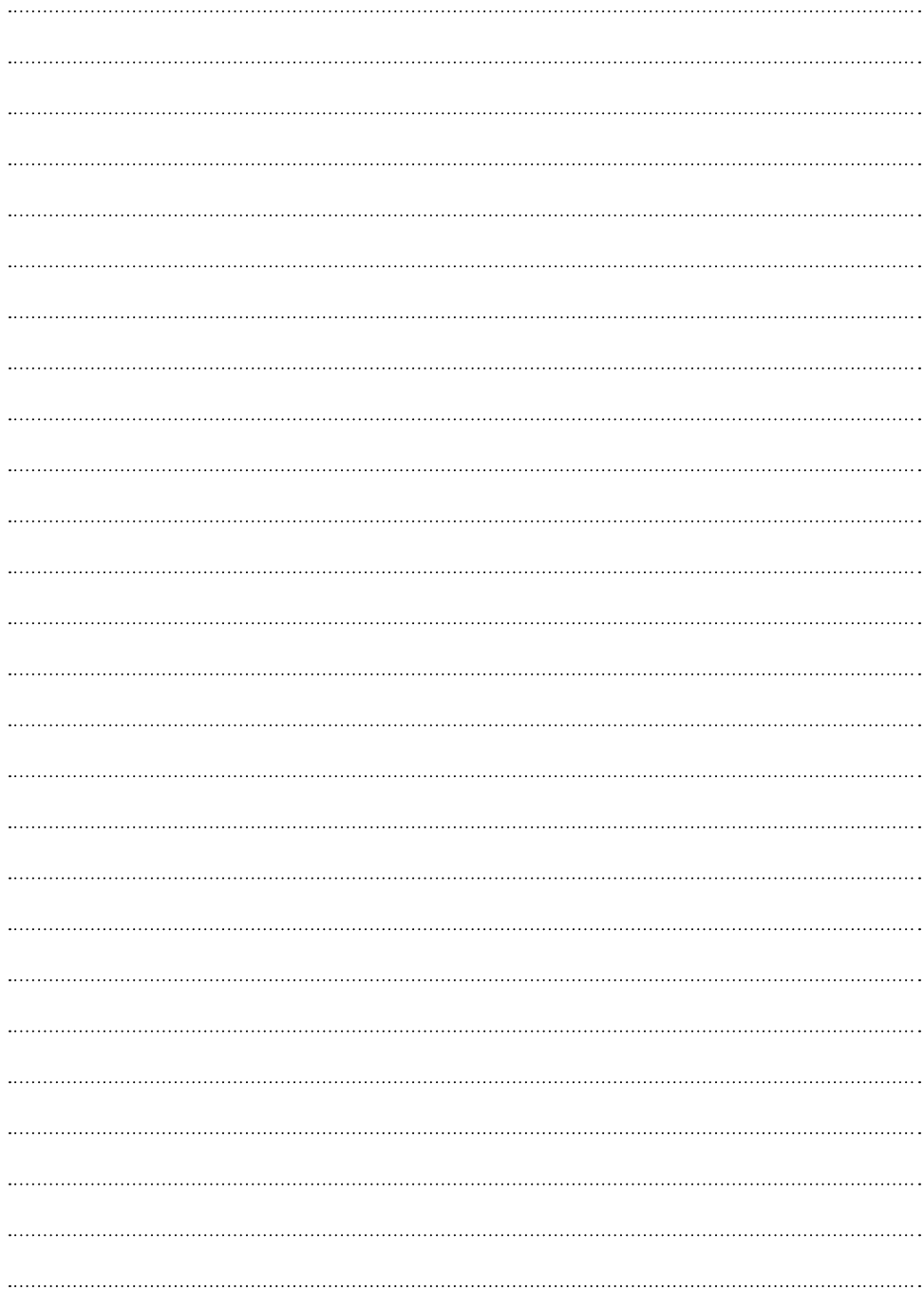

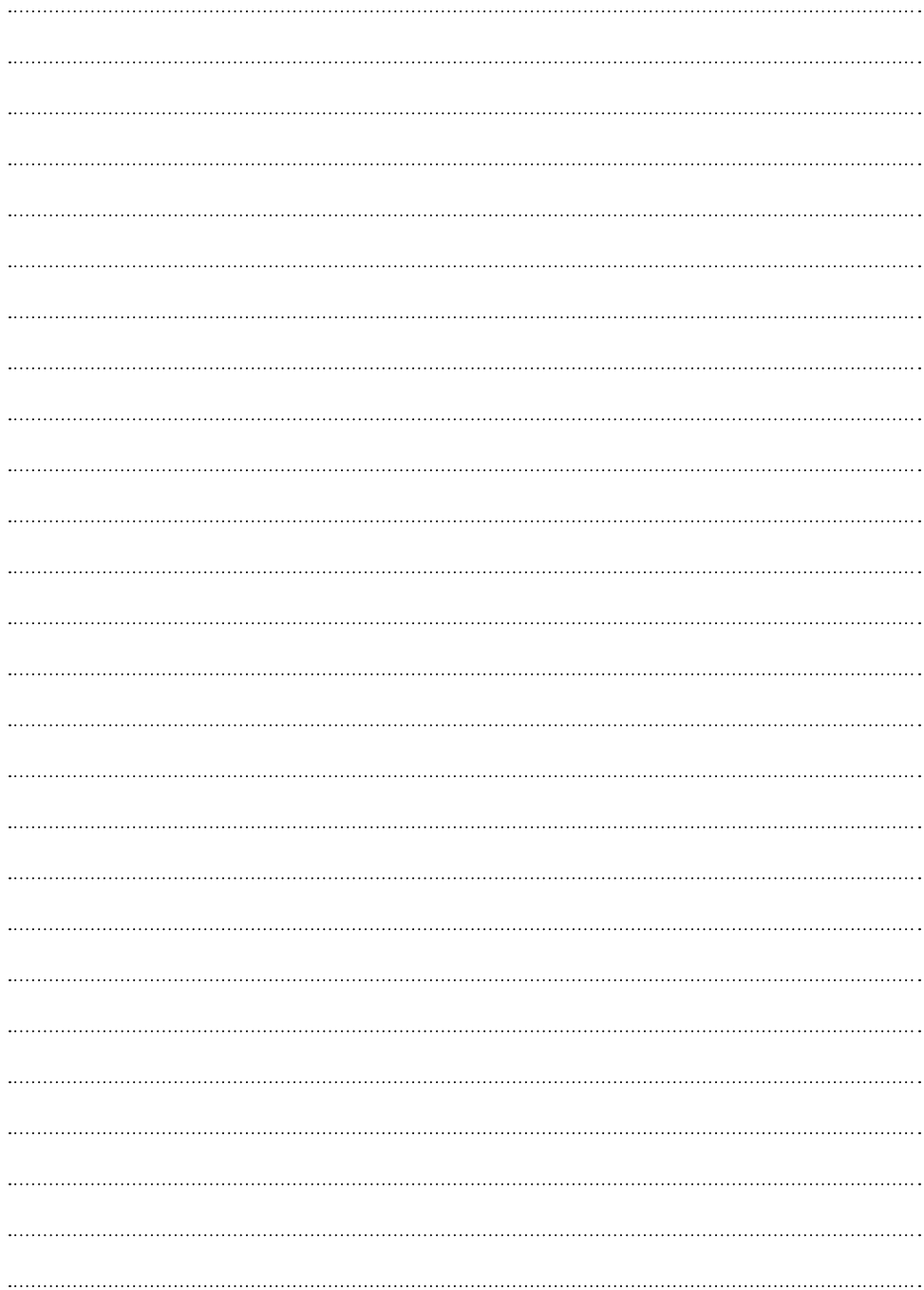

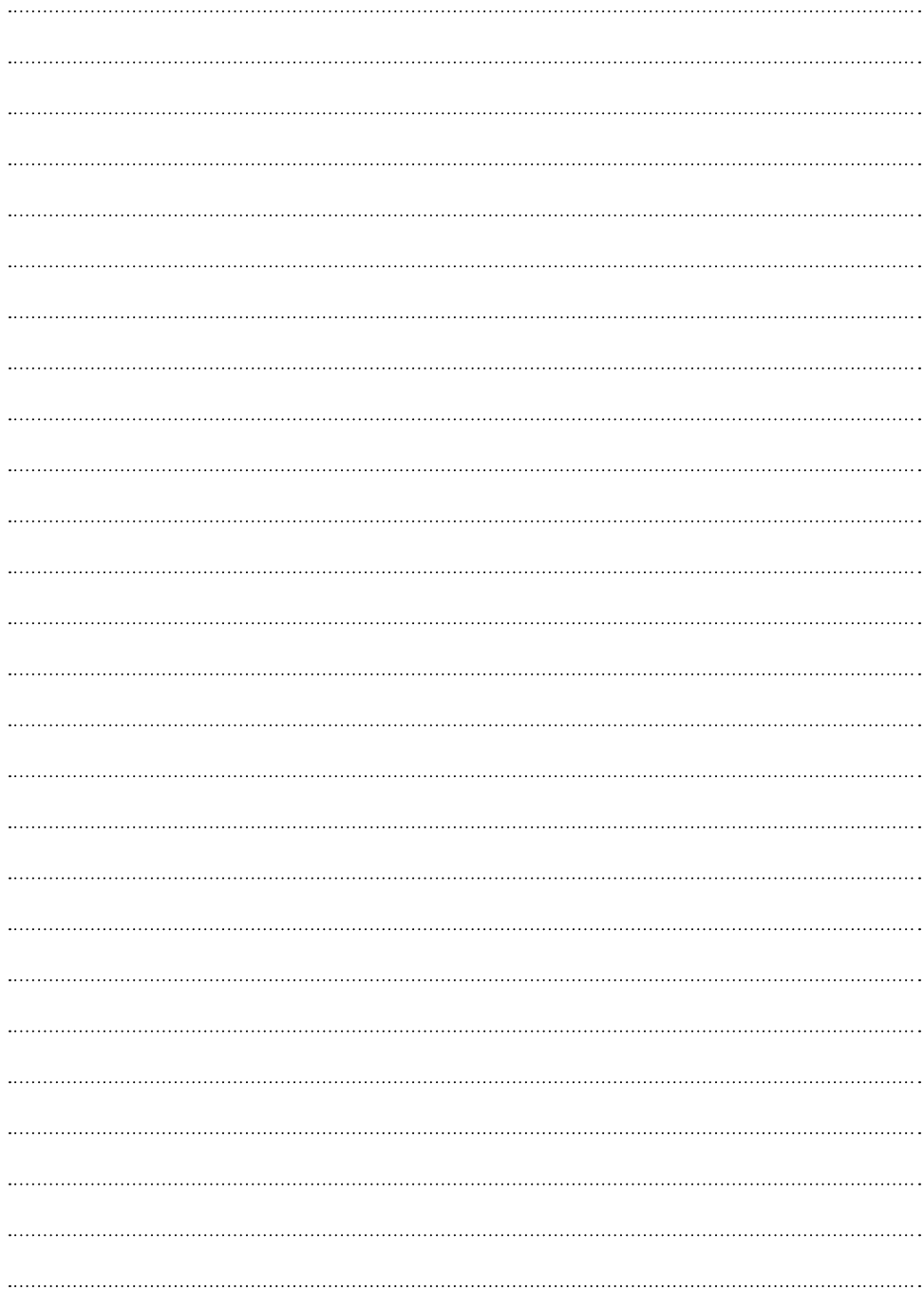

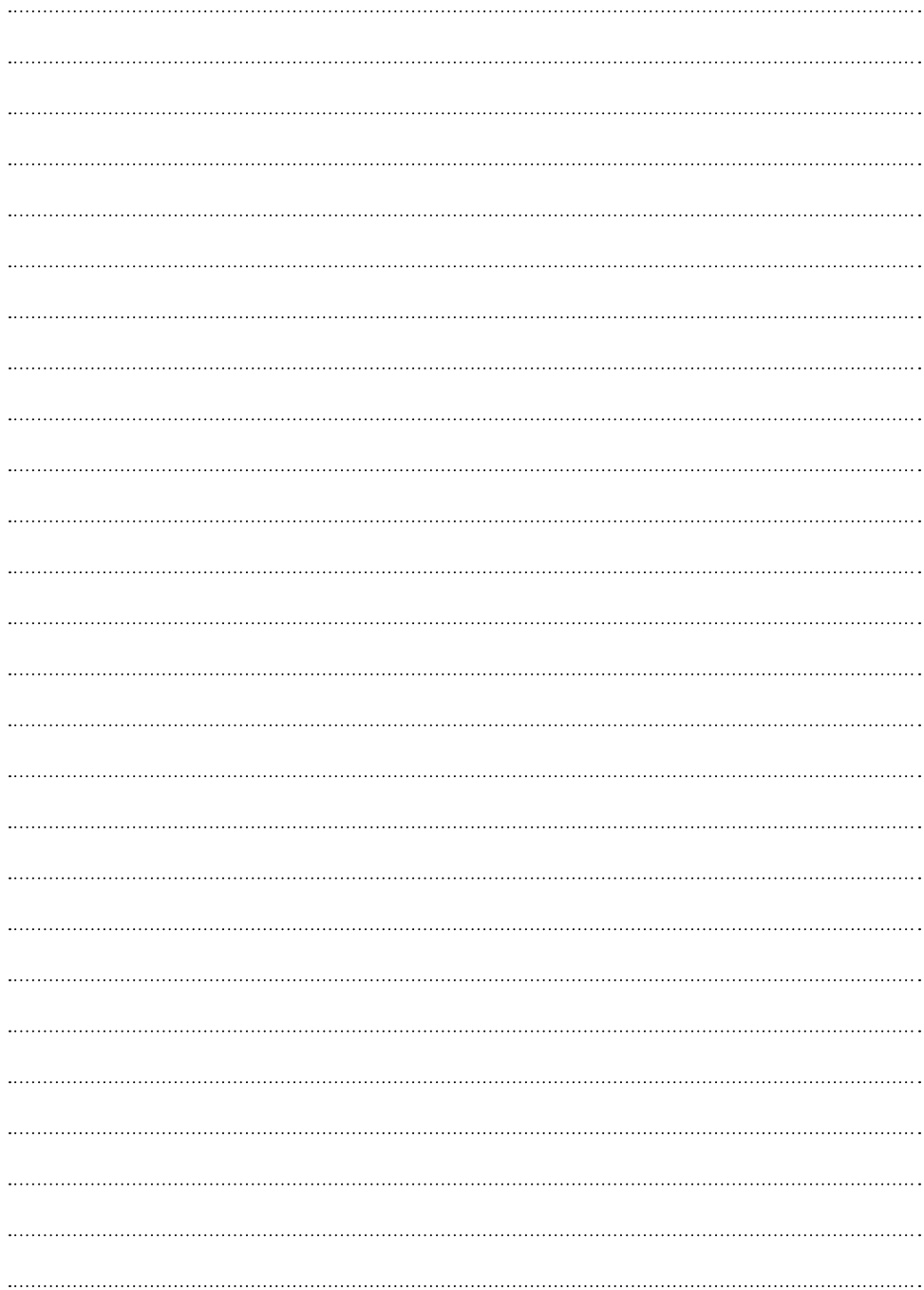

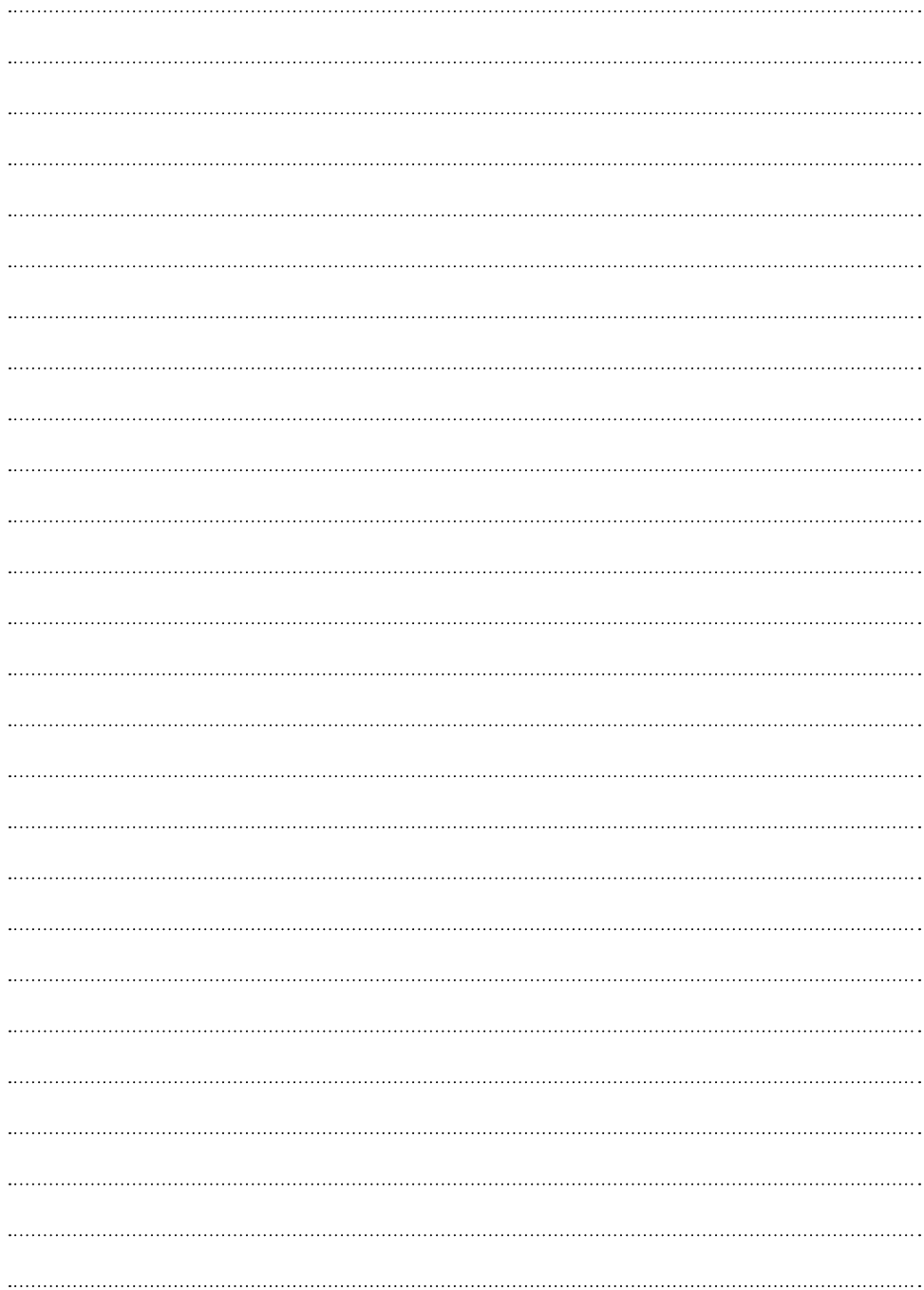

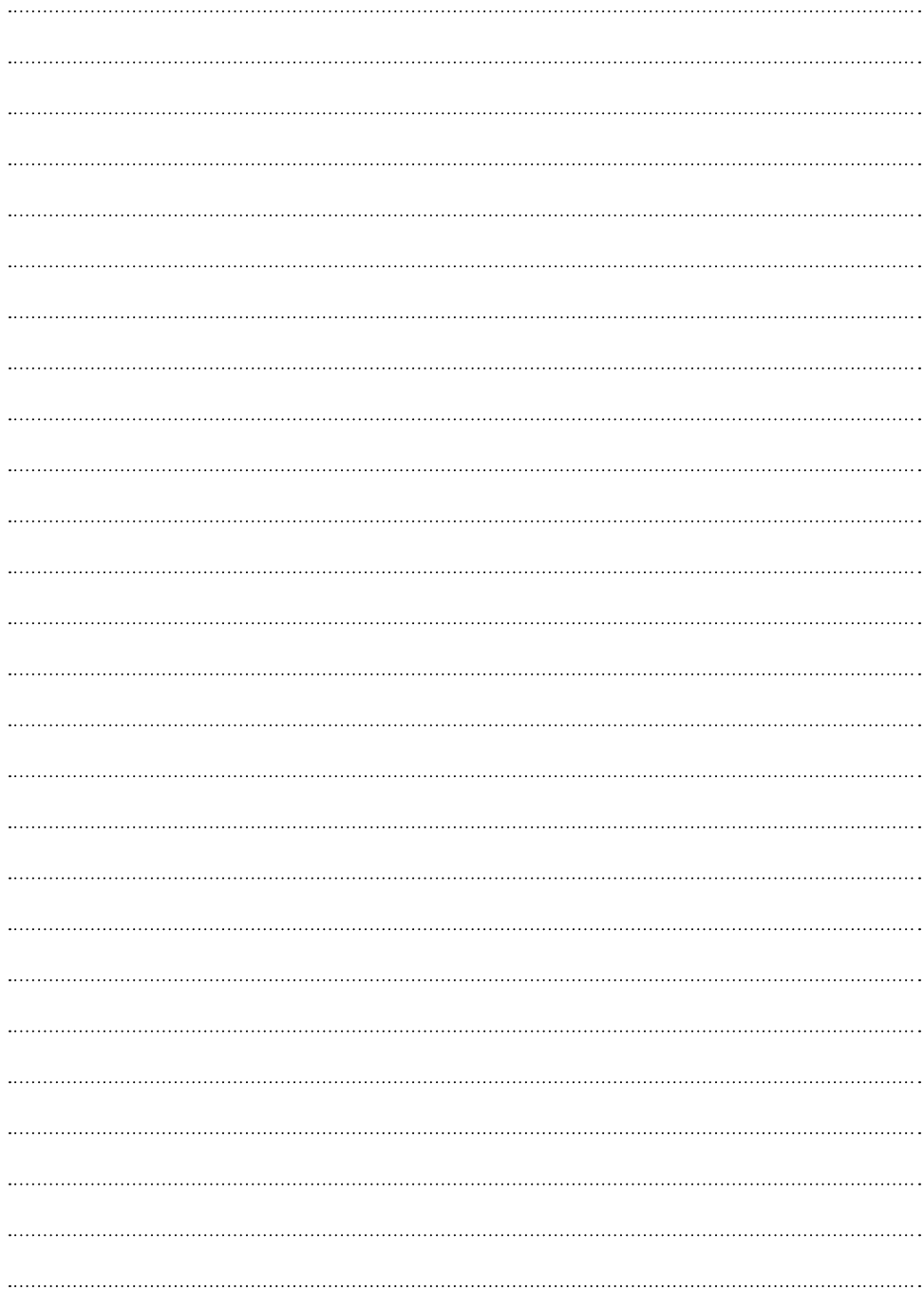

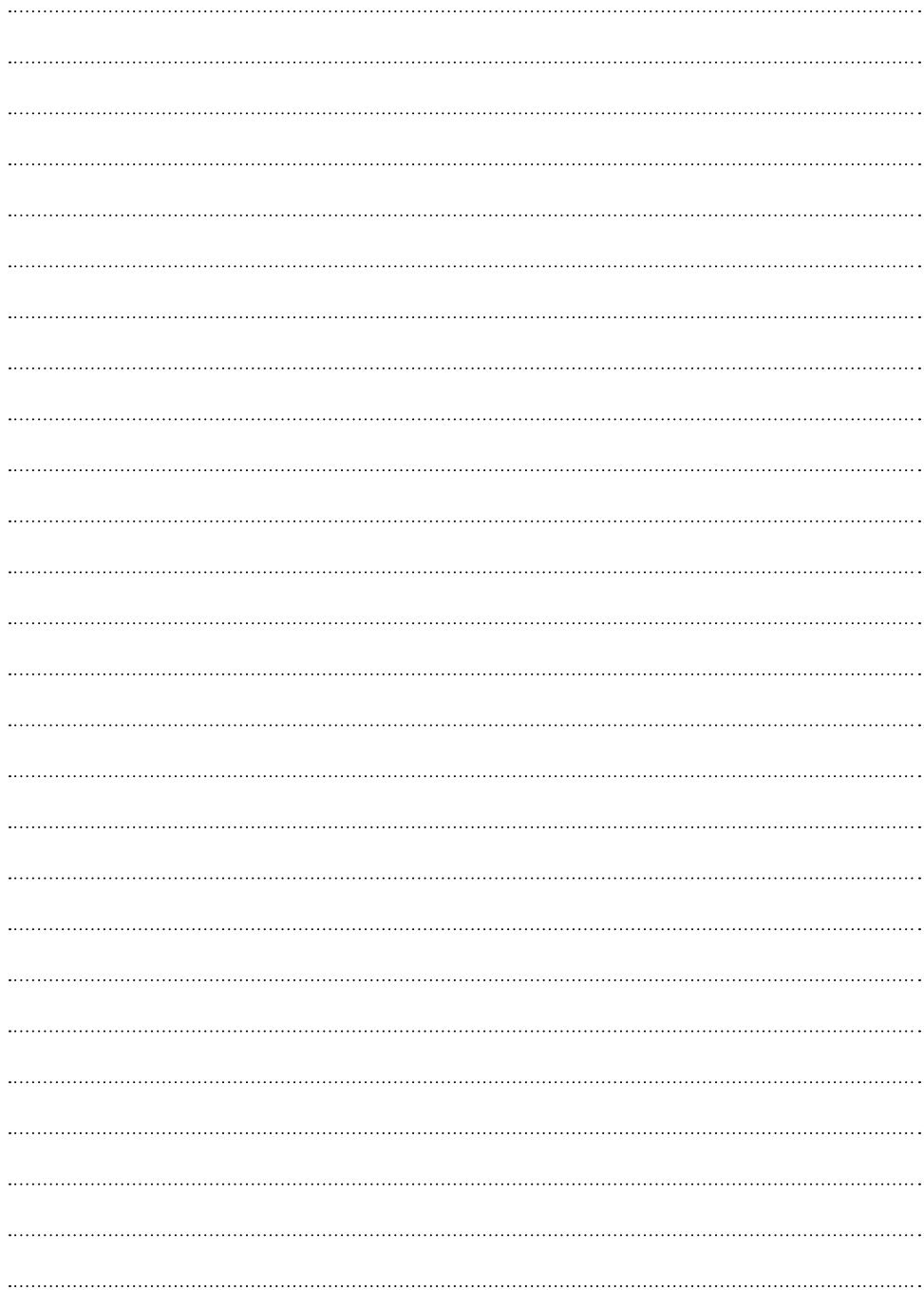

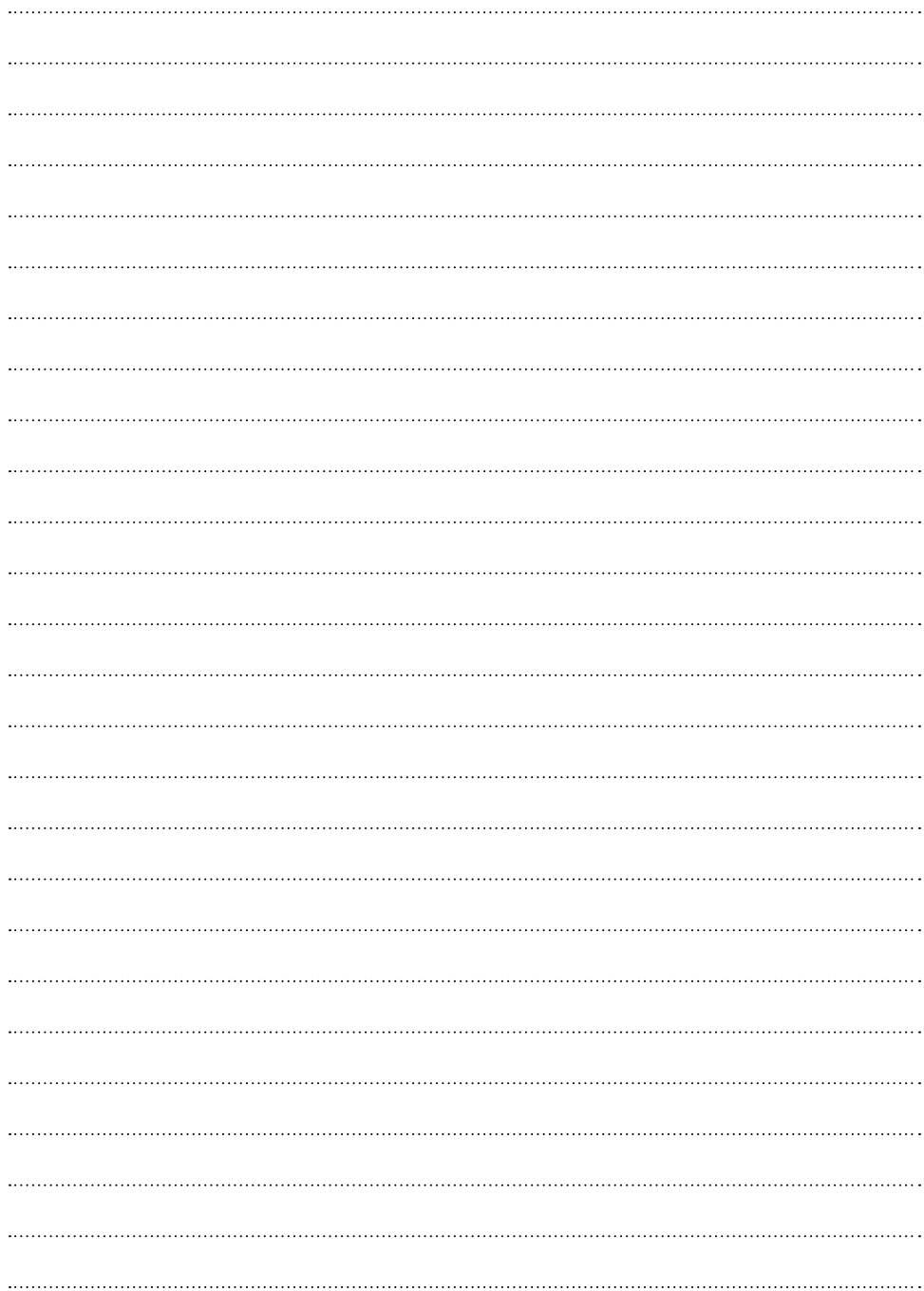

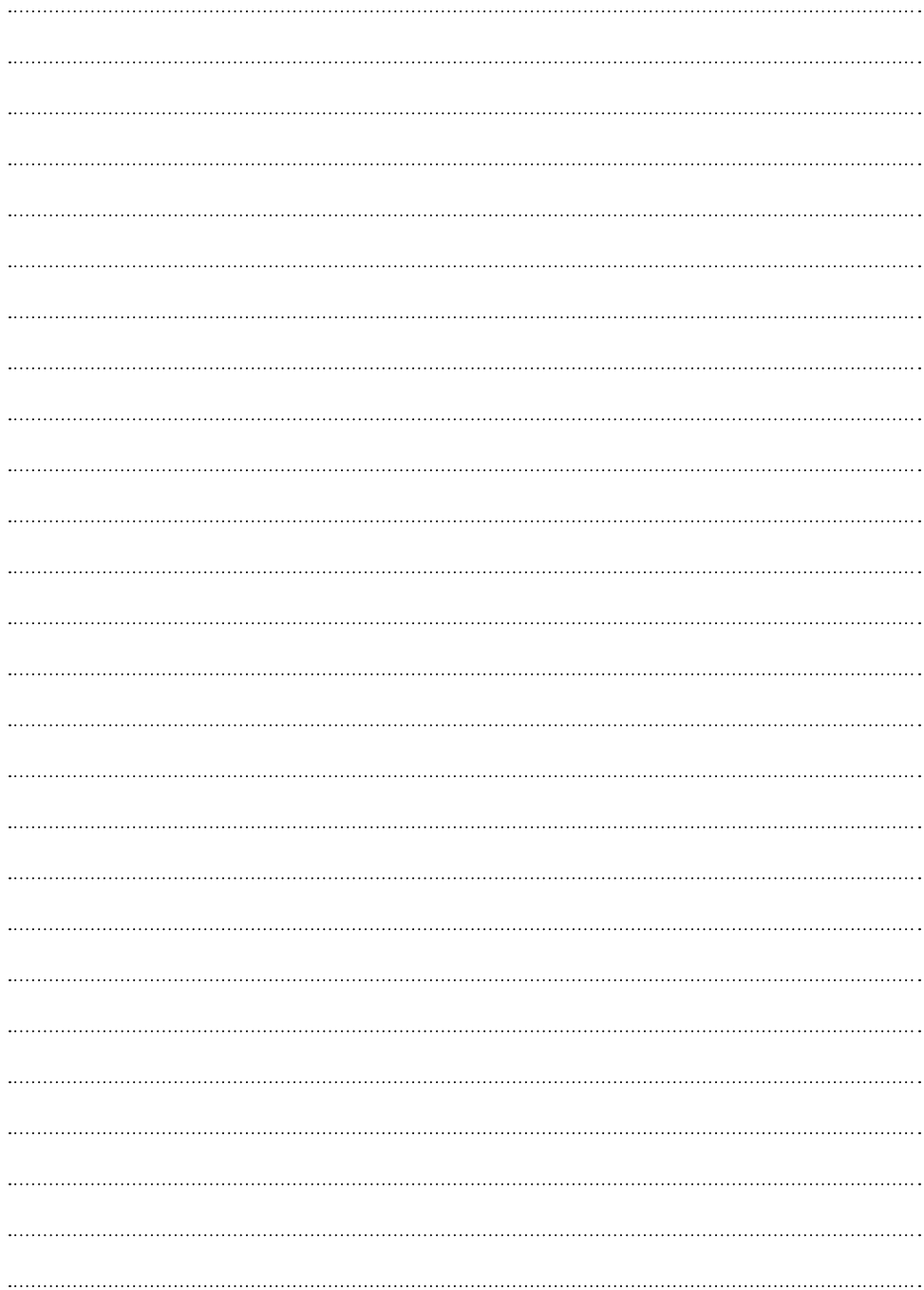

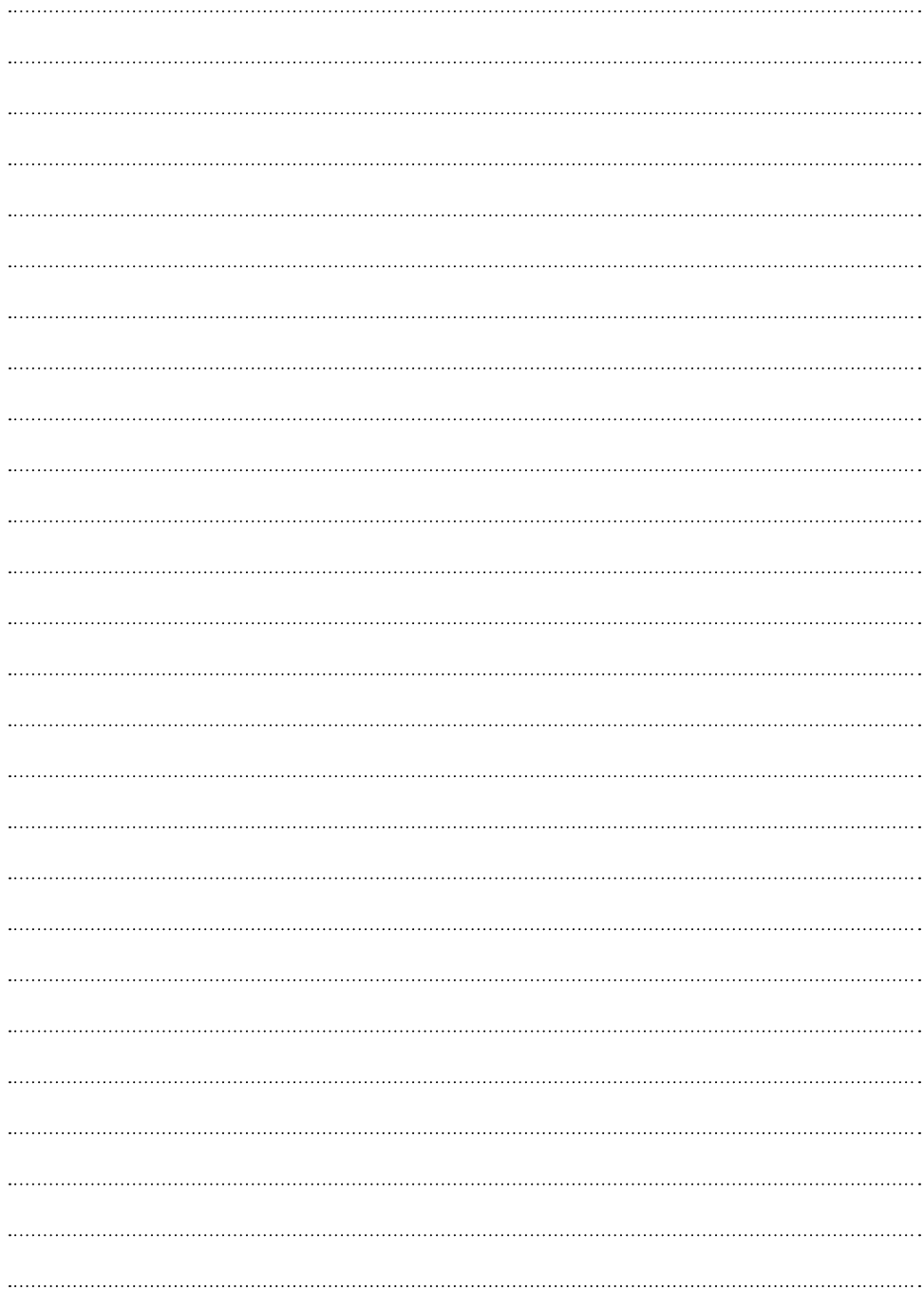

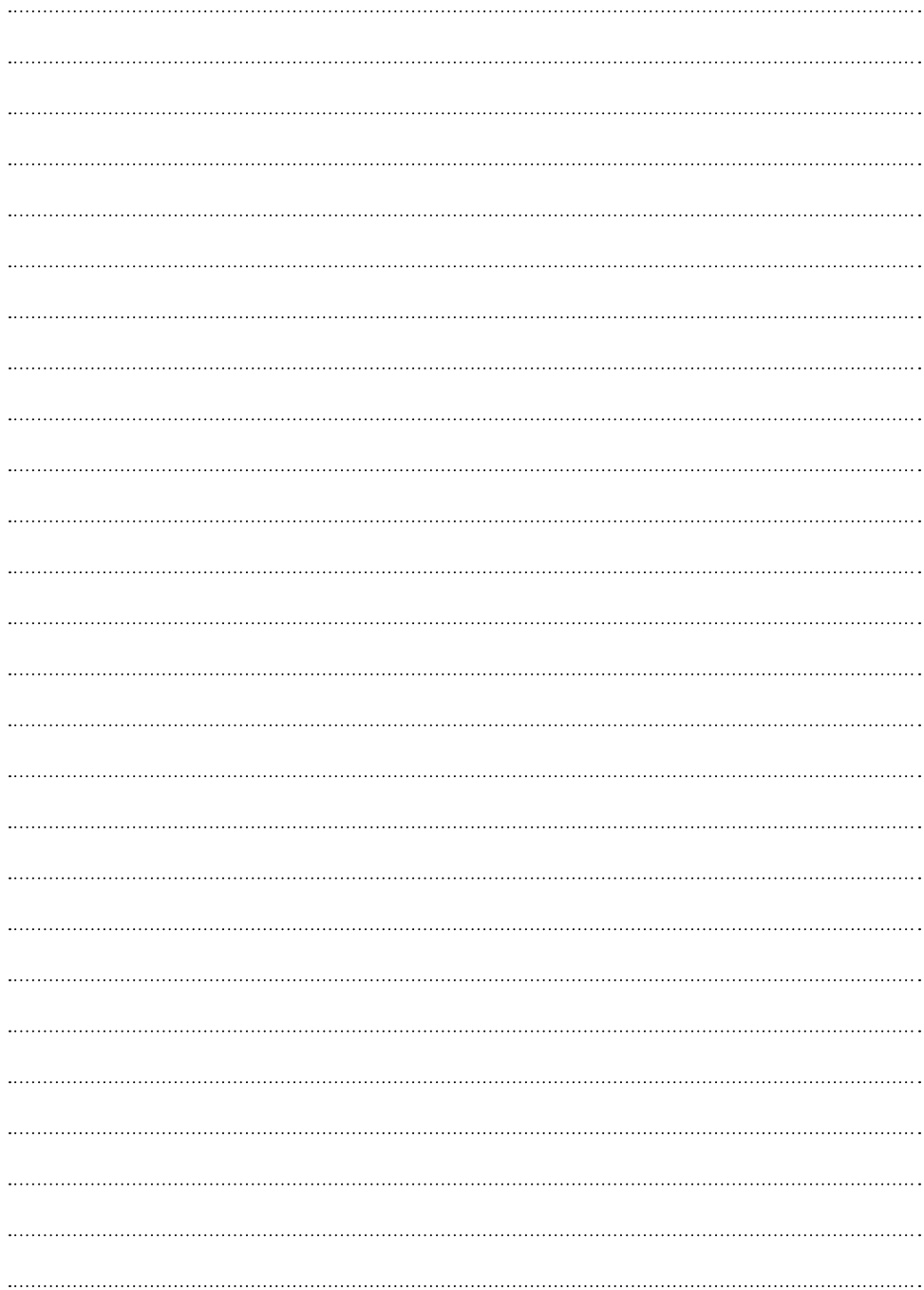

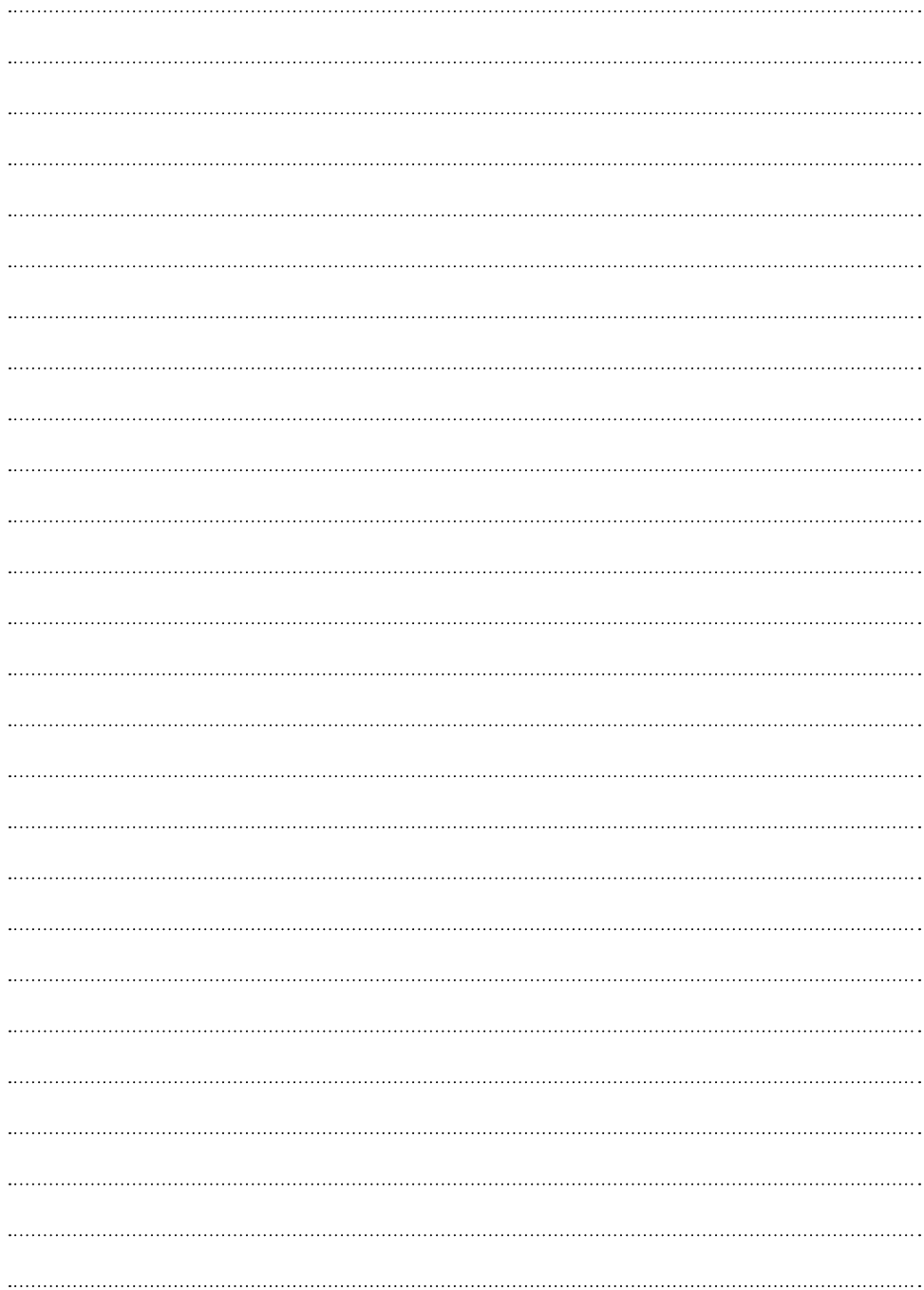

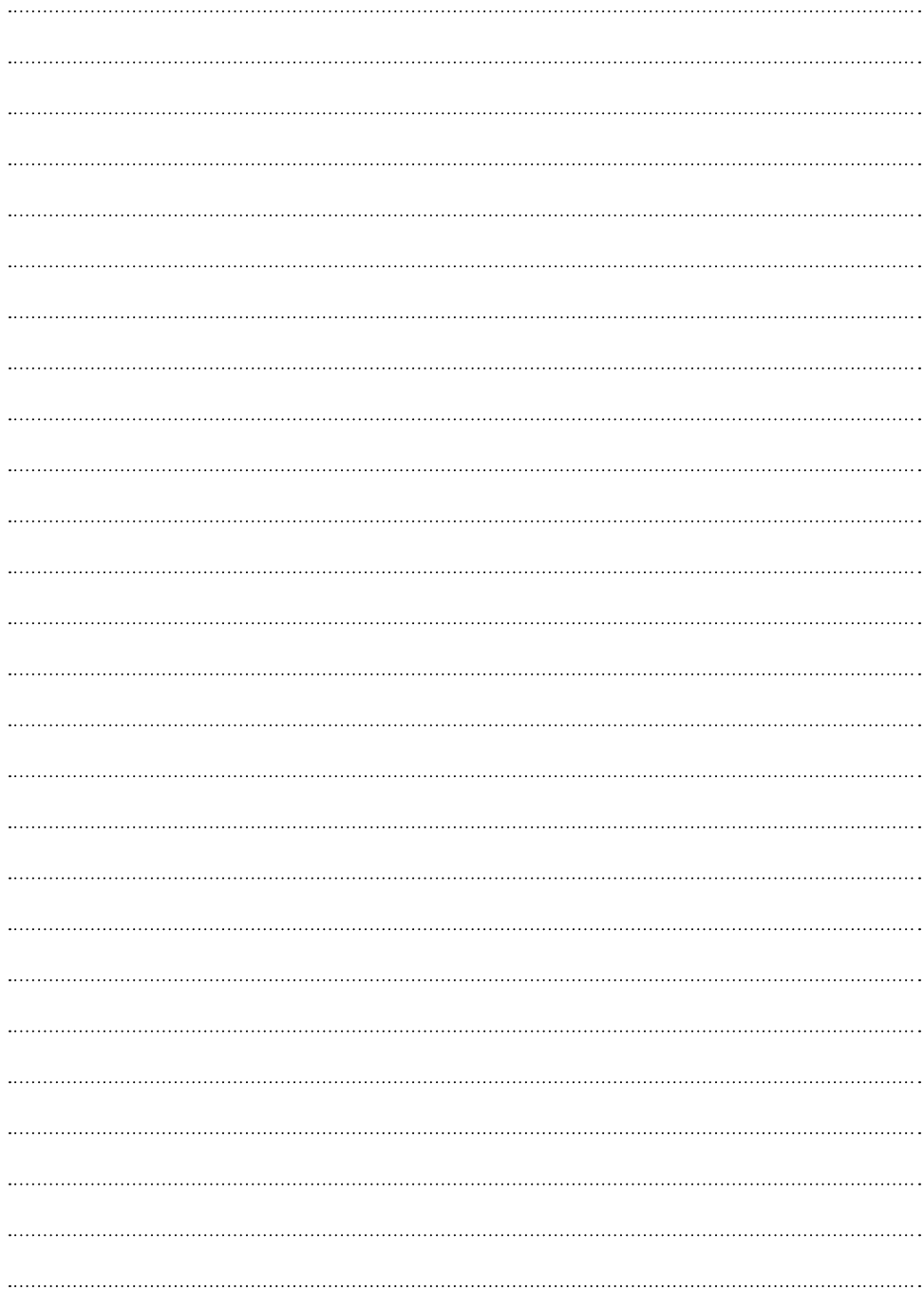

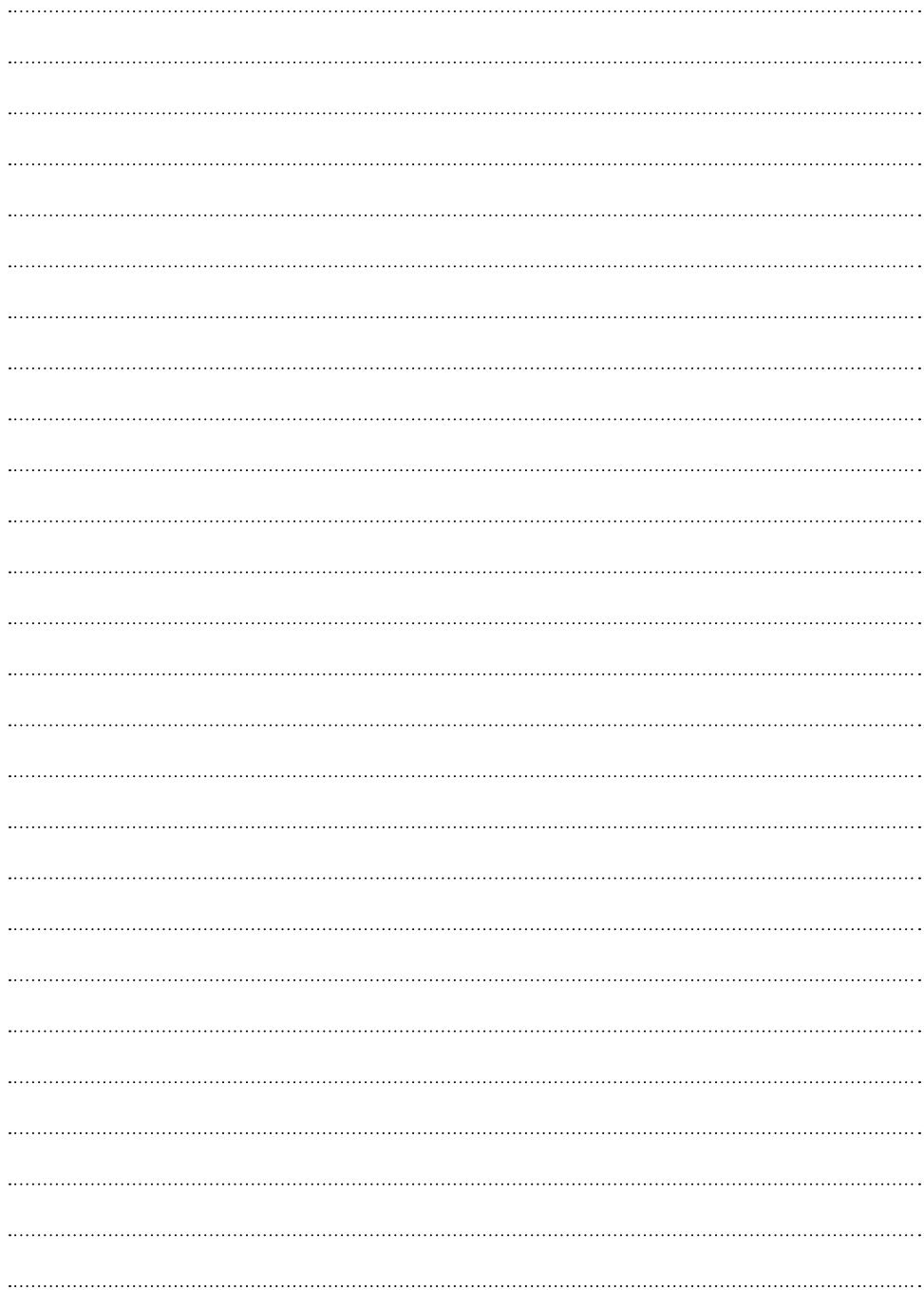

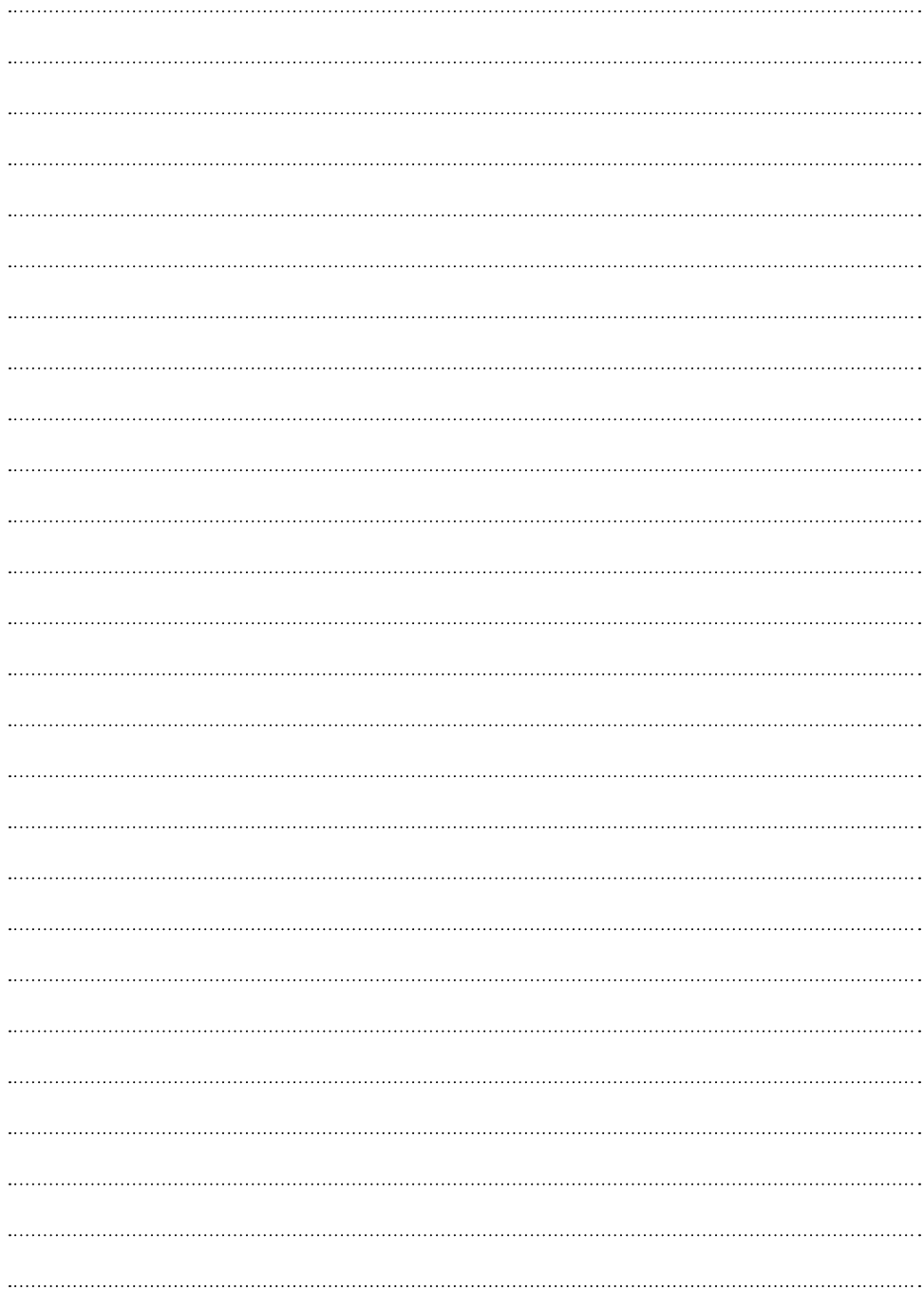

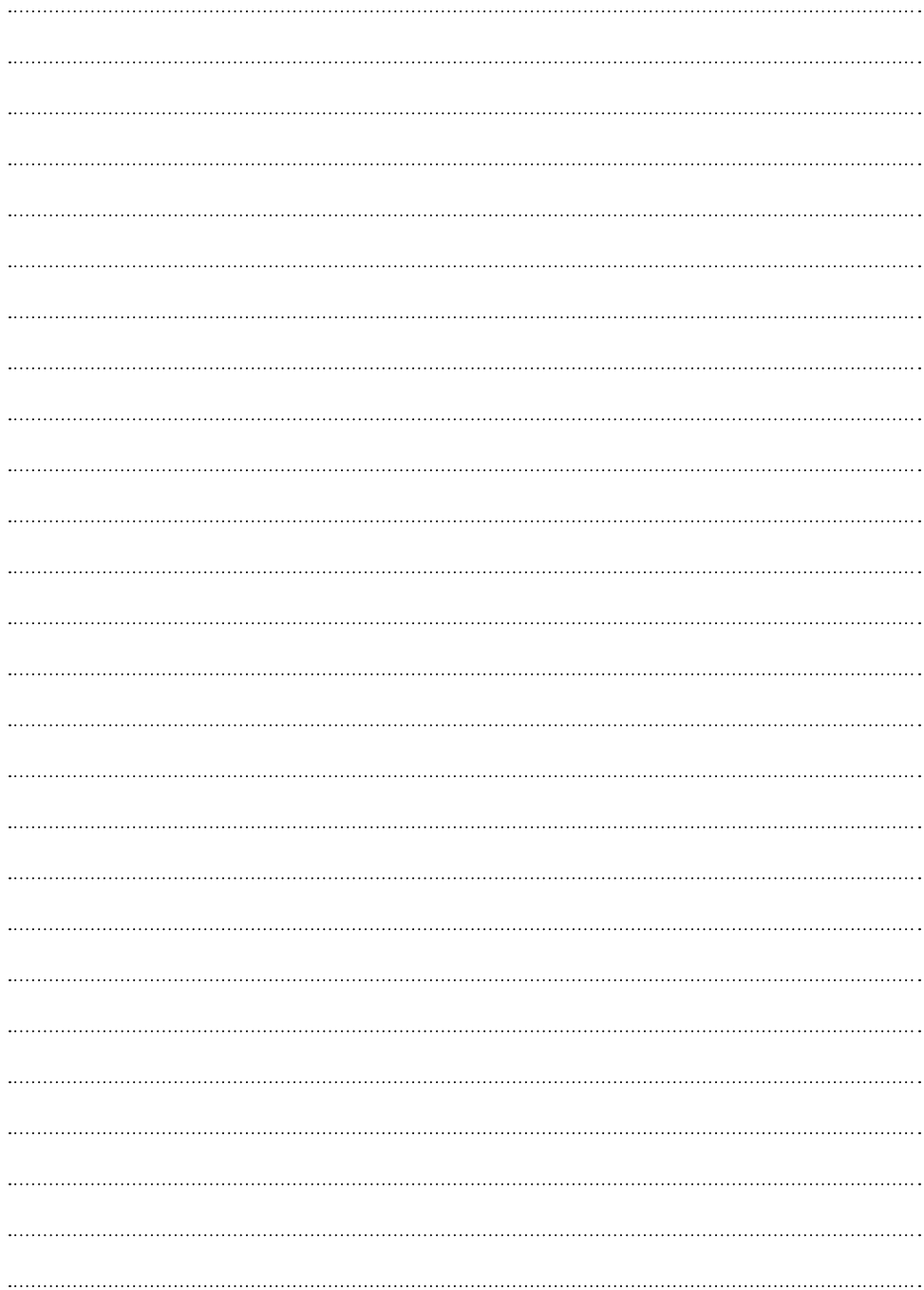

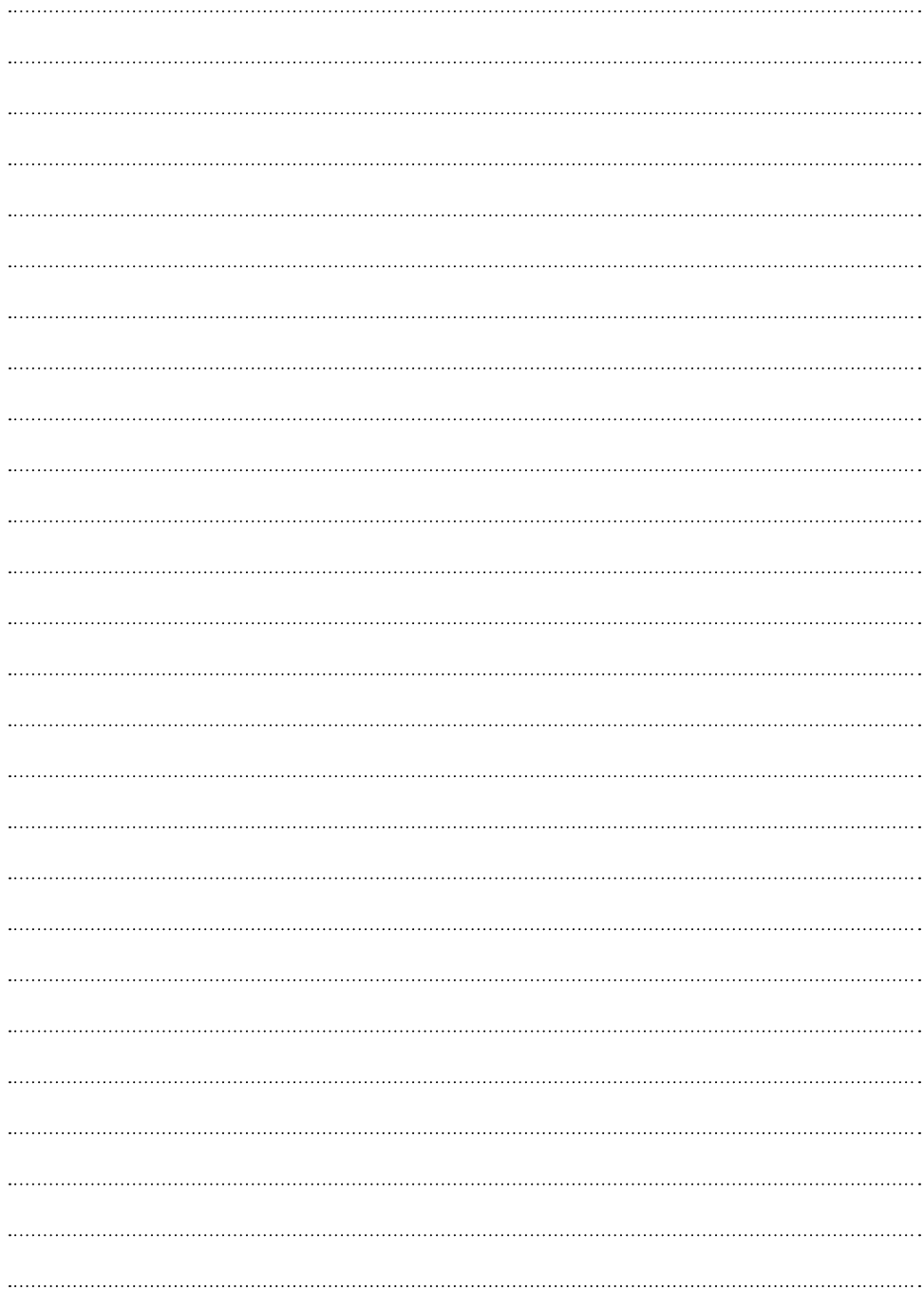

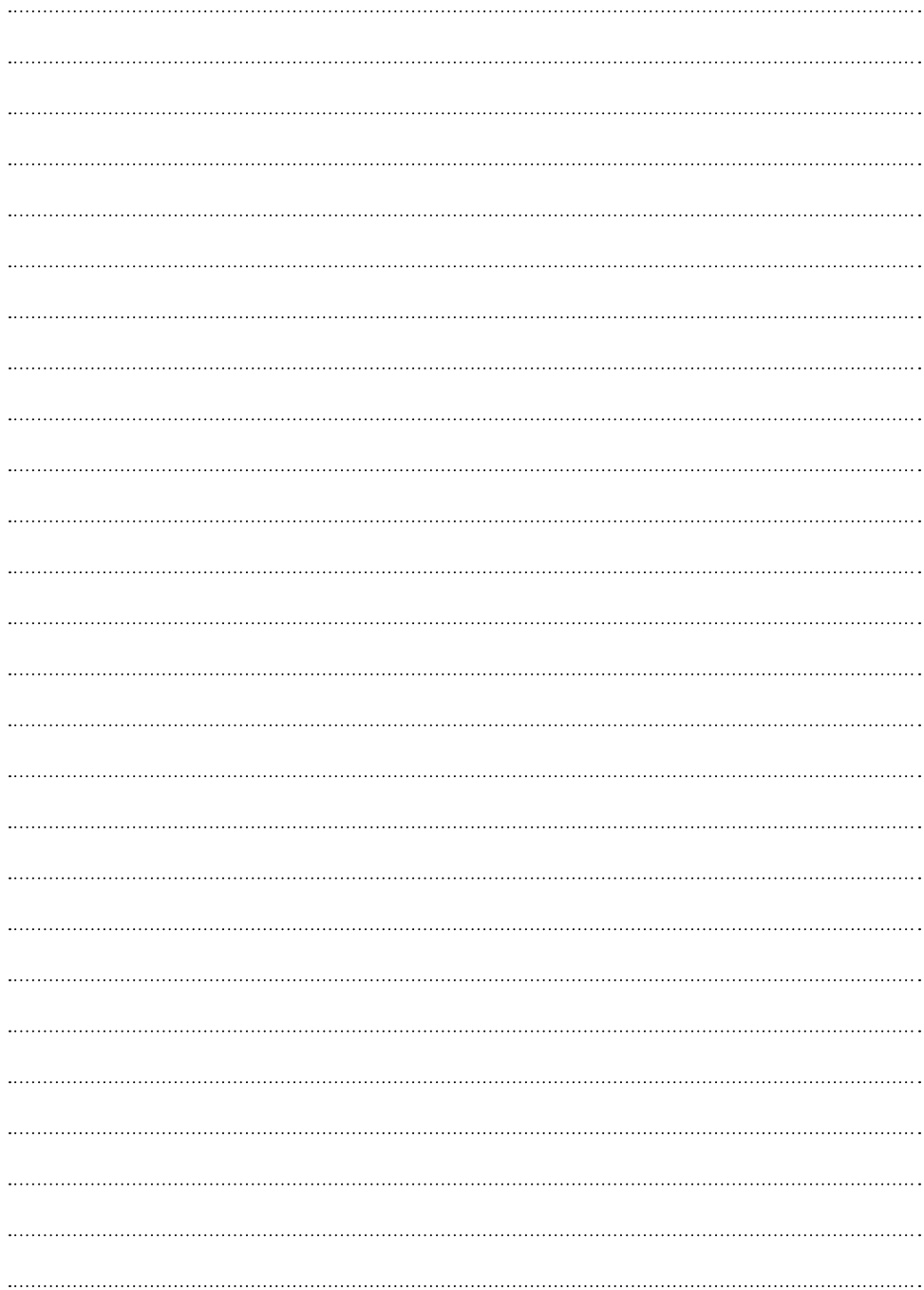

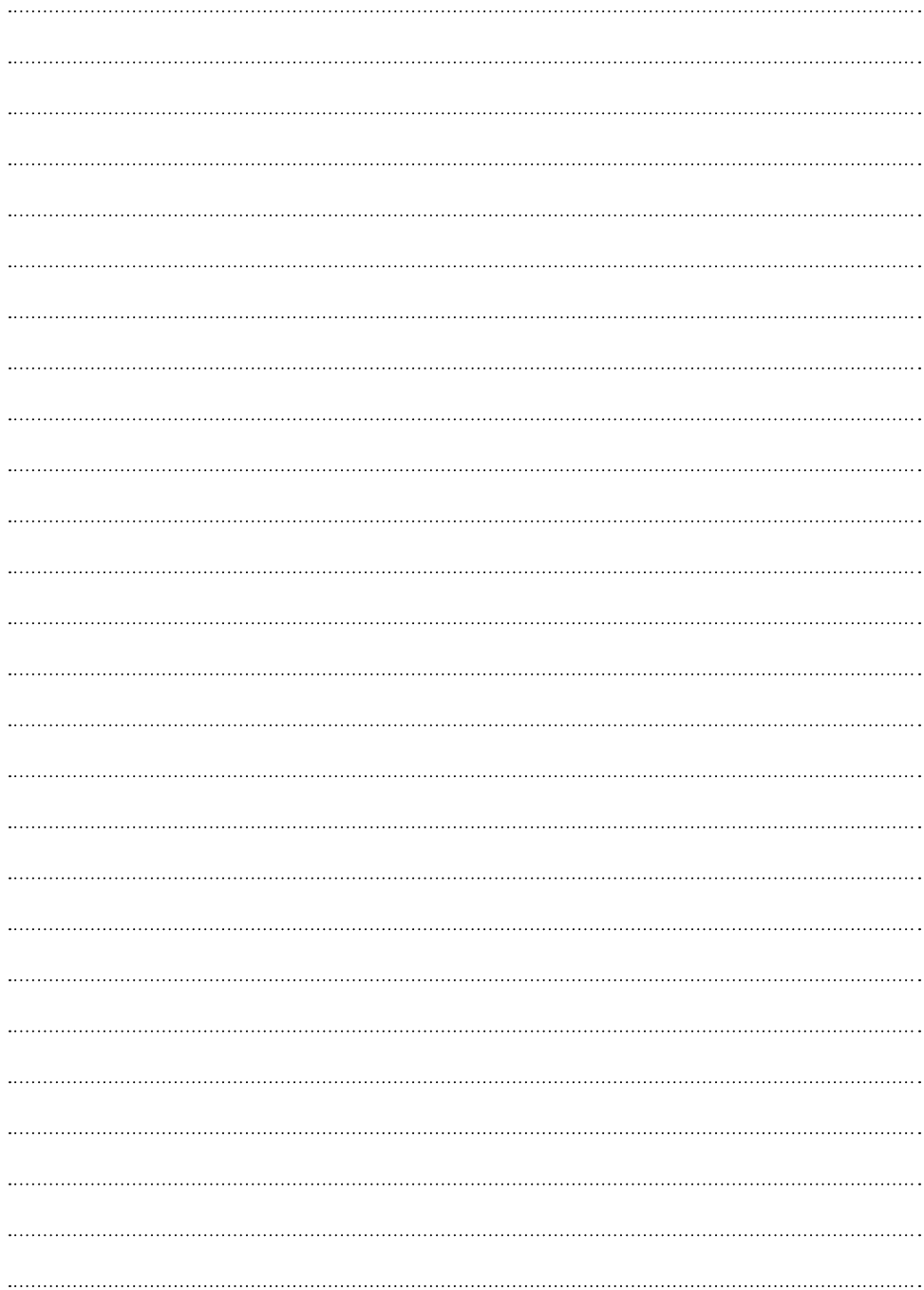

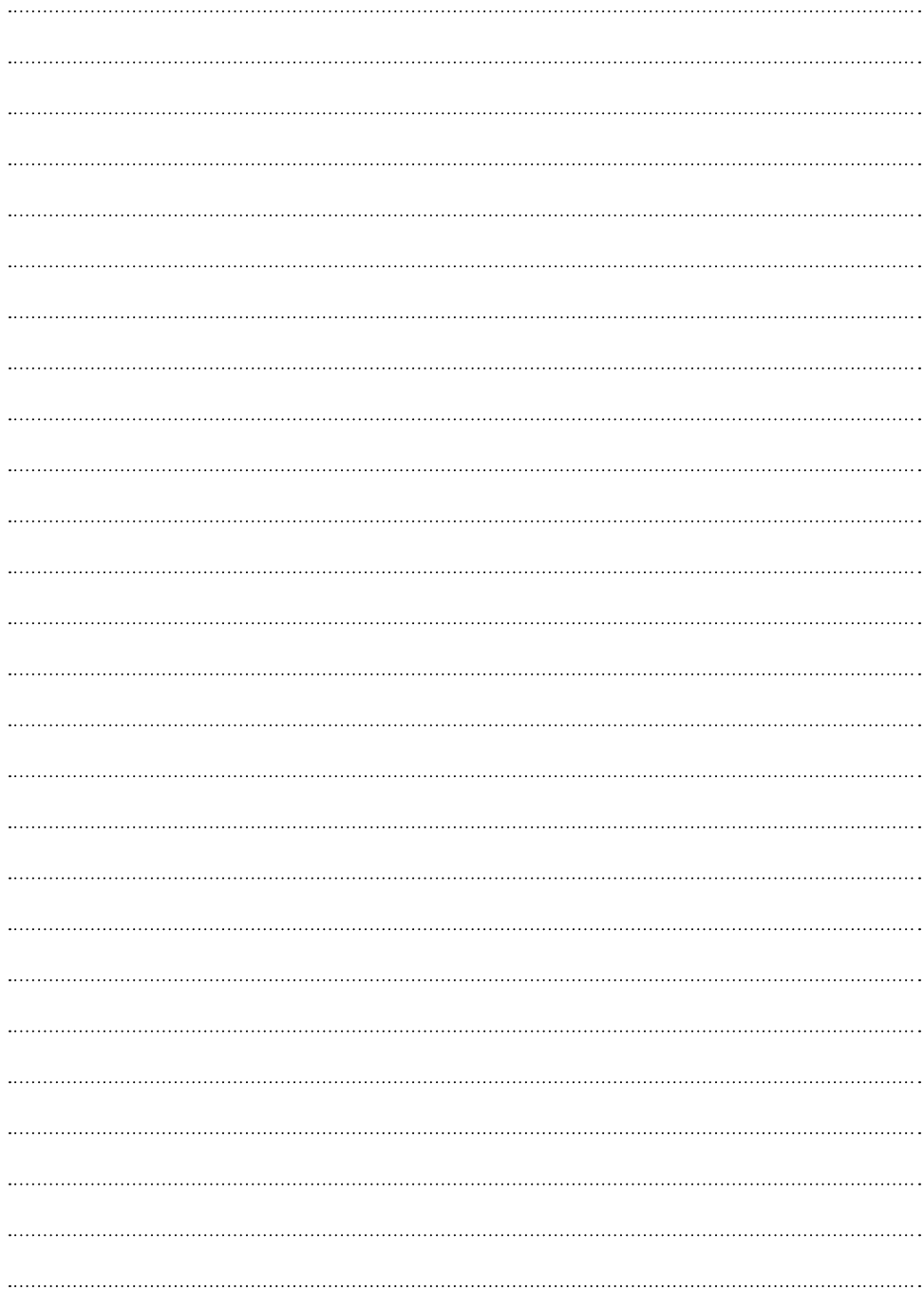

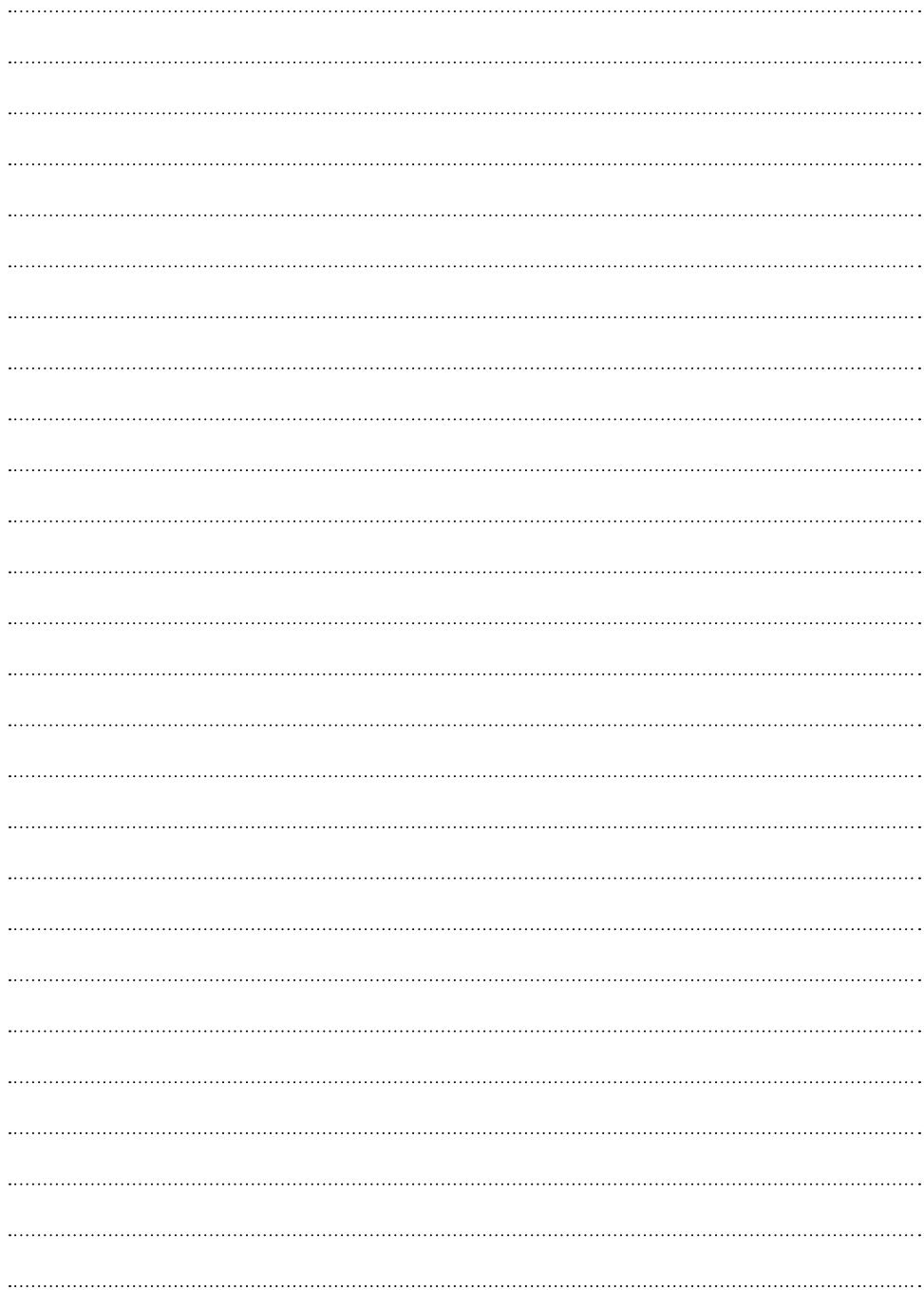

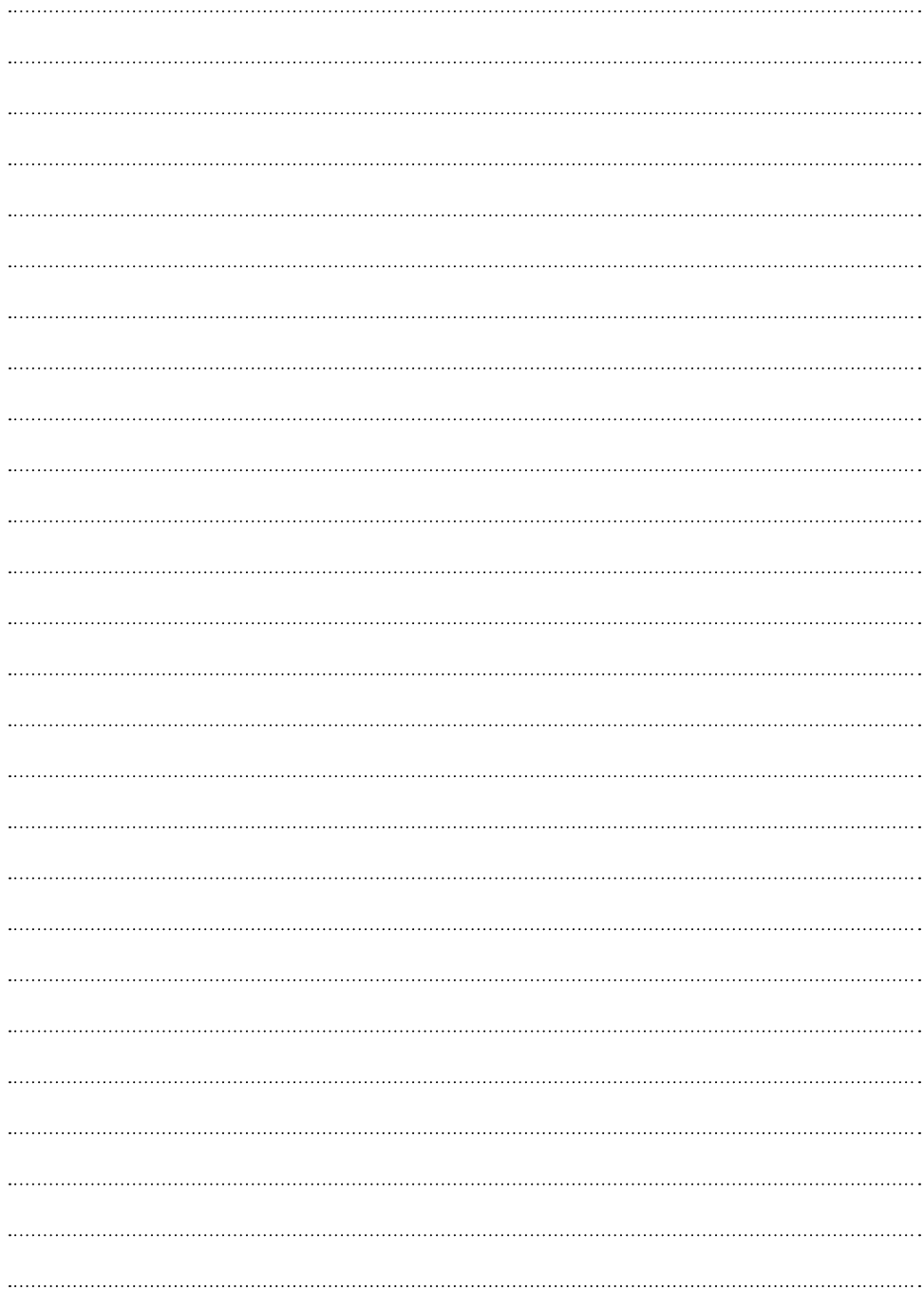

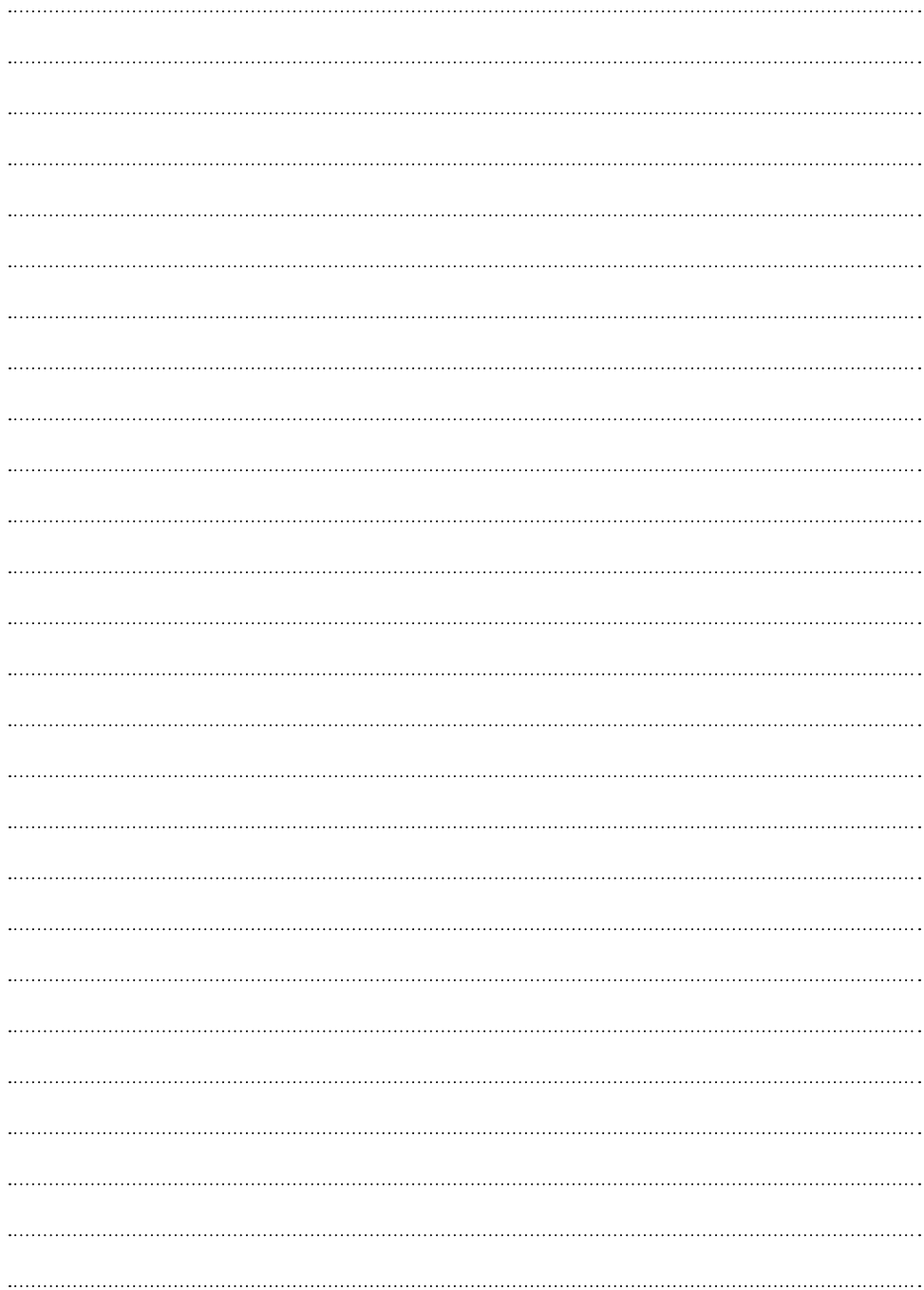

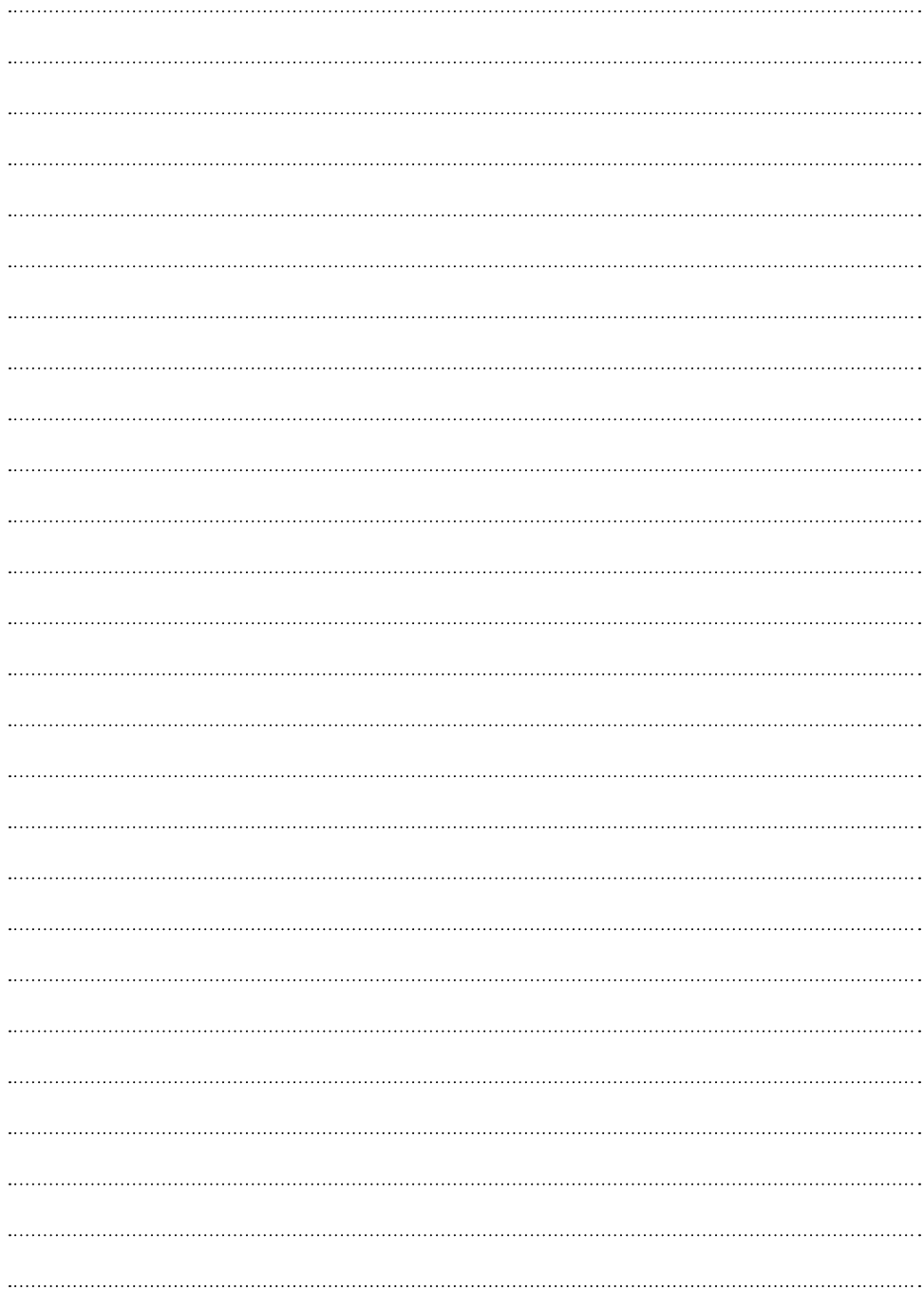

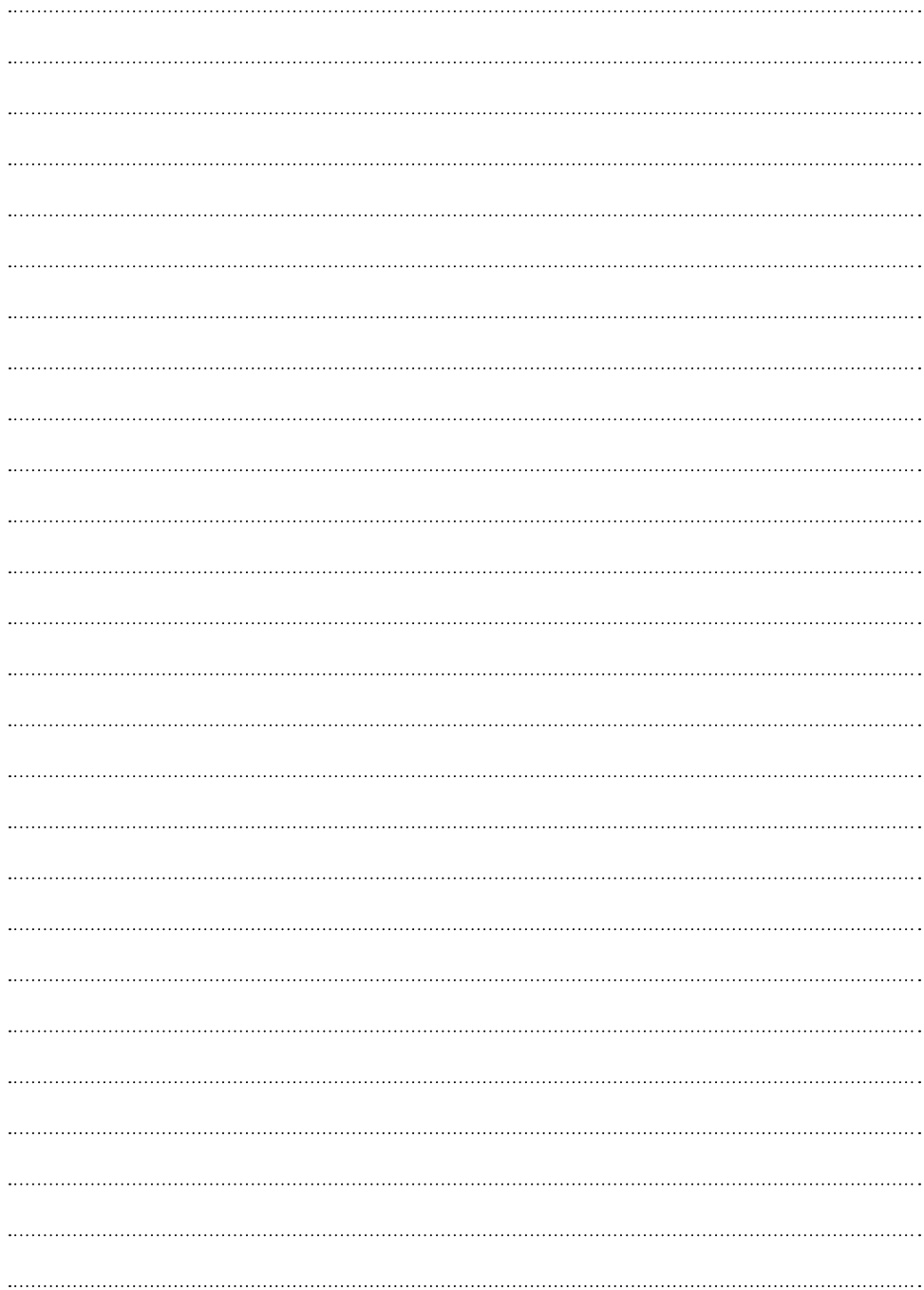

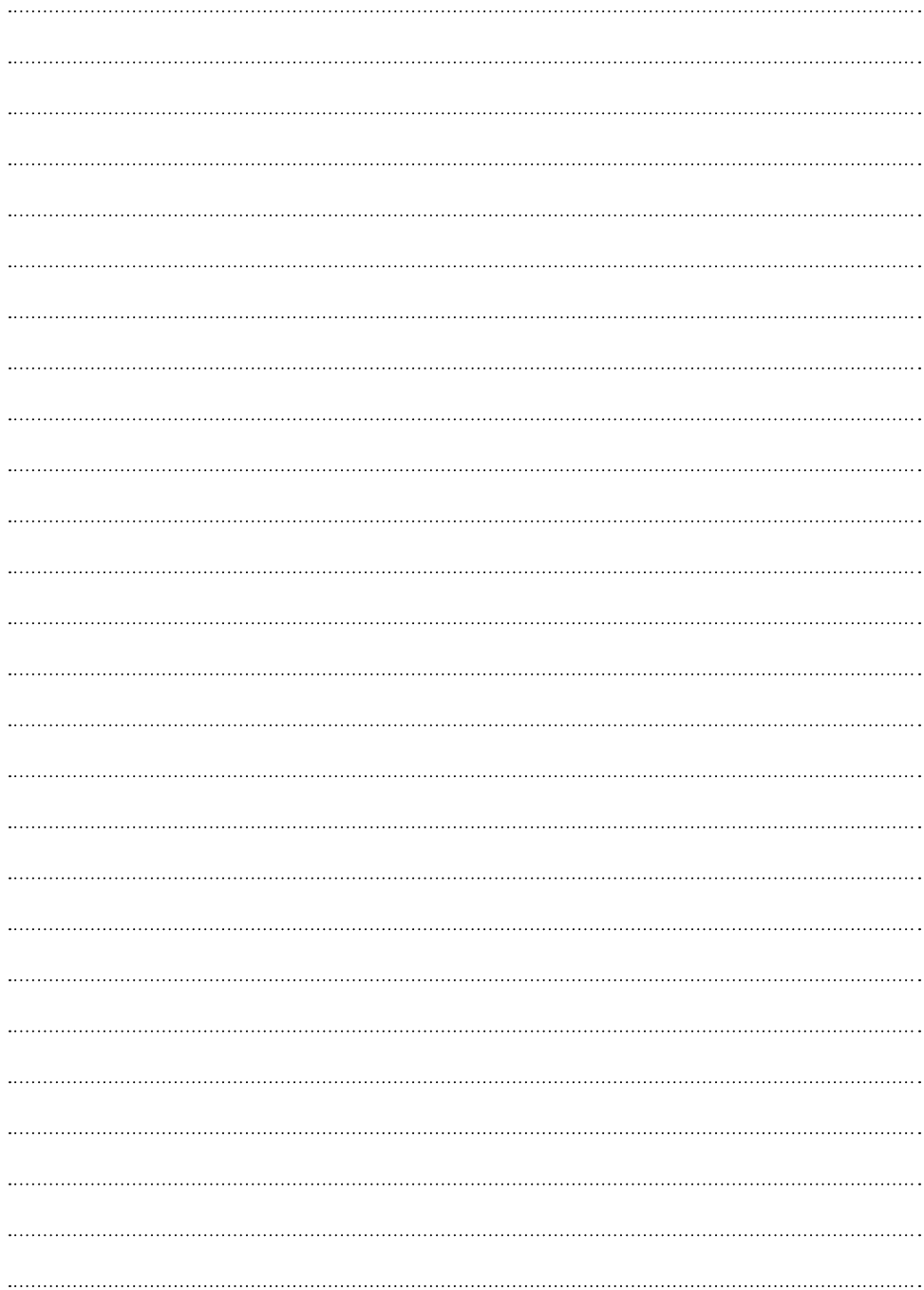

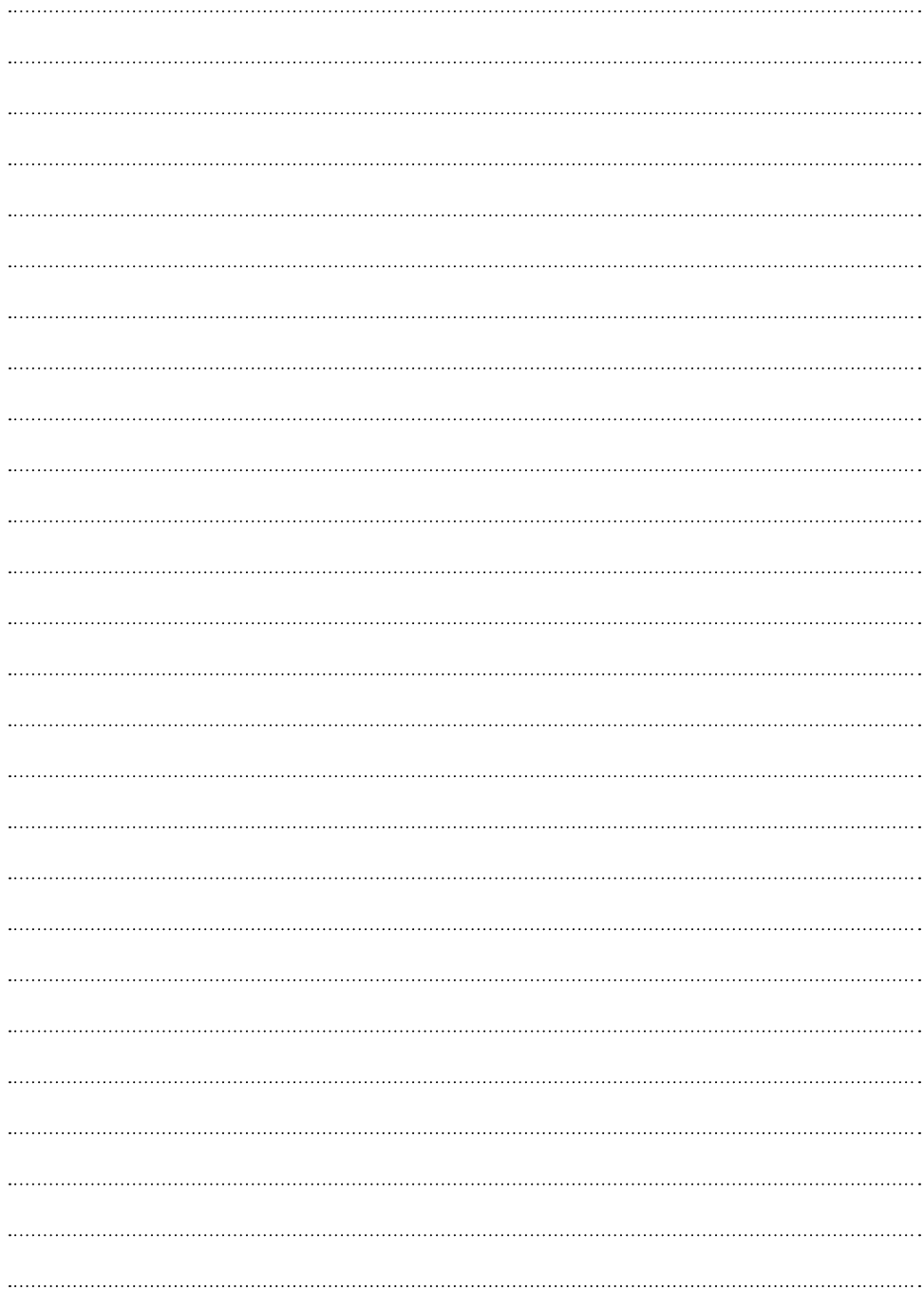

GIMENE

VĒSTĪJUMS PASAULEI

PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCAS AUGSTĀKAIS PREZIDIJS UN DIVPADSMIT APUSTUĻU PADOME

*M*ĒS, PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCAS AUGSTĀKAIS PREZIDIJS un Divpadsmit Apustuļu Padome, svinīgi paziņojam, ka laulība starp vīrieti un sievieti ir Dieva noteikta un ka ģimenei ir galvenā loma Radītāja iecerē attiecībā uz Viņa bērnu mūžīgo dzīvi.

VĒSI CILVĒKI — vīrieši un sievietes — ir radīti pēc Dieva tēla un līdzības. Ikviens ir Debesu vecāku milēts garīgais dēls vai meita, un tādēļ katrs ir apveltīts ar dievišķu dabu un likteni. Dzimums ir būtisks cilvēka pirmsmirstīgās, mirstīgās un mūžīgās identitātes un mērķa raksturojums.

PĪRMSMIRSTĪGĀJĀ DZĪVĒ garīgie dēli un meitas pazina un pielūdza Dievu kā savu Mūžīgo Tēvu, un pieņēma Viņa ieceri, pēc kuras Viņa bērni varēja iegūt fizisko ķermeni un Zemes pieredzi, lai turpinātu pilnveidoties un visbeidzot īstenotu savu dievišķo likteni kā mūžīgās dzīves mantinieki. Dieva laimes iecere ļauj ģimenes attiecībām turpināties pēc nāves. Svētajos tempļos pieejamie svētie priekšraksti un derības dod cilvēkiem iespēju atgriezties pie Dieva un ģimēnīm būt vienotām uz mūžību.

PĪRMAIS BAUSLIS, ko Dievs deva Ādamam un Ievai, attiecās uz viņu, kā vīra un sievas, spēju kļūt par vecākiem. Mēs pasludinām, ka Dieva dotais bauslis Saviem bērniem — vairoties un piepildīt Zemi — ir spēkā. Turklāt mēs paziņojam, ka Dievs ir pavēlējis, lai svētais radišanas spēks tiktu izmantots vienīgi starp vīrieti un sievieti, kuri ir likumīgi salaulāti kā vīrs un sieva.

MĒS PAZIŅOJAM, ka spēja radīt dzīvību ir piešķirta no Dieva. Mēs apliecinām dzīvības svētumu un tās nozīmīgumu Dieva mūžīgajā iecerē.

VĪRAM UN SIEVAI ir svēts pienākums milēt un rūpēties vienam par otru un par saviem bērniem. „Bērni ir Tā Kunga dāvana” (Psalmi 127:3). Vecāku svēts pienākums ir audzināt

savus bērnus mīlestībā un taisnīgumā, rūpēties par viņu fiziskajām un garīgajām vajadzībām, mācīt bērniem citam citu milēt un kalpot, pildīt Dieva baušļus un būt likumpaklausīgiem pilsoņiem, lai kur viņi arī dzīvotu. Vīriem un sievietēm — mātēm un tēviem — būs jāatbild Dieva priekšā par šo pienākumu pildīšanu.

ĢIMENE ir Dieva noteikta. Laulība starp vīrieti un sievieti ir ļoti būtiska Viņa mūžīgajā iecerē. Bērniem ir jādzimst laulībā, un tie jāaudzina tēvam un mātei, kuri godā un pilnīgā uzticībā pilda laulības solījumus. Laime ģimenes dzīvē ir vislabāk sasniedzama, kad tā balstās uz Tā Kunga, Jēzus Kristus, mācībām. Veiksmīgas laulības un ģimenes tiek nodibinātas un saglabātas, ja tās balstās uz tādiem principiem kā ticība, lūgšana, grēku nožēlošana, piedošana, cieņa, mīlestība, līdzjūtība, darbs un veselīga atpūta. Saskaņā ar dievišķo ieceri tēviem ir jāvada ģimene ar mīlestību un taisnīgumu, un viņu pienākums ir rūpēties par dzīves vajadzību apmierināšanu un savas ģimenes aizsardzību. Mātes galvenokārt ir atbildīgas par savu bērnu audzināšanu. Pildot šos svētos pienākumus, tēviem un mātēm kā līdzvērtīgiem partneriem ir jāpalīdz viens otram. Nespēja, nāve vai citi apstākļi var radīt nepieciešamību pielāgoties šo pienākumu veikšanā. Vajadzības gadījumā citiem tuvākajiem radniekiem ir jāsniedz palīdzība.

MĒS BRĪDINĀM, ka cilvēkiem, kuri pārkāpj šķīstības derības, slikti izturas pret dzīvesbiedru vai bērniem, vai arī nepilda ģimenes aprūpes pienākumus, kādu dienu būs jāatbild Dieva priekšā. Turklāt mēs brīdinām, ka ģimenes sairšana atnesīs cilvēkiem, sabiedrībai un tautām nelaimes, kādas parāgoja senie un mūsdienu pravieši.

MĒS AICINĀM atbildīgus pilsoņus un valdību amatpersonas visur pasaulē atbalstīt ģimenes kā sabiedrības pamatvienības stiprināšanu un saglabāšanu.

Šo vēstījumu nolastīja prezidents Gordons B. Hinklijs kā daļu no savas runas Sieviešu Palīdzības biedrības vispārējā sapulcē, kas notika 1995. gada 23. septembrī Soltleiksītijā, Jutas statā.

Reliģijas semināru un institūtu mērķis

Mūsu mērķis ir palīdzēt jauniešiem un jaunajiem pieaugušajiem izprast un paļauties uz Jēzus Kristus mācībām un Izpirkšanu, sagatavoties tempļa svētībām un sagatavot sevi, savu ģimeni un citus mūžīgajai dzīvei kopā ar Debesu Tēvu.

Lai sasniegtu šī mērķa mācīšanas nolūkus, skolotāji un studenti reliģijas semināros un institūtos īpaši tiek mudināti pielietot „Evaņģēlija mācīšanas un mācīšanās pamatprincipus”.

Skolotājiem un studentiem ir —

- jāmāca un jāmācās ar Garu;
- jārada mācīšanās vide, kurā valda mīlestība, cieņa un mērķtiecība;
- ik dienas jāstudē Svētie Raksti un jālasa kursa materiāli;
- jāgūst izpratne par Svēto Rakstu un praviešu vārdu kontekstu un saturu;
- jāatzīst un jāizprot evaņģēlija mācības un principi, izjūtot to patiesumu un nozīmīgumu, kā arī jāpielieto tos;
- jāizskaidro, jādalās un jāliecina par evaņģēlija mācībām un principiem;
- jāattīsta prasme — doktrīnu pārzināšanā.

RELIGIJAS SEMINĀRI UN INSTITŪTI

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

